

Naročniki revije **park** so tudi podjetja:

ABC Cibic Novo mesto d.o.o.
projektiranje, svetovanje, nadzor
Novi trg 1, Novo mesto
tel.: 07 33 70 320

ID - interier design d.o.o.
Arhitektura & design
Germova u. 3, Novo mesto

WWW.Luminus.si

PEGAS
MEDNARODNI TRANSPORT
Turkova 2, 8000 Novo mesto
Tel.: 07 33 21 308

zavarovalnica tilia d.d.
Novo mesto

Elica Križ s.p.
Pridobivanje upravne in gradbene dokumentacije
Ljubljanska cesta 4, Novo mesto
tel.: 07 33 24 851

MAJCEN
Novo mesto
Tel.: 07 33 22 193, Fax: 07 33 70 601

SILVER
Novi trg 1, Novo mesto
BTC Ljubljanska 27, Novo mesto

ARHITEKTON d.o.o.
Novi trg 9, 8000 Novo mesto
tel.: 07 33 71 520
fax: 07 33 71 521
gsm: 041 671 338
projektiranje
inženiring

Gradbeno projektiranje in inženiring d.o.o. GPI
Ljubljanska cesta 26, Novo mesto
tel.: 07 33 77 630, www.gpi.si

Mala d.o.o.
Olivno olje, Karlovačko pivo
Šolska cesta 12, Otočec
tel.: 07 30 99 160

Novi Medij
Glavni trg 14
8000 Novo mesto
E-mail: novi.medij@siol.net

AURORA
HOBI & ART
Breg 1, Novo mesto, tel.: 07 33 23 055

Gvido napisi d.o.o.
V Brezov log 2
Novo mesto
tel.: 07 33 82 850
gvido.napisi@siol.net

MALKOM
Novo mesto d.o.o.
Ljubljanska 1, Novo mesto
tel.: 39 31 470

sitotisk avbar
Avguštin AVBAR s.p.
LASERSKO GRAVIRANJE
tel.: 07 33 79 021 GSM: 041 682 468
Krallova ulica 15 (Šmihel), 8000 Novo mesto

Avtogalant
izdelava
izpušnih cevi
Ob potoku 10, Novo mesto

ib Investbiro
Ulica Mirana Jarca 33, Novo mesto
07 332 81 97

SOREX d.o.o.
Foersterjeva 10, 8000 Novo mesto
e-mail: info@sorex.si, www.sorex.si
Tel.: 07 33 79 010
Fax: 07 33 79 011
Samolepilne etikete • Foto papir

SOPHOS
SOPHOS ANTI-VIRUS
Pooblaščen distributer za Slovenijo
www.sophos.si

AVTOHIŠA ADRIA
Avtohiša Adria Plus
Podbevškova 13, Novo mesto

INFOTEHNA
Glavni trg 20, Novo mesto
tel.: 07 39 30 600

Forex Commerce d.o.o.
Smrečnikova ulica 19
8000 Novo mesto

Sporti d.o.o.
Košenice 83, Novo mesto

Avtohiša Berus
Podbevškova 1, Novo mesto

MONTAŽA IN POPRAVILNO VODOVODNIH INŠTALACIJ
Jernej Jakše s.p.
Bršljin 32, Novo mesto
gsm: 041 647 319

triglav

Avtošola Riba
Ulica stare pravde 15,
Novo mesto
tel.: 07 33 26 722

Računovodski servis
Jožica Bukovec s.p.
Adamičeva ulica 2
tel.: 07 33 79 130

Branko Tratar s.p.
projektiranje, posl. posredovanje, nadzor
Ul. talcev 2, Novo mesto
tel.: 07 33 80 900

AKZO NOBEL
AICO Novo mesto d.o.o.
OBRTNA CONA CIKAVA
Tel.: 07/ 33 80 610, fax: 07/ 33 80 611
E-mail: aico.doo@siol.net

Wellness center Balnea v Dolenjskih Toplicah je pravo uresničenje oddiha, sprostivne in ugodja. Bazeni, savne, fitnes studio, masaže, kopeli, športne aktivnosti - Balnea nudi za vsakogar nekaj!

NOVO V MESECU MARCU
Od 1. marca 2004 dalje je v Wellness centru Balnea s svojim delom začel
MANUALNI TERAPEVT ALEXANDRE SITNIKOV

Informacije in rezervacije:
Wellness center Balnea
Tel: 07 39 19 750, 751
E-mail: booking.dolenjske@krka-zdravilisca.si

Konvikt
REKLAMNA AGENCIJA

stiA
d.o.o. Novo mesto
E-mail: stia@siol.net
tel.: 07 39 34 780 • fax: 07 39 34 781

Moba
Izdelava posteljnih vložkov Latoflex
Stopiče

VRTINEC
Video produkcija d.o.o.
tel.: 07 33 70 210
http://www.studio-vrtinec.si

Nova KBM d.d.
Nova Kreditna banka Maribor

Berem **park**.
Ker je to dolenjski časopis.
Ker je to časopis, ki si upa več.
Ker je to časopis, ob katerem se zamislim.
Ker je to časopis, ob katerem se nasmejem.
Ker je to moj **park**.

ljubljanska banka
Nova Ljubljanska banka d.d., Ljubljana
Podružnica Dolenjska in Bela krajina

Na poti v Evropo vas do jutra zabava – »Glasbena skupina«!

Marijan Dovič

Nedavno so nas, člane Žabjak benda, povabili, da bi igrali svojo glasbo na »mondenem« dogodku za naše mesto. Ni kaj reči, lokalni tiskani medij po imenu »Novi medij« si je kot najprimernejšo lokacijo za svojo prireditev izvolil eno izmed petih kinodvoran v nedavno zgrajenem objektu, ki v oddaljeni gladini reke Krko ponosno odseva svoje neonsko razsvetljeno ime »5 kinodvoran«.

Ob najboljši volji se ne morem zadržati, da vam ne bi poročal, kako smo se nakrohotali, ko smo v baru centra »5 kinodvoran« ob pivu – pridružila se nam je še violinistka Anja Bukovec, ki je ravno tako nastopila na »najmeščanu« dolenske metropole – po gledališko pretresali zanimive detajle polpreteklega spektakla, medtem ko je v sosednji avli za »zabavnejši« del programa že začel skrbeti ansambel »De Žur«. Namreč, zamislimo si nekakšen odbor ali svet, v katerem modri člani naporno tuhtajo recimo takole: »Hm, tule v tem našem dolenskem prostoru bi radi spravili v tek nek nov medij. Imamo denar, imamo vizijo, samo še to preklicano ime ...« In eden od odbornikov se v ekstazi razsvetljenja dvigne in izreče: »Naj bo naš medij vendar – Novi medij!« Utrujene glave se spogledajo, val navdušenja zaveje ob živahnem aplavzu: »Odlično! Bravo!! Tako naj bo ...« In mnogo let kasneje tuhta nek drug odbor: »Hu, zgradili smo moderen šoping center in multipleks petih kinodvoran, a le kakšno ime naj damo tem kinodvoranam ... ??« Uganili ste, spet pride do bleščečega razsvetljenja: »Pet kinodvoran!!! Bravo, odlično, res izvrstna ideja!!«

Pet kinodvoran, novi medij, naš in vaš kanal (kateri kanal pa je »naš«? me je vprašal nek Primorec; vaš kanal, sem rekel, tako se imenuje naš edini televizijski kanal, no, jaz ga sicer nisem do te mere »posvojil«; naša kanalizacija, vaša kanalizacija – ni važno, smrad je lokalni, regionalni, da ne rečemo – globalen.

Iznajti stvar, ki ustrezno ime ni lahka naloga, to je neke vrste majhna kreacija, avtorsko delo, ki izpričuje tudi stanje duha svojega iznajditelja. S problemom poimenovanja se ljudje srečujemo eni bolj, drugi manj pogosto – in vemo, da se pravo ime ne pojavi kar tako. Država rabi ime, članek rabi naslov, knjiga takisto, časopis z imenom že profilira ciljno publiko, pop skladba danes ne more biti »Allegro št. 7«, glasbena zasedba z imenom vsaj deloma signalizira svoj žanr in recimo tudi umetniški rang (kvartet Tartini – P'jani Podgurci); manj gledana oddaja o kulturi v (jalovem) upanju po večji priljubljenosti postane »Magnet«, »Vreme« pač lahko ostane le »Vreme«. Če starši hčerko poimenujejo ime »Đulija« (tako zapisano), s tem v okolico dajejo neke podatke o svojem obzorju, družbenem statusu, v tem primeru tudi o nacionalnosti ...

Sirše ko se gibljemo, pomembnejša in bolj premissljena (boljša?) so imena. In obratno, bolj ko se pomikamo v provinco, slabše je. Tu prevladujejo *neustreznosti*: nekoristna amerikanizacija ali nasilna latinizacija (jezikovni puristi bi seveda takoj zakonsko prepovedali vsa tuja imena, a tu ne govorimo o tem; načeloma je lahko tuje ime prednost, a nikakor ne vedno: če se popoldanski nepremičninski »kšeftar« z bore tremi stanovanji naprodaj poimenuje »Studio Immobilia«, se to prej ali slej izkaže kot bizarno). Višek pa provincializem doseže v bebavi brezidejnosti.

Kot nas uči teorija pomenjanja, je lahko odnos med imenom in poimenovanim enostaven, lahko pa zelo zapleten, skrit v množico pomenskih prenosov, metaforike, namigovanj. Kdaj je neko poimenovanje dobro in ustrezno, je odvisno od konteksta, v katerem nastopi. Primarno, statično in enoznačno pomenjanje je gotovo nujen temelj uspešne komunikacije, na njem slonijo družbeni odnosi, ki zagotavljajo koherenco, red, medsebojno razumevanje. Znanost, sodstvo, upravni organi ali gospodarstvo se na ta način skušajo izogniti čerem, ki jih povzročajo razkoraki med različnimi interpretacijami istega. Vendar pa se zahteve časa spreminjajo, jezik napreduje, kulturni procesi imajo svoj zgodovinski spomin, tradicija pomenjanja in pomenskih prenosov ima lastno kompleksno dinamiko, ki bistveno določa sprejemanje. Zato je v umetnosti, oglaševanju in še marsikje pomembno, da ime in celoten retorični aparat nista »na prvo žogo«.

Res bo policist na televiziji vedno deloval nekoliko butast, ko bo togo operiral z izrazi, kot so »kršitelj«, »vozilo«, »osumljenec«; a pri bo le dosledno upošteval nek interni kod, ki se trudi biti uradno enoznačen in objektivni. Hkrati pa bo začudenje zbujal politik, ki bo v »zgodovinskem trenutku« vstopa v Evropsko skupnost govoril o podražitvi bencina in spremembi volilnega sistema, namesto da bi izkoristil priliko in mehko zajadril v vode poetične metaforike, govoril o novih zarjeh, bratstvu in slogi med narodi, sožitju in preseganju meja. (V resnici je seveda jasno, da v politiki iz metaforičnega sajenja rožic ob zgodovinskih trenutkih običajno ne zraste nič dobrega).

In ne moremo si kaj, da ne bi ugotovili, kako so se naši vodilni politiki v preteklih dneh izkazali kot žalostno nenadarjeni, skrajno dolgočasni tehnokrati. Niti za hip se ne morejo oddaljiti od trdnih tal pustega pragmatizma in izkoristiti možnosti, da nas šarmirajo, nas presenetijo, ganejo naša srca, vzburijo našo domišljijo. Ne znajo biti kreativni. Morda državljani, takisto trdno prizemljeni, tega sploh ne potrebujejo. Morda je to dobro, morda je gospodarsko koristno, morda se bomo lažje odzivali na »izzive« (uganili ste, to je najpogostejša »metafora« preteklih dni; za njo se pač skriva marsikaj, kar se bo kazalo v prihodnjih letih). Kjer imamo na državni ravni politike in predsednike, ki niti ob »zgodovinskih trenutkih« niso sposobni »preklopiti« – pa ne zato, ker bi se tako dobro zavedali, da je evropska retorika bratstva le bleščeča embalaža projekta »trdnjava Evropa«, v katero se evropsko složni bratje nepredušno zapiramo za druge, barbarske civilizacije, tiste »onkraj« – tam ni pričakovati, da bi lokalni časopisi, televizije, objekti in projekti nosili drugačna imena, kot jih imajo danes. Toda, dragi moji, resnica je takšna: brez kreativnosti, brez šarma in brez idej bomo prišli kvečjemu do Trebnjega.

DOLENJSKA

Franci Kek, predsednik stranke AS	4
Ustavno sodišče zavrnilo pobudo Društva Novo mesto	4
Vstop v EU – Novo mesto med bolj zapravljivimi	4
Luka Blažič, koordinator Cvičkarije	5
Fotoreportža: Cvičkarija 2004	6
Črna packa: Za pešpot od mlina do mlina!	8
Bo Grad Grm spet v rokah tujcev?	9

KOLUMNA

Ne le kruha, tudi iger	10
Neznosna lahkost dvignjenega prsta	10
Dober dan, Evropa, adijo, Balkan	11
Don't kraj for me, Novo mesto	11

INTERVJU

Bojana Kunst, filozofinja plesa	12
---------------------------------------	----

FOTOPUB

Boštjan Pucelj, Tarantella	14
----------------------------------	----

ČETRTRA DIMENZIJA

Stereogrami: Videti nevidno	15
-----------------------------------	----

REPORTAŽA

Varovanje Šengenske meje	16
--------------------------------	----

INTERNET

Saša Mlekuž, podjetje N3	18
--------------------------------	----

KULTUM

Rock Otočec 2004: Nov začetek ali zadnja večerja	18
Nejc Gazvoda, novomeški književnik	19

INFOPARK

.....	20
-------	----

KOZMETIKA

.....	21
-------	----

KRATKA ZGODBA

Matjaž Brulc: Ljubezen v času poslikarske abstrakcije	23
---	----

PARKEXTREME

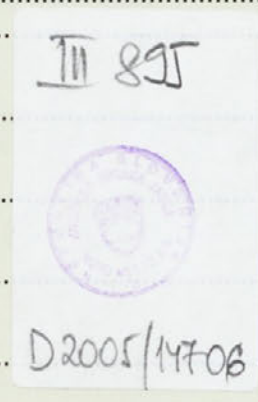
Pridemo tudi na dom	24
---------------------------	----

STRIP

.....	25
-------	----

POTLAČ

Žrtvovanje ob mostu na Loki	26
-----------------------------------	----

park: kolofon

regionalni mesečnik
številka 7, letnik 7

ISSN 1408-7189

Naslov uredništva: Park
Glavni trg 6
8000 Novo mesto
07 393 08 12
031 626 326

e-mail: park@park-on.net
web: www.park-on.net

Naročila, distribucija:
07 393 08 12

Trženje: Matjaž H. Grum
gsm: 031 549 906
matjaz.grum@zalozba-goga.si

odgovorni urednik: Uroš Lubej

uredništvo: Tina Ban, Simon Bizjak, Boris Blaič, Matjaž Brulc, Marijan Dovič, Nejc Gazvoda, Andreja Kopač, Janez Lamovšek, Iztok Kovačič, Tomaž Levičar, Uroš Lubej, Aleksej Metelko, Boštjan Pucelj, Anja Rebolj, Damir Skenderovič, Barica Smole, Damijan Šinigoj, Mitja Simič, Žiga Virc, Marko Vide, Primož Žižek

naslovnica: Iztok Kovačič
lektorica: Nina Štampohar

filmi in prelom: Grafika Novo mesto d.o.o.
tisk: Tiskarstvo Opara, Mali Slatnik
naklada: 1000 izvodov
ustanovitelj: Društvo novomeških študentov
izdajatelj: Založba Goga, Novo mesto
direktor: Gregor Macedoni

SPREHODI SE PO SVOJEM PARKU!

Naročnina se plačuje za obdobje od naročila do konca tekočega letnika (julij 2004). Prekinitev naročila je možna s pisnim predpisom in sicer 10 dni pred koncem naročniškega obdobja (1. julij 2004). Naročniki imajo 10% popust, študentje in dijaki 20%. Naročnina za tujino znaša 35 EUR, z letalsko dostavo 40 EUR.

Trženje: MOGENAS
Spletna rešitev:

FOTO: BOŠTJAN PUČELJ

Franci Kek Predsednik stranke Aktivna Slovenija

Uroš Lubej

Franci Kek je širšemu slovenskemu občestvu bolj kot politik znan kot voditelj skrite kamere v nedeljski oddaji TV Slovenije in kot organizator festivala Rock Otočec. Dolenjci pa ga že vrsto let poznajo tudi kot lokalnega politika, saj je že od leta 1998 izvoljeni član novomeškega občinskega sveta, kjer je šef poleg LDS najmočnejše politične grupacije, nestranske Liste za Dolenjsko. Intervju je nastal še pred sobotnim ustanovnim kongresom stranke Aktivna Slovenija (AS). Kek, ki je zaenkrat še član Kučanovega Foruma 21, nam je še pred sobotnim kongresom potrdil, da bo kandidiral za predsednika stranke, da bodo trije podpredsedniki najverjetneje postali Alenka Padežnik, Vito Rožej in Igor Štemberger, generalni sekretar pa Tadej Slapnik.

Ali drži, da je Dominik S. Černjak osebno preprečil vašo uclanitev v stranko SMS? Kakšno je oziroma je bilo razmerje med vami in SMS?

Na lokalnih volitvah leta 1998 sem kandidiral na nestranski listi, kjer sem bil tudi izvoljen. Na državnih volitvah leta 2000 sem se odločil, da pomagam novoustanovljeni stranki SMS s tem, da kandidiram na njihovi listi, in sicer v Grosuplju. Takrat smo se dogovorili, da bom na njihovi listi kandidiral tudi na naslednjih volitvah, se pravi letos. Ko sem Černjaka poklical lani spomladi, pa mi je dejal, da me »bodo pol leta opazovali in preverjali«. Vsekakor je to nenavadno, saj sem na lokalnih volitvah prejel največ preferenčnih glasov v celi Sloveniji in se dokazal z delom na lokalnem nivoju. Zakaj bi se me želeli odreči? Kakorkoli, po pol leta sem želel Černjaka poklicati na telefon, vendar od takrat zame ni bil več dosegljiv. Drugi dogodek se nanaša na moj poskus, da bi se včlanil v to stranko. Decembra lani sem prišel do tajnice stranke v Ljubljano, vpisal prijavnico, tajnica mi je dejala, da sem včlanjen in da ni nobenega problema. Čez deset dni pa me je poklicala in mi sporočila, da bo o mojem članstvu v stranki odločalo Častno razsodišče SMS! Razlog, ki so ga navedli, je bil ta, da sem se v to stranko že včlanil in spet izčlanil, in da nisem kredibilen. Resnica pa je v tem, da me je stranka nekoč prosila, da naj z njimi odigram neko košarsko tekmo in sem jim takrat v šali dejal, naj me včlanijo za en dan in potem spet izčlanijo, ker takrat pač

še nisem želel postati zaresen član nobene stranke.

Kakšna pa je vaša razlaga?

Obstaja samo ena logična razlaga početja vodstva stranke. Dominik Černjak si preprosto ne želi ob sebi imeti nekoga prepoznavnega, ker se boji, da ga bom nekako ogrozil. Poudarjam, da to nikoli ni bil moj namen. Naj povem še en zgovoren primer. Pred lokalnimi volitvami 2002 sem se z vodstvom SMS, ki takrat v Novem mestu še ni imela lokalnega odbora, dogovoril, da bom skupaj z ostalimi člani nestranske Liste za Dolenjsko na lokalnih volitvah 2002 nastopil pod imenom SMS. Se pravi, aktivni posamezniki Liste za Dolenjsko smo se bili pripravili odreči nestranski listi, zato da bi z SMS združili moči. Dogovor je bil z SMS potrjen na najvišji ravni. Toda že čez nekaj dni me je klical Jože Vozelj,

seveda načrtujemo ponovni kongres in glede na rezultate na volitvah tudi po potrebi prevetritev vodstvenih organov.

Kakšen bo sploh politični profil nove stranke? Kam se uvrščate? Ali ne bo šlo preprosto za še eno populistično stranko brez jasne politične usmerjenosti? Prav tako ni čisto jasno, v čem se boste sploh razlikovali od SMS!

Trenutno delamo na tem, da izpopolnimo naš program. Poudarki pa so na socialni, ekološki in izobraževalni. V programski svet, ki bo bdel nad delom in programom stranke, bomo povabili ljudi, ki ne bodo nujno naši člani. Računamo na nekaj profesorjev iz Fakultete za socialno delo in Inštituta Jožef Štefan. Pomoč so nam prav tako obljubili dr. Dušan Plut in Manca Košir. Predsednik programskega sveta bo najverjetneje dr. Aleksander Zidanšek. Glede programov pa je tako,

glavni tajnik SMS, in zahteval, da moramo na drugo mesto postaviti njegovega človeka! Takrat sicer sploh še ni imel »svoje« človeka, želel pa je v Novem mestu uveljavljati svoj vpliv. To se nam je zdelo popolnoma nesprejemljivo, saj smo imeli na na prvih mestih lokalno zelo prepoznavne kandidate in ne bi bilo preveč modro, če bi se jim odrekli v prid – kot se je kasneje izkazalo – popolnoma neznane kandidatke. Bistveno pa je spet to, da je vodstvo SMS najprej pristalo na nek dogovor, potem pa spet snedlo besedo! Za nas je bilo to nesprejemljivo.

Kakšni so sedaj vaši odnosi z novomeškim odborom SMS in njeno svetnico?

Pri tem lokalnem odboru SMS gre bolj za družinsko zadevo kot za resno politiko. Sicer pa je to Vozljeva struja v SMS. Ne pričakujem, da se bodo odrekli svoji stranki. Po lokalnih volitvah 2002 smo imeli pogodbo o sodelovanju, saj smo imeli podobna programska izhodišča, vendar smo to pogodbo kasneje na njihovo željo prekinili.

Kaj pričakujete od ustanovitvenega kongresa?

Čaka nas veliko dela. Ustanovitveni kongres, na katerega mora priti dvesto ljudi, bo sprejel statut, program stranke in organizacijsko shemo. Prav tako je potrebno izvoliti organe stranke. Trenutno se sicer postavljajo iniciativni lokalni odbori, vendar je s formalnimi zadevami potrebno počakati do ustanovitve stranke. Po kongresu se takoj začnejo pripraviti na državnozborni volitve. Po volitvah

da so programi ponavadi vsi dobri. O SMS bi rekel to, da so oni na koncu – šli bodo s Černjakom do groba – mi pa smo na začetku. Oni so avtoritarna združba, mi pa bomo članstvu dali veliko možnosti, da odloča o delu vodstva. Glede populizma pa le toliko: Natalija Verboten zaenkrat ne bo postala naša članica!

Ali drži trditev, da ste si blizu z novo stranko, ki jo je v Koprnu ustanovil Boris Popovič?

Zaenkrat nikakor ne moremo govoriti o kakšen združevanju ali približevanju. Gotovo pa je, da bomo odprti za sodelovanje, vendar nič bolj kot s kakšno drugo stranko.

Veliko ljudi vam tudi že očita, da medij oz. nedeljsko skrito karto uporabljate za politično promocijo. Bolj ko se bližajo volitve, bolj se zdi tako pojavljanje sporno.

Meni se skrita kamera zdi bolj breme kot prednost, ravno zato ker je jasno, da me bodo taki očitki ves čas spremljali. Sicer pa sem posnel že več kot sedemdeset nadaljevanj skrite kamere in že lahko napovem, da bo zadnja oddaja na sporedu 13. junija.

Kaj bo z Listo za Dolenjsko?

Sestal sem bom z vsemi, ki so kandidirali na Listi za Dolenjsko in jih povprašal za njihovo mnenje. Seveda jih bomo povabili v novo stranko – ki pa je za mene v vsakem primeru nadaljevanje dela na lokalnem nivoju.

Za konec še vprašanje, zakaj ste si za ustanovitveno mesto izbrali prav prestolnico Dolenjske.

V novi stranki imamo pač Novomeščani velik vpliv!

Stroški prireditve ob vstopu Slovenije v EU

Novo mesto: med bolj zapravljivimi

Uroš Lubej

Ocene stroškov prireditve ob vstopu v EU po primerljivih mestnih občinah

Mestna občina	Stroški prireditve ob vstopu v EU
Koper	4.000.000
Novo mesto	2.900.000
Slovenj Gradec	1.000.000
Maribor	1.000.000
Velenje	1.900.000
Celje	500.000

Slovenija odhaja v Evropsko unijo. In kot se spodobi za prave Balkance, se mora to zgoditi precej pompozno – če pa že ni pompozno, potem naj se zapravi precej denarja. »Ko se umira, naj se umira s stilom,« pravi priljubljeni pregovor.

Po predvidevanjih občinske uprave **Mestne občine Novo mesto** bo za prireditve ob vstopu Slovenije v Evropsko unijo iz občinskega proračuna odšlo 2,9 milijona milijonov tolarjev. Mestna občina **Maribor** bo za prireditve ob združitvi Evrope namenila milijon tolarjev. Milijon bo namenila tudi mestna občina **Slovenj Gradec**. Zgolj 500.000 tolarjev bodo za osrednjo prireditve namenili v **Celju**. Mestna občina **Velenje** bo za številne prireditve odštela slaba 2 milijona davkopllačevalskega denarja, Mestna občina **Koper** pa štiri milijone, pri čemer je potrebno povedati, da so Koprčani doživeli večdnevno žurko, program pa je z dogodki natrpan praktično cel mesec april in maj. Zadeve se bistveno ne razlikujejo niti v občinah Ptuj in Murska Sobota, kjer pa nismo uspeli pridobiti natančnejših podatkov. Omenjene občine so primerljive z našo, medtem ko so občine **Ljubljana** in **Nova Gorica** sicer prireditvam namenile še bistveno več denarja – prva občina 20 milijonov, druga kar 25 milijonov, vendar je tu šlo za prireditve državnega značaja, kar pomeni, da je še enkrat tak znesek sofinancirala država, 10 oziroma 25 milijonov pa so prispevali tudi Evropska komisija oziroma mesto Gorica.

V občinah Koper in Maribor, kjer so program zastavili bolj ambiciozno, je občinskim uslužbencem uspelo pridobiti številne sponzorje in zunanje partnerje, ki bodo pokrili večji del sredstev. Po-

Malo možnosti, da jeseni v Državni zbor pride »novomeški« poslanec
Do Novomeščanov domnevno krivični volilni zakon za Ustavno sodišče ni sporen

Uroš Lubej

Ko so v Ljubljani propadla pogajanja strank za spremembo volilne zakonodaje, je petnajst Novomeščanov pred ustavnim sodiščem vložilo ustavno pobudo, v kateri so zahtevali razveljavitev tistih členov volilne zakonodaje, ki določajo volilne okraje v šesti volilni enoti. Volilni okraj v šesti volilni enoti so namreč postavljene tako nerodno, da ima hrastniški volilec po mnenju predlagateljev trikrat večji vpliv na to, kateri poslanec posamezne stranke bo izvoljen v Državni zbor. To se izkazuje tako, da Državni zbor že dva mandata zapored nima poslanca, ki bi bil izvoljen v enem od obeh novome-

leg tega je treba omeniti še dejstvo, da Novo mesto na predvečer vstopa ni doživelo nikakršnega koncerta, nikakršnega slavlja, nikakršnega ognjemeta, nikakršnega ljudskega rajanja – kar se je dogajalo praktično v vseh večjih mestih Slovenije.

Vsota 2,9 milijona sit nanaša samo na del prireditev, ki so se dogajala v sklopu občinskih prireditev »Odprimo vrata Evropi«. Ocena stroškov vseh prireditev v tem sklopu namreč znaša dobrih 11 milijonov tolarjev. Župan sicer zavrača to primerjavo, vendar če bi upoštevali ta znesek, potem bi lahko zapisali, da je Novo mesto za vstop v EU porabilo nekaj milijonov več, kot so skupaj zapravile mestne občine Maribor, Koper, Celje, Velenje in Slovenj Gradec – vendar je potrebno opozoriti, da je Občina v ta sklop uvrstila mnoge projekte, ki imajo že tradicionalen značaj in so bile sicer bolj ali manj neodvisne od »evropskega« slavlja.

Ocena stroškov prireditev MO Novo mesto v sklopu prireditev "Odprimo vrata Evropi": 11.040.000 SIT

Prireditve ob občinskem prazniku

- 90 let planinskega društva
- Mednarodni turnir v košarki
- Novomeški tek
- Nogometni turnir
- Sveta maša
- Novo mesto – mesto situl
- Otvoritev obnovljenega bloka
- Test hoje na 2 km
- Novo mesto 1997-2004
- Podelitev priznanj in nagrad Mestne občine Novo mesto
- Pomlad na deželi - Kmečke igre

Stroški: 2.660.000 SIT

Prireditve ob slovenskem in svetovnem dnevu knjige

- Pokukajmo v Vrtec Metka
- Sprejem literatov z gostom Slavkom Doklom

Stroški: 280.000 SIT

Prireditev ob dnevu boja proti okupatorju

- Koncert ob Dnevu boja proti okupatorju

Stroški: 1.000.000 SIT

Prireditve ob vstopu Slovenije v EU

- Otvoritev razstave otroških izdelkov
- Nebo ni mistika, ampak je prostor
- Kresovi v krajevnih skupnostih mestne občine
- Budnica KUD Mestne godbe NM
- Pogovor z dr. K. Bonuttijem: Priložnosti združene Evrope
- Forum e-izjivi slovenskih lokalnih skupnosti v Evropi
- Vsak je nekaj posebnega

Stroški: 2.900.000 SIT

Samostojne (tradicionalne) prireditve

- Šempetri-Otočec
- Cvičkarija
- 35 let Obrtne zbornice Novo mesto

Stroški: 4.200.000 SIT

ških okrajev, v katerem je sicer registriranih malo manj kot 50.000 volilcev.

Ustavno sodišče je pobudo uglednih Novomeščanov zavrnilo, v obrazložitvi pa je poudarilo, »da različna velikost volilnih okrajev (celo v razmerju 1:3) ne krši načela enake volilne pravice, ker se volilni rezultati kandidatnih list izračunavajo po volilnih enotah, med katerimi so razlike v velikosti minimalne, in ne po volilnih okrajih. Prav tako ni važno, ali je bil glas za določeno kandidatno listo oddan v majhnem ali velikem volilnem okraju znotraj volilne enote – vsi ti glasovi se seštevajo in imajo torej pri izračunavanju volilnega izida za posamezno kandidatno listo (koliko mandatov je osvojila) enako težo. Volilni izid po posameznih volilnih okrajih vpliva le na to, kateri izmed kandidatov neke kandidatne liste, ki je v volilni enoti npr. osvojila enega izmed skupno enajstih mandatov, je izvoljen. Mandat je bil osvojen z glasovi, ki so bili za to kandidatno listo oddani v vseh enajstih volilnih okrajih, v vsakem praviloma za drugega kandidata – izvoljen pa ni tisti, ki je med njimi dobil absolutno največje število glasov (le ob taki ureditvi bi morali biti volilni okraji enako veliki), temveč tisti, ki je v svojem okraju dobil večji delež (odstotek) glasov kot drugi kandidati iz iste kandidatne liste v drugih okrajih. Zato ni utemeljen očitek, da imajo volilni glasovi zaradi različno velikih volilnih okrajev različno težo.« Sicer pa je Ustavno sodišče že dvakrat zavrnilo praktično identični pobudi, ki so se od novomeške razlikovale le geografsko. Prvo pobudo je sprožil celjski občinski odbor stranke Desus, drugo pa skupina pobudnikov iz Maribora.

Anton Škerlj, eden izmed podpisnikov pobude je za Park dejal, da »teško razume odločitev Ustavnega sodišča. Po tej logiki bi ustava zagotavljala enakopravnost strank in ne volilcev«. Napovedal je, da bodo po jesenskih volitvah vsekakor nadaljevali s svojimi prizadevanji.

FOTO: BOŠTJAN PUCELJ

Luka Blažič, koordinator Cvičkarije

Več kot žur

Damijan Šinigoj

Cvičkarija v organizaciji Društva novomeških študentov (DNŠ) je tudi letos potekala v treh mestih, v Mariboru, Ljubljani in Novem mestu. Poudarek je bil na enološki in etnološki predstavitvi dolenskih običajev. Prvi del prireditve je konceptualno namenjen predvsem predstavitvi vinogradnikov, dolenskih vinorodnih okolišev in občin, večerni del pa predvsem sprostitvi in zabavi ob dobri glasbi kvalitetnih slovenskih glasbenih skupin in kozarcu dobrega cvička.

Če me nekdo povabi na Cvičkarijo, pomeni, da me bo naslednji dan bolela glava?

Ne vem, že če te prijatelj povabi na nogomet, te naslednji dan lahko boli kaj drugega. Če pa sprašujete, ali je osnovni namen Cvičkarije samo in le pitje cvička, je odgovor - absolutno ne! Prva Cvičkarija v letu 1994 je bila sicer organizirana iz bolj pragmatičnih razlogov, a je kasneje prerasla v pravi, vseslovenski enološki festival.

Na prvi Cvičkariji se je torej pilo in se to ni skrivalo?

Prva Cvičkarija se je zgodila v menzi študentskega naselja, prvenstveno pa je bila namenjena dolenskim študentom, ki so se čez teden pridno učili, med vikendom pa odšli domov oprat perilo. Mi smo jim s Cvičkarijo samo dali možnost na pristen dolenski način zažurati tudi v Ljubljani. Glede pitja pa le en statistični podatek: na obiskovalca se spije približno pol litra vina.

Pol litra vina niti ni tako malo ...

Pa spet ne tako veliko, glede na to, da nam med vrsticami očitajo, da gre le za študentski žur. Morate vedeti, da prireditve poteka skoraj pol dneva, da se na odru ves čas izmenjujejo glasbeniki in obiskovalci plešejo, vinogradniki pa poleg vina v pokušino ponujajo tudi pristno domačo hrano.

Kako je Cvičkarija rasla oziroma kako vam je uspelo priti v Križanke in v kar tri slovenska mesta?

Ko je po nekaj letih pred menzo ostalo več kot tisoč ljudi, ki niso mogli noter zaradi premajhnega prostora, smo se preselili na Gospodarsko raz-

stavišče, čez nekaj let pa, ko se je Cvičkarija postavila na nove temelje, smo jo preselili v Križanke. V Maribor je prireditve odšla na zahtevo Dolenjcev, ki študirajo v tem mestu, v Novem mestu pa se je samo na novo rodila, saj je pred leti že obstajala podobna prireditve z imenom Teden cvička. Zdaj nas že kličejo tudi s Primorske ...

Kako Ljubljančana, Mariborčana, Primorca in ostale prepričaš, da pride na dolenski žur?

Prepriča ga verjetno več stvari. Cvičkarija se začne že v zgodnjih popoldanskih urah s predstavitvijo vinogradnikov, gre pravzaprav za nekakšen sejem. Nikjer drugje na enem mestu namreč ne moreš poskusiti toliko različnih vrst cvička in se z vinogradnikom, ki ima doma registriran vinotoč, dogovoriti recimo za nakup vina za praznovanje taščinega sedemdesetega rojstnega dne. Zvečer pa oder zasedejo različne glasbene skupine, kjer gre pa za neke vrste veselico, ampak zelo specifično. Vabimo le slovenske glasbenike, ki izvajajo avtorsko glasbo.

Moraš tipičnemu slovenskemu zvezdniku zvijati roko, da pride igrat na Cvičkarijo?

Ne, seveda ne! Je kaj lepšega za glasbenika, kakor 5000 ljudi, ki v Križankah v en glas poje njegovo skladbo? Recimo Kreslinovo Od višine se zvrsti ali Magnificovo Silvijo ali Slakovo V dolini tihi?

Fasciniran sem bil nad odzivom mladih na Avsenikovo Na Golici ...

Ja, to je po mojem mnenju malce hi-

pokrizije. Dolenjce še vedno zafrkavajo, da ob nedeljah jemo govejo juho in poslušamo govejo muziko, ampak ko se v Križankah zasliši Na Golici, se zagotovo tresejo tla tudi na Viču ...

Kaj je pravzaprav cviček?

Je slovenska vinska posebnost, vrst rdečega vina, ki se prideluje iz rdečih sort grozdja, predvsem žametne črni in modre frankinje ter petine belih sort, med katerimi prevladuje kraljevina. Je suho vino z nizko alkoholno stopnjo (8,5 do 10,0 vol.%).

Se mi samo zdi, da je zadnja leta prav moderen?

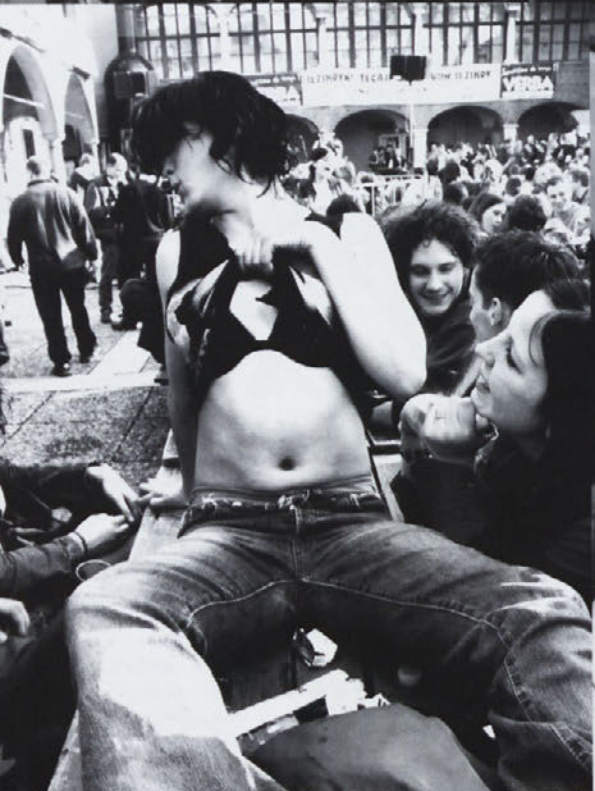
Ne, res je tako in temu je zagotovo kaj pripomogel tudi naš festival! Cviček je še pred leti med ljudmi veljal za slabše, cenejše vino, dobro le za solato, zdaj pa ga imajo v železnem repertoarju prav vse gostilne, ki se hvalijo z dobro založeno vinsko kletjo. O njegovi priljubljenosti veliko pove tudi to, da je med odprtimi vini med dražjimi. Zdaj je za pripravljanje solat občutno predrag ...

Zdi se mi, da je Cvičkarija že postala resna znamka, pravi »trade mark«. Imam prav?

Naj vam dam primer: plakatov za Cvičkarijo vedno naročimo trikrat več, kot jih potrebujemo, ker še »vroče« kradejo s plakatnih mest. Mislim, da po stanovanjih že visi več Always Cvičkov kot Always CocaCol! Letos smo se zato prvič odločili, da plakat lahko kdorkoli brezplačno naroči prek naše spletne strani. Ogromno povpraševanje pa je tudi po majicah, spodnjicah in kapah z motivom Cvičkarije, zato me ni presenetilo, ko sem na nekem potopisnem predavanju iz Avstralije zagledal Aborigina v rdeči majici z napisom Always Cvičk! Kmalu sem sicer zvedel, kateri dnšjevec je bil na obisku v Avstraliji.

Ministra Kebra ste na letošnjo Cvičkarijo povabili?

Smo, ampak verjetno ni prišel zato, ker harmoniko igra slabše od Lojzeta Peterleta, on pa seveda vedno rad pride.

Utrinki iz Cvičkarije

Fotografije: Boštjan Pučelj, Žiga Virc

Festival Cvičkarija 2004 se je mudil v obeh univerzitetnih mestih (20. aprila v mariborskem ŠTUK-u in 21. aprila v ljubljanskih Križankah), 24. aprila pa tudi v Novem mestu, na Novem trgu. Etno in enološki festival v organizaciji Društva novomeških študentov je letos obiskalo 10 000 ljubiteljev cvička. Stočili so približno 4000 litrov vina, vendar je bila ta količina izmerjena, še preden so ga menda začeli mešati z vodo. Recept festivala je znan. V popoldanskem delu se ob zvokih harmonike predstavijo vinogradniki in vinogradniška društva - letos se je predstavilo 17 različnih pridelovalcev, kralj študentskega cvička za leto 2004 pa je postal Alojz Pirc iz Kostanjevice. V večernem delu festivala pa se začne »rokenrol muska za ta mlade«, ki temelji izključno na slovenski avtorski glasbi.

Sniff

MEDNARODNI FESTIVAL KRATKEGA FILMA, NOVO MESTO

MED 21. IN 26. JUNIJEM 04

www.sniff-festival.com

ZALOŽBA GOGA
NOVO pri Založbi GOGA!

ROMAN
Vedrana Rudan
Uho, grlo, nož
PESMI
Andraž Polič
Zrcala na razpotju
CD
Igor Lumpert:
Innertextures

s knjige na knjigo
Založba Goga

Vsi,
ki vas mami pero ali pa samo radi berete,
vabimo k vpisu v **BRALNE SKUPINE**.

Cilj bralnih skupin je zajeti čim širši spekter kvalitetnega branja, debatiranje o prebranih delih, predstavitev avtorjev, primerjava med dožemanjem bralca in dejansko sporočilnostjo knjige, spodbujanje k analitičnemu branju, opazovanje stilskih posebnosti avtorjev in primerjanje med njimi. Bralne skupine bo vodila priznana in večkrat nagrajena slovenska pisateljica Barica Smole.

Knjigarna Goga, Glavni trg 6, NM, tel: 07 393 08 02

Naročam se na revijo **park!**

Ime in priimek _____
Ulica _____
Pošt. št. _____ Kraj _____
Sem študent, dijak _____

Naročilnico pošljite na naslov Park, Glavni trg 6, Novo mesto, pokličite na telefon 07 393 08 12 ali pošljite e-mail na park@park-on.net. Naročina velja do pisnega preklica. Revija Park je mesečnik. Cena posameznega izvoda v redni prodaji je 450 sit, redna naročina za deset števil pa 4.050 sit, za dijake in študente 3.600 sit. Študentje in dijaki naj priložijo potrdilo o šolanju.

AKCIJA: Pošlite naročilnico do konca maja in prejeli boste gratis vstopnico za vse projekcije novomeškega filmskega festivala SNIFF!

cvickova trgovinica [www.cvickarija.com]

majčka M,Ž 2000 SIT
sp. hlače M 2000 SIT
string hlačke 1500 SIT
čepica 2000 SIT
trak za ključe 700 SIT
plakat 700 SIT(pp)

cvickarija

Revija **park** je dostopna gostom v naslednjih lokalih in frizerskih salonih:

Bistro in pizzeria Kaval
Panda d.o.o.
Velike Brusnice 13
tel.: 07 30 85 623

R. Renata Peterle s.p.
Bršljin 22, Novo mesto
tel.: 07/30 23 384
Frizerski salon

PIZZERIA RESTAVRACIJA NOVLJAN
Novi trg, Novo mesto
tel.: 07 33 22 223

McDonalds
Ljubljanska 27
Novo mesto

Figura Kr'neki
Ljubljanska cesta 27
Novo mesto

Knjigarna Goga
Glavni trg 6, Novo mesto

Prepih
Gornja Težka voda 19
Stopiče
tel.: 07 30 89 404

Vabljeni v frizerski salon »SAŠO«
Vesna Barantin, s.p.
Ratež 70,
tel. .30 85 843, GSM:031 322 237

Frizerski salon Jure
Kandijska 19, Novo mesto

KULT. KLUB
Muzejska 3
Novo mesto

lokalPatriot
www.lokalpatriot.si
lokalpatriot@lokalpatriot.si

Gostilna in prenočišča
Kandijska cesta 63
Novo mesto
tel.: 07 30 28 444
www.pribelokranjcu-vp.si

Frizerstvo in lasuljarstvo
KODRČEK
Ljubljanska 80, tel.: 07 33 26 028
Smolenja vas 3, tel.: 07 33 44 118

FRIZERSKI STUDIO simona
Simona Šimec s.p.
ul. Marjana Kozine 3
8000 Novo mesto
Tel.: 07/33 73 461
GSM: 041 609 144

M S mit styling
Salon Glavni trg 2
Novo mesto
07 337 72 70

FRIZERSKI SALON
Redek Jelka, s.p.
Podstricevo 12
8000 Novo mesto
Tel.: 07/33 41 488
Jelka - GSM: 040/ 874 497
Rudi - GSM: 031/ 736 532

vsak dan: 7.00 - 19.30
sobota: 7.00 - 12.00

Pot »od mlina do mlina«

Kako lepo bi bilo, če bi pešec, želeč obhodi okljuk reke, ki obkroža naše staro mesto, mogel to storiti tako, da ves čas hodi ob zeleni lepotic! To je pobožna želja, ki jo moramo odriniti v prihodnost, saj bi se morala taka pot, ki bi pod Kandjskim mostom nadaljevala sedanje Župančičevo sprehajališče, soočiti s premnogimi tehničnimi in drugačnimi težavami – dasiravno naj bi bila vodna obrežja vsakomur dostopna javna dobrina.

Toda le nekaj korakov nas loči od tega, da vsaj kos te vizije odpremo javnosti, in to zelo kmalu, brez dolgovezenj, »pupov«, srednje- in dolgoročnih načrtov in sej. Predlagamo odprte poti »od mlina do mlina«, ki ji manjka le še nekaj malega. Korak, dva in čudovita sprehajalna pot ob zeleni Krki – s pomladno dišečim Ragovim logom na drugi strani – bo prehodna.

Pot »od mlina do mlina«

FOTO: BOŠTJAN PUCELJ

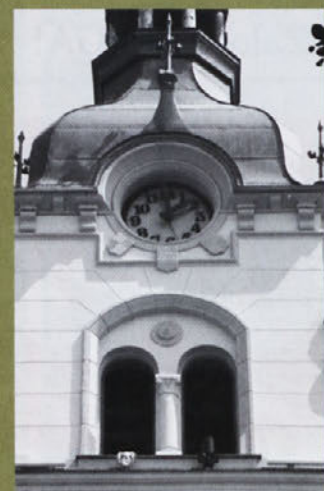
V tokratni rubriki Črna packa obračamo perspektivo. Da ne bi bilo videti, da je naš namen samo nekostruktivna kritika, revija Park objavlja javno pobudo, ki se nanaša na eno največjih »črnih pack« v Novem mestu, namreč na neurejene mestne brežine rečne lepotece Krke. S Parkovo pobudo pa želimo preveriti tudi dvoje: ali je v novomeški občini kakršno koli legitimno in koristno pobudo, katere izvedba je v resnici dovolj enostavna in poceni, mogoče hitro realizirati. Ob tem pa se utegne izkazati še, ali je občina javni interes sposobna nadrediti interesom vplivnih posameznikov, ki so ali še nameravajo privatizirati rečne bregove Krke. Odziv Mestne občine Novo mesto na Parkovo pobudo bomo sicer poskusili pridobiti do junijske številke.

Na pot bi vstopili na enem od obeh mlinov. Do starega razrušenega mlina na jezu (A) pod novomeškim kegljiščem (danes bar »Mana«) vodi asfaltirana pot, ki se mimo ruševin mlina kot kolovoz nadaljuje ob reki do objekta (B), ki je last Branka Suhya. Tu je prva ovira – ograja, ki pa bi je ne bilo težko odstraniti, saj je glede na zakon o vodah, ki določa, da mora biti omogočen dostop do voda, tako zapiranje poti nezakonito. Mimo objekta bi se pot pod mogočnimi zidovi sodišča (C) ob vodi nadaljevala in se združila z obstoječim kolovozom, ki poteka pod lesenim ragovloškim mostom (D), pri čemer bi bilo treba urediti še lepši dostop s pešpoti na most (kolikor to ne bo storjeno ob urejanju Evroparka). Mimo dveh novih čolnarn ob reki se ta kolovoz nadaljuje do vodne črpalke (E), kjer bi bilo treba odstraniti še drugo večjo oviro in pot speljati do asfaltne ceste, ki povezuje Seidlov mlin (F) z nekdanjo Ulico talcev. In čudovita pešpot, uporabna tudi za kolesarje, bi bila nared!

FOTO: GEODETSKA UPRAVA RS

Črne packe iz prejšnjih števil

Rotovž: Celotna investicija obnove Rotovža, ki glede na prvotne načrte županstva zamuja že skorajda leto dni, je bila ocenjena na okroglih 300 milijov tolarjev. Prvotna pogodba za izvedbo gradbeno obrtniških del s podjetjem Pam d.o.o se je iz začetnih dobrih 82 milijov sit z dvema aneksoma povečala na polnih 130 milijonov. Trenutno med ZVKDjem in

investitorjem potekajo pogovori glede ustreznosti osvetljave sprednje fasade rotovža. No, ustvarjalcem obnovljenega rotovža je uspel svojevrsten podvig v moderni estetiki. Na sprednjo fasado so namestili reflektorčke, ki so vsi sive brave – razen enega, ki je črne barve! Vsekakor nenavadna pogruntavščina, ki je črna packica na tem nesrečnem, delno obnovljenem rotovžu.

Ogledalo pri Gostilni Vovko, Ratež: Gospod Anton Deželan, svetnik LDS, predsednik KS Brusnice še vedno trmasto kljubuje zahtevam svojih sokrajanov in nič ne stori za postavitev ogledala pri smrtno nevarnem križišču pri Gostilni Vovko na Ratežu. Neverjetna ignoranca nekega lokalnega antipolitika. Nič čudnega – lokalne volitve so še daleč.

Mestno obzidje Šance: MO NM je pridobila državna sredstva za izdelavo projektne dokumentacije obnove enega redkih ohranjenih obzidij, ki je tudi kulturni spomenik, vendar v zelo slabem stanju. Z novomeškim ZVKDjem pa se bo občina morala spogajati, da bi v najkrajšem času ob obzidju utrla pešpot s klopnicami.

Nekdanje Gostišče pri Vodnjaku: Nekdaj priljubljeno gostišče je v poraznem stanju. Le upamo lahko, da se Mestna občina striktno drži odloka o povišanju nadomestila za prazne objekte v mestnem jedru, ki naj bi vendarle prisilila lastnike (sestre Urh), da prostor, ki kazi središče mesta, napolnijo z rvsebino.

FOTO: BOŠTJAN PUCELJ

Grad Grm spet v rokah tujcev?

Mitja Simič

Novo mesto se od drugih večjih slovenskih mest ne razlikuje le po tem, da ni doživelo kakšne celovitejše prenove mestnega jedra (kot npr. Ljubljana, Maribor, Celje, Kranj, Ptuj, Škofja Loka itd., itd.), ampak tudi po tem, da nima gradu ali kakšne druge večje zgodovinske stavbe, ki bi s svojo obliko in vsebino pomembneje zaznamovala kulturno podobo mesta.

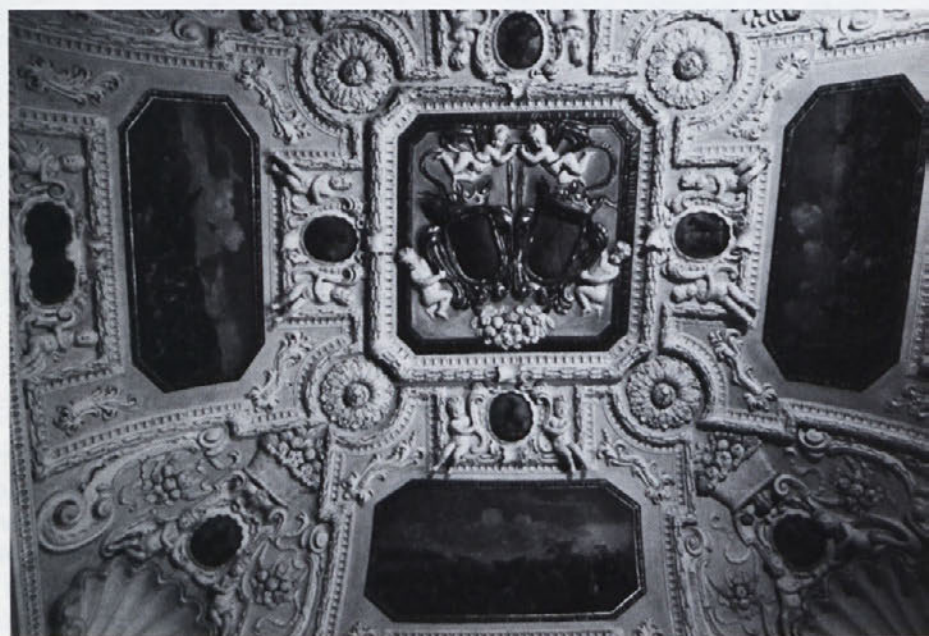
Ampak saj Novo mesto vendarle ima svoj grad! Celo več gradov. Poleg gradičev Mostek (Neuhof) in Kamen, ki sta (močno osiromašena) postala sestavna dela večjih bolnišničnih stavb, se je kljub vsemu hudemu do današnjih časov ohranil grad Grm. Prav neverjetno je, kako Novomeščani trmasto tajimo ta svoj grad in ga nikakor ne moremo sprejeti za svojega. Ali so bile njegove vsebine sedaj živečim generacijam res tako odtujene (kmetijska šola, IMV, Adria, spomeniškovarstvene službe in Arhiv Slovenije), da ne čutimo nikakršne navezanosti nanj? Ali pa je širši prostor Grma postal nekakšno slepo črvo, ki mesta in meščanov sploh ne zanima več, saj imajo preveč opravka z vedno novimi nakupovalnimi centri na vseh koncih in krajih nekdanjih primestnih vasi.

Za boljše razumevanje problematike je vendarle treba povedati nekaj najbolj osnovnih podatkov o gradu Grm. Prvotni grad je leta 1586 pozidal baron Krištof Mordax. Podoba poznorenesančnega dvorca z arkadnimi hodniki je dal gradu leta 1675 baron Wolfgang Ferdinand Mordax. Za časa njegovega lastništva nastaneta tudi kapela Božjega groba, ki predstavlja rodbinski mavzolej Morda-

xov, in najpomembnejša ohranjena znamenitost gradu – baročni strop stolpne sobe z odlično ohranjenim bogatim štukaturnim okrasjem in poslikavami, ki je edini takšen na Dolenjskem. Do gradu vodi kostanjev drevored iz konca 19. stoletja. Pred vhodom v grad je manjša parkovna zasnova, ki je bila leta 1935 preurejena v edini primerek t. i. arhitektonskega vrta na Dolenjskem. V parku je tudi vodnjak, ki je s svojimi tridesetimi metri globine najgloblji v Novem mestu. Najbolj pa je grad znan po tem, da je bila v njem od 1886. do 1983. leta kmetijska šola.

Ali smo Novomeščani do stavbe in prostora s tako zgodovino in tako vsebino res lahko povsem brezbrizni? Grad s parkom je naprodaj. Lahko ga kupi kdor koli, ki ima 3 milijone evrov. Prodajalec je uspešna novodobna finančna firma Activa Group, ki ji je grad nekako prišel v roke od IMV Holinga - dozdajšnjega lastnika, ki je v postopku likvidacije. In takšne uspešne firme pri poslih ne poznajo kakšne posebne sentimentalnosti – grad bo verjetno romal v roke tistemu, od katerega si pristojni lahko obetajo največ koristi. Za nakup pa naj bi se zanimali MO Novo mesto, Republika Slovenija (Ministrstvo za kulturo) in Revoz. Če pogledamo, koliko sta v desetih letih obnove gradu uspeli narediti država in občina, ne moremo biti ravno navdušeni. Torej je prav možno, da bi tujci (ki so lastniki Revoza) za grad storili več in ga dosti prej in bolje obnovili, kar bi bilo sicer za grad – kot stavbo – najbolje. Vprašanje pa je, kaj je najbolje za mesto in za meščane? Vse skupaj torej nima enostavnega odgovora.

Nekako najbolj logično bi bilo, da bi grad postal občinski. Občinska last namreč do neke mere zagotavlja javno dostopnost, kar naj bi bil eden smislov prezentacije kulturne dediščine. Občina je tudi tista, ki je zadolžena za prostorski in vsebinski razvoj mesta ter dejavnosti, ki jih mesto takšnega formata potrebuje. Ampak obubožani mestni proračun nakupa verjetno ne bi prenesel. Pa še večini volivcem so bolj pomembne asfaltirane ceste do njihovih zidanic, razsvetljene cerkve, infrastruktura in podobno kot pa en pozabljeni grad v mestu. Torej z nakupom gradu vodilna politična garnitura kakšnega posebnega učinka pri volitvah ne more pričako-

vati. In tu se verjetno vse konča.

Država je v grad stlačila kar tri območne enote različnih javnih zavodov (od katerih dve bremenita proračun ministrstva za kulturo, tretja pa gre v breme ministrstva za okolje in prostor). Kaj več kot prostora za svoje službe pa država v gradu očitno ne vidi. Večina (ne ravno velike vsote) proračunskega denarja, ki je bil v grad vložen v zadnjih desetih letih, je bila uradno namenjena ureditvi prostorov zavoda za varstvo kulturne dediščine in ne obnovi kulturnega spomenika. Tako so še tista redka obnovitvena dela potekala tako rekoč na skrivaj in na račun ureditve prostorov zavoda. Drugi vir sredstev je bila najemnina, ki jo plačuje ministrstvo za kulturo in jo je do nedavni lastnik IMV Holding v veliki meri namenil obnovi strehe in izboljšanju infrastrukturne opremljenosti gradu, ki je bila katastrofalna in še sedaj ni zadovoljiva. Če grad morda pride v zasebne roke in če »letijo na cesto« tri območne enote treh javnih zavodov, bi to za državo predstavljalo določeno nevšečnost, ki si je v svoji lagodnosti verjetno ne želi. To pa bi bil glavni motiv države, da grad vendarle odkupi. Kaj bi imeli od tega Novomeščani? Poln grad pisarn in depojskih prostorov – nekaj podobnega kot sedaj.

Glede na denarne zmožnosti se prav lahko zgodi, da bo grad po dolgem času spet prišel v roke tuji gospodi. Zgodovinsko gledano bi bilo to vsekakor najbolj avtentično - Slovenci bi namreč spet imeli vstop vanj le kot služinčad.

Ampak današnje stanje gradu in njegova namembnost res ne navdušujeta, čeprav je bilo v desetih letih gostovanja spomeniškovarstvene službe na tej lokaciji narejenih nekaj pozitivnih premikov (delno odprtje arkad, delna obnova parkovnih površin, javne prireditve na grajskem dvorišču ipd.). Kakršno koli lastništvo bi bilo verjetno boljše kot zdajšnje razmere, ko se niti ne ve, čigav je sploh ta grad. Ko gre za prodajo kulturnega spomenika, ima predkupno pravico mestna občina, ki je grad razglasila za kulturni spomenik, ampak ta svoje pravice, kot vse kaže, ne bo izkoristila. Formalno pravno je iz spomeniškovarstvenega stališča čisto vseeno, kdo je lastnik, saj je vsak lastnik dolžan upoštevati varstvena izhodišča v skladu z zakonom o varstvu kulturne dediščine. Ampak - ali je res vseeno? Ali mesto res nima ideje, kaj bi počelo s tem gradom in ga zato skorajda ponuja državi ali Revozu? Priložnosti, da občina pridobi v lastništvo pomembnejše mestne stavbe, niso ravno pogoste, in če ne more izkoristiti niti teh, je vprašljivo, kako bo v našem mestu javni interes v prihodnje še konkuriral zasebnemu.

Glede na denarne zmožnosti se prav lahko zgodi, da bo grad po dolgem času spet prišel v roke tuji gospodi - tokrat francoski. Zgodovinsko gledano bi bilo to vsekakor najbolj avtentično - Slovenci bi namreč spet imeli vstop vanj le kot služinčad – tako kot pred več kot sto leti. Evropa prihaja – odprimo ji grajska vrata!

FOTO: BOŠTJAN PUČELJ

Ne le kruha, tudi iger

Tina Ban

V novomeški občini ima stalno prebivališče skoraj 3000 študentov, ki se bodo v prihodnjih letih odločali, kje bodo živeli. Večina bo najprej pretehtala, kje so najboljše možnosti za zaposlitev in rešitev stanovanjskega vprašanja, takoj za tem pa jo bo zanimalo, katero okolje jim nudi najboljše pogoje za kreativno preživljanje prostega časa. Možnosti za preživljanje prostega časa - športne dejavnosti, dodatno izobraževanje, zabava in kultura - so ali pa v kratkem bodo eden bistvenih dejavnikov pri odločanju za kraj bivanja. Novi časi so namreč oblikovali novo življenjsko obdobje, nekakšno podaljšano mladost, ki nastopi po koncu šolanja (študija) in traja nekje do tridesetega leta ali še malo čez. To so leta, ko lahko človek edinkrat v življenju zares intenzivno živi zase, za svoje hobije, potovanja, druženje, izobraževanje ali zabavo. Mnogi si lahko prvič (in edinkrat) v življenju privoščijo najem svojega stanovanja ali vsaj svojo podnajemniško sobo. Prvič v življenju imajo reden delavnik in prosti čas ter denar, da ta čas kakovostno preživijo. Tovrsten življenjski slog na veliko promovirajo tudi mediji: slovenski so izstrelili fenomen Vesne Milek, nekoliko starejši hiti so nadaljevanke Prijatelji ali Seks v mestu. (Žal so precej bolj redki tisti, ki kritično opozarjajo na njegovo temnejšo plat, odtujenost, dezorientacijo in osamljenost, kot npr. Dnevnik Brigit Jones.) Naj se demografi, sociologi in politiki še tako usajajo nad sebičnostjo in udobjem mlade generacije, ki se (še) noče poročati in imeti otrok, postaja čas med 25 in 30-35 letom vedno bolj prestižno življenjsko obdobje, ki se mu mnogi nočejo odpovedati.

Ker je - poleg poklicne kariere - ena glavnih vrednot te generacije prav prosti čas, bi moralo Novo mesto, če hoče svoje študente po študiju privabiti nazaj domov, zagotoviti oboje, kruha in iger. Materialno in duhovno hrano, torej. Kako je z industrijo prostega časa v Novem mestu? Kakšna je ponudba športnih aktivnosti, dodatnega izobraževanja, kulture in zabave? Če bi sodili samo po DNS-jevih koledarčkih novomeških prireditvev in aktivnosti za mlade, ki so se raztegnili v pravi miniaturni tabloid, bi lahko zaključili, da gre za hiperprodukcijo, hiperponudbo. Vendar po drugi strani večino neprestano muči depresiven občutek, da se v mestu nič ne dogaja. V potrošniški družbi je možnost izbire glavno merilo za občutek svobode. Če ni izbire, ni občutka svobode - tudi zato se ved-

no bolj zahtevni potrošnik v Novem mestu hitro počuti ujet. Novomeška ponudba je namreč konvencionalna. V Novem mestu najdete številne tečaje nemščine, ne morete pa se naučiti kitajščine, arabščine, sanskrite ali hebrejščine. Še ruščina je precejšnja eksotika. Obiskujete lahko tečaj standardnih in klasičnih latinskoameriških plesov, kaj pa afriški in orientalski plesi, flamenko, swing, salsa, argentinski tango, ki so ne le ljubljanski, ampak tudi evropski trend? Tudi tečaje igre, kreativnega pisanja ali akupunkture lahko zaman iščete. Takšne želje in potrebe včasih resda kažejo na razvajenost ali dezorientacijo sodobnega človeka, vendar ni vedno tako. Hobi ne pomeni več samo stvari, ki jo počnete, da vam ni dolgčas, ampak vse bolj postaja tudi identifikacijski vzorec. V svojem prostem času hoče biti posameznik predvsem kreativen in se realizirati na tistih področjih, ki mu niso dostopna na delovnem mestu. Z izbiro hobija, si pogosto oblikuje tudi identiteto, življenjski slog. Zato industrija prostega časa pravzaprav prodaja življenjske sloge. Znanci, ki plešejo salso, se navadno vpišejo tudi na tečaj španščine, prebirajo Nerudo in Lorco, obiskujejo koncerte Brana

neta Rončela in Drugo godbo v ljubljanskih Križankah, počitnice pa si želijo preživljati na Kubi. Po istem kopitu navdušenci nad jogo ali tantru opustijo meso, alkohol in cigarete, srečujejo se na predavanjih dalajlama in potujočih mojstrov, ki občasno prihajajo v Slovenijo, ter si morda privoščijo kakšno meditacijsko delavnico v Indiji, Tibetu ali Nepal. Življenjski slogi Novomeščanov so še vedno zelo homogeni in odločitev za drugačnost tu še vedno pogosto pomeni tudi odločitev za osamljenost. Morda potrebe po kasni izrazito eksotični ponudbi v Novem mestu niti ni, vendar bi bila večja raznovrstnost rekreacijskih dejavnosti in bolj pestre možnosti za dodatno izobraževanje gotovo dobrodošle.

V individualno gospodarjenje s prostim časom sodi tudi potrošnja kulture. Za razliko od drugih področij preživljanja prostega časa je kulturno dogajanje v Novem mestu sorazmerno pestro in kakovostno, ima pa drugo težavo. V nekdanjem sistemu je bil osnovni model kulturne ustanove t. i. kulturni dom, ki je imel svoj smisel v kulturnih okoljih, kjer drugih prostorov, namenjenih kulturnim dejavnostim, ni bilo. Z eno stavbo (in enim vodstvom) so tako poskušali nadomestiti celo vrsto manjkajočih ali zanemarjenih kulturnih ustanov in dejavnosti. Takšen model v Novem mestu prevladuje še danes, 13 let po osamosvojitvi. Po tem zgledu delujeta obe največji kulturni hiši: KC Janeza Trdine, ki ima monopol nad, recimo temu, elitno, ter DNS oz. Lokalpatriot, ki obvladuje novomeško pop in mladinsko kulturo. Za primer vzemimo zadnje. Mladinsko kulturno središče Lokalpatriot bi dopoldne rad predstavljal zatočišče za trume najstnikov, ki tja hodijo skrivaj kadit, popoldne pripravi kakšno javno okroglo mizo, zvečer pa bi bilo enkrat mladinska diskoteka, drugič kino dvorana, spet naslednjič pa bi se rad prelevil v eliten večerni klub, ki ponuja vrhunski jazz. Vsega po malem za vse. Za mlade, za stare, za suhe in debele. Prav po krošnjarsko. V tem konceptu ni niti sledi o urbani metropoli. Jasno je, da je takšna ponudba brez vsakršne identitete in le težko prepriča zahtevnejše potrošnike. Mnoge prireditve so sicer visoko kvalitetne, vendar tako ponujene enostavno ne dosežejo pravega ciljnega občinstva. Tudi umetelna in dragocena biserna ogrlica, ki bi jo prodajali na bencinski črpalki, bi na polici med vijaki, damskimi vložki in pločevinkami piva ostala neopažena. Še več, izgubila bi svojo vrednost. To, kar novomeška kultura resnično potrebuje, je specializacija ponudbe. Kulturni ponudniki, javni ali zasebni, bi se morali decentralizirati in specializirati, saj bi se le tako lahko uspešno razvijali in privabili ustrezno občinstvo. Jazz klub naj res ponuja samo ali

V nekdanjem sistemu je bil osnovni model kulturne ustanove kulturni dom. Z eno stavbo in enim vodstvom so tako nadomeščali celo vrsto zanemarjenih kulturnih dejavnosti. Takšen model v Novem mestu prevladuje še danes. Po tem zgledu delujeta obe največji kulturni hiši: KC Janeza Trdine ter DNS oz. Lokalpatriot. Vsega po malem za vse. Za mlade, za stare, za suhe in debele. Prav po krošnjarsko. Tu ni sledi o urbani metropoli.

predvsem jazz in naj bo hkrati tudi fizično ločen od prostorov, kjer se odvija drugačna kulturna produkcija. Le tako bo lahko privabil specifično klientelo in prispeval k mestnemu vzdušju. Tudi kultura namreč ne prodaja le same sebe, ampak predvsem življenjske sloge. Marsikdo bi prisluhnil koncertu ali odšel na razstavo, če bi le bila primerno promovirana, če bi se odvijala v primerljivih prostorih in če bi bila pristočno primerno občinstvo, s katerim bi bilo mogoče navezati socialne stike in pocomentirati dogodek. Kljub vsemu mislim, da so za takšno stanje bolj kot ponudniki odgovorni sami potrošniki, ki si - kot kaže - več in boljšega kot je tisto, kar trenutno imajo, niti ne želijo. To me vedno znova začudi. Delež visokoizobražene prebivalstva v Novem mestu močno presega državno povprečje, višji je tudi kot povprečje slovenskih mest. Vsak deveti prebivalec Novega mesta ima najmanj višješolsko izobrazbo. Tudi število študirajoče populacije je nad primerljivim povprečjem. Vendar v Novem mestu ni čutili intelektualne klime niti ni opaziti, da bi se življenjski slog intelektualcev (razen tistega, kar je mogoče meriti v materialnih dobrinah) kaj bistveno razlikoval od slogov manj izobraženih. Novo mesto lahko malce bolj zahtevnega mladega izobraženca spravi v obup ali skrajno otopelost. Morda pa ga pripravi od tega, da gre živeti svoj življenjski stil drugam. Ali pa, da udari po mizi in končno vzame usodo v svoje roke ter v mestu sam ustvari to, kar najbolj pogreša.

Neznosna lahkost dvignjenega palca

Nejc Gazvoda

Vas je kdaj strah čisto navadnih stvari? Ne, ne mislim pajkov, kač, škorpionov, meduz. Takih gnusob se tako ali tako vsakdo boji. Mislim na čisto navadne stvari. Recimo, da vas je strah stopiti na prehod za pešce, ker se lahko takrat ko stopite na prvo progo zebre, prižge rdeča luč. In ker se lahko zaradi tega zgodi nekaj hudega. Ali pa, recimo, da vas je strah stopiti na razpoke v betonu, ker se jih zaradi neznanega razloga ne sme pohoditi. In potem kot Jack Nicholson v Bolje ne bo nikoli smešno tacate po ulici. Vas je kdaj strah očesnega stika? Ko v popoldanski brzici ljudi včasih ujamate pogled in vam oči povedo preveč. Jih hitro umaknete? Strmite strmo naprej in hodite z rokami v žepu? Ali ste eden izmed tistih srečnežev, ki se s tem ne obremenjujete? Oziroma - nimate te razvade. Ja, fobije so lahko tudi razvade. Kot kajenje ali grizenje nohtov. Znajo pa biti še trdovratnejše. Ker konec koncev - cigareto lahko odložimo, roke lahko spravimo v žep. Fobije pa se prilazijo tam, kjer jih najmanj pričakujemo. Recimo fobija dvigovanja palca. Ampak ne tako, da pokažeš, da je vse v redu, tako kot piloti pred vzletom. Gre za dvignjen palec pri štopanju. Prijateljica me je hotela prepričati, da štopava kakšne tri kilometre do mesta. Naenkrat sem postal izjemen privrženec peš hoje, čeprav je besedna zveza »telesna aktivnost« nekaj, kar imam pobarvano s črnim flomastrom v SSKJ, da se ne bi morda zmotil in prebral definicije. A ni se strinjala. Da, edino ženske so še trdovratnejše od fobij. Postavila se je na rob ceste in ... ne boste verjeli - dvignila palec. Začutil sem čuden pritisk v lobanji. Ker sem bil sumljivo tiho, je pogledala, kje sem, in me

Nato sem kot kup nesreče stal poleg nje in se izogibal pogledov voznikov, medtem ko je ona samozavestno, v tisti klasični »štoparski« poziciji, ko en bok rahlo vrže ven in imaš »neštoparsko« roko v žepu, čakala na usmiljenega mobilnega Samaritana, ki bi nama prikrajšal pekel dvajsetminutne hoje.

okregala, ker sem se skrival za prometnim znakom. Nato sem kot kup nesreče stal poleg nje in se izogibal pogledov voznikov, medtem ko je ona samozavestno, v tisti klasični »štoparski« poziciji, ko en bok rahlo vrže ven in imaš »neštoparsko« roko v žepu, čakala na usmiljenega mobilnega Samaritana, ki bi nama prikrajšal pekel dvajsetminutne hoje. Avtomobili so vozili mimo in zdelo se mi je, da se vozniki s pogledi obešajo name, da se mi sopotniki smejejo, da me bo nekdo zanalaslo povozil. Hkrati pa me je bilo groza, kaj bo, če naju bo nekdo dejansko pobral. Kdo bo to? Ne, ni me bilo strah množičnega morilca, ki tudi vsake toliko časa malce posiljuje. Ob petih popoldne v nedeljo je malo možnosti, da naletiš na takega. Strah me je bilo, da se bom moral pogovarjati o bedastih stvarih, da me bodo spraševali bedaste stvari, jaz pa se bom moral bedasto režati in biti še hvaležen, ker me nek naključni bedak pelje v svoji bedasti kripi. Ampak kot literarni ustvarjalec bi moral biti vedno na lovu za novimi izzivi in zgodbami - in kaj je štopanje, pa še tako kratko, drugega kot avantura? Mogoče je bilo tisti dan preveč neznanek. Preveč motivov, ki bi me lahko zapolnili. Preveč rdečih luči na semaforjih, skozi katere se lahko zapeljemo z naključnim bedakom. In vse proge zeber bodo povožene. Preveč naključnih besed. Preveč pogledov, ki jim s hitro hojo lahko uideš, ampak ko stojiš na robu ceste z dvignjenim palcem, si razgaljen. In hkrati razgaljaš vsakega voznika posebej, ki brzi mimo tebe. Ker te gleda. Ker v tistem trenutku misli samo nate. Ne vem, kako to deluje na vas. Ampak tistega dne sem ugotovil, da ne bom nikoli mogel štopati. Mogoče, če mi bo šlo za nohte. Pa še takrat bom gledal stran in špilal asocijalnost v avtu. In gledal naravnost na ... ker: »Zakaj? Ah, veste, drugače mi je slabo.«

Po desetih minutah štopanja naju je pobrala soseda. Ta kolurna je posvečena njej in je hkrati zahvala, ker sem imel v poznanem avtu in poznanem vozniku čas, da sem razmislil o tem, kar vi zdaj berete. Jebeš avanturo. Rajje grem peš - pa čeprav se to iz mojih ust sliši skoraj ... fobično.

FOTO: BOŠTJAN PUCELJ

Dober dan, Evropa, adijo, Balkan

Barica Smole

Pol kufer imam politike. In politikov. Ampak kaj ko mi prihaja skozi vse špranje v dom. Če ne prižgem televizorja ali radia, če članke v časopisih samo preletim, pride pa z davki, in če drugače res ne more, pa v nabiralnik z vabili na referendum, pozivi za njihove bojkote ... Ampak prepričujejo me, da bo bolje, ko bomo enkrat končno tam, da nam brez tega ni živeti. To me spominja na tisto gosko, ki je mislila, da ne more imeti otrok, če ni poročena. In ko bomo notri, se bodo slovenokratski spremenili v evrokrate in ogreli svoje drage stolčke, naša južna meja bo zastražena do zob, naši policaji bodo budno pazili Evropejce pred barbari. Novo prijateljstvo nas bo stalo 350 evrov po glavi in ravno zdaj v Bruslju premišljujemo o novem evropskem davku. To seveda nima nič opraviti z našim članstvom v Natu, kar je drug štos iz iste zgodbe. Samo tiste, ki imate glavo, bi rada spomnila, da so 30. aprila 2004. leta gospodovega naše nebo prvič varovali italijanski prestrezniki F 16. Račun za te in prihodnje prelete bo še izstavljen. Po prvem maju nas bodo pa še do obisti preiskali, ko bomo šli na morje ali v Zagreb ali Sarajevo. Potem nas bodo morda pustili, da bomo živeli. Tako sanjam, do tega imam pravico. Kot imam pravico, da gledam v Evropo (ki nam jo postavljajo kot tisto, ki je spredaj) in na Balkan (ki se nam zdi, kot da je zadaj) po svoje. Ampak kaj je sploh Balkan? Kje je njegova meja? Ste si kdaj odgovorili na to? Kje je zarisana tista črta, ki ga omejuje? Od nekdanje je oznaka, ki ni le zemljepisna, ampak vse bolj postaja mentalna in vedno bolj pridobiva pejorativni prizvok. Balkan pomeni umazano, divje, surovo, neomikano. Kaos v nasprotju s kozmosom, ki je Evropa. V Evropi je red, v njej vlada pravo, ceste so natančno pokrpane, rožice na balkončkih in oknih barvno usklajene in zalite, papirčki pobrani, ljudje in parcele ter živali v računalnikih, vsi evri obdavčeni, vsi berači prešteti. Evropa je prostor urejenosti, kodiranosti, predvidljivosti. Balkan je Kosovo, kjer živijo plemena. Je Jug, kjer velja še krvno maščevanje. Je pravoslavje, v katerem nikoli ne more zaživeti demokracija. Je divjina, kjer se vsake toliko časa morajo malo poklati. So dežele, kjer živijo miti. So kraji, iz katerih se napaja evropska mafija.

V Evropi je red, v njej vlada pravo, ceste so natančno pokrpane, rožice na balkončkih in oknih barvno usklajene in zalite, papirčki pobrani, ljudje in parcele ter živali v računalnikih, vsi evri obdavčeni, vsi berači prešteti.

Ampak zakaj potem slovenska mladina drvi v Sarajevo na maturantske izlete, zakaj so balkanski žuri, na katerih doni glasba sumljive kvalitete (Grašoti in podobni, sto svetlobnih let oddaljeni od jugo in drugega rocka naše generacije), nabutani? Samo poskušam odgovoriti: zato, ker jo urejena stvarnost dolgočasi. Zato, ker mladi radi hodijo po robu - in Balkan je vedno bil rob. Zato, ker pesmi igrajo na čustva, na iracionalno. Zato, ker pevci vpijejo: Ruke, ručice. In se diskači ali Križanke majejo v valovih dvignjenih rok, in to potem posnema tudi Siddharta. Kajti roke se dotikajo in mladi imajo radi dotike. Evropa se že davno ne dotika več, preveč je poštrkana, preveč omikana. Kar meni paše, mladim pa ne. Ampak jaz sem doživela Jugoslavijo. Dobro in slabo. In sem v sedanost prinesla v svojih spominih samo lepo. Tisto, kar mi ni bilo nikoli všeč, sem pustila tam. Na Balkanu, kjer ima čas drugačno vrednost, kjer teče drugače. Kjer imajo čas za sosede in za prijatelje. Četudi potem tem sosedom in prijateljem včasih nastavijo nož na grlo. Tega res nisem nikoli razumela in tudi zato taktičnosti ne maram. Ker mislim, da se te enkrat lahko dotaknejo tudi bolj na trdo, če se jim pustiš preveč približati. Tako v meni najbrž živi slovenska previdnost. In zato imam rada malo razdalje. Ampak ne preveč, ne toliko, kot je bo po prvem maju v smeri na jug. Takrat ne bomo več prvi na vasi, takrat bomo jug Evrope. Evročefurji. Splet se bom ponovila: kako kratka je bila naša samostojnost! Toliko časa smo prosili in moledevali ter do pičice izpolnjevali vse zahteve in še več, pridni smo bili, zelo pridni, mama, imej nas rada! Ampak to ni najhujše, huje je, da včasih ne vemo, kdo smo. Vprašanje identitete sicer presega meje tega zapisa, ampak kratko opombo pa prenese: a imamo sploh kakšno hrbtenico, ko se tako globoko klanjamo velikim? Fuj in fe! Proti malim, proti tistim, ki "smo jih pustili zadaj" pa smo tako prekleto vzvišeni. Kot da nimamo ničesar z njimi. Ne podobnega jezika ne skupnega dela zgodovine ne kulturnih vezi ... Pa ne gre le za množico, za narod in državo, za posameznika gre. Za tistega, za katerega Aleš Debeljak pravi, da se ne zgrozi ob grafitu *Južno je kužno*. Za to gre, da bi sami zase enkrat vedeli, kdo smo. Da smo tisti, ki imamo probleme. Da se z njimi ne bi zapirali vase in se ne zapijali ter nato obešali. Da bi spoštovali najprej sebe. Potem se nam ne bi bilo treba razlesti kot želatina pred novimi komisariji.

Sploh pa: Dober dan, Evropa, adijo Balkan.

Ampak Balkan bo prišel za nami. Če ni že v nas.

Novomeški filmski festival

Don't cry for me, Novo mesto

Simon Bizjak

Pred očmi in ušesi Novomeščanov se odvija druga novomeška pomlad, ki morda cvete še lepše od tiste znamenite leta 1920, pa vendar je skoraj nihče ne opazi. Res, za kultiviranje publike je potreben čas. Leta, morda desetletja in za kulturno klimo ni odgovorna le lokalna publika, ki je sicer prvi naslovnik tega dogajanja, odgovornost oblasti (občinske in državne) je pri tem mnogo, mnogo večja. Dežurni krivec za kulturne krize je navadno država, ki vodi, ali pa bi vsaj morala voditi igro. In že tu se hiša iz kart tudi začne podirati.

Naj se pri kritiki kulturne politike omejim le na film in še tu zgolj na področje organizacije dogodkov, za ostalo ne bo prostora. Republika Slovenija zelo vestno plačuje vse mogoče članarine v različne evropske sklade, tudi filmske, in je nasploh zelo pridna (*Sedi, pet!*). To navadno dela kar avtomatsko. Ko se pojavi kak nov sklad, je naša država prva v vrsti, ki bi vanj rada vplačala zlate nacionalne rezerve, včasih pa tudi kar sama da pobudo, naj se kakšen sklad ustanovi in v vzpodbudo vanj nakaže kak drobiž. Še preden izračuna, ali je iz teh skladov sploh mogoče spraviti nazaj v Slovenijo kak evro. In še preden ve, ali imamo dovolj kvalitetnih projektov, ki izpolnjujejo jasne evropske pogoje, dovolj vrhunskih avtorjev, ki lahko na teh razpisih kandidirajo. Članarine v take sklade pa so praviloma malo višje od tistih, ki jih občani plačujemo za izposojo knjig in videokaset. Tu govorimo o sto tisočih evrih.

Prav ta problem se je sedaj jasno pokazal v primeru festivala kratkega filma SNIFF. Naj najprej pomolimo oznanim dejstvo, da je letošnja tretja izdaja SNIFF-a, ki bo potekala v zadnjem tednu junija, kot prvi slovenski filmski festival v zgodovini dobil načelno podporo evropskega sklada *Media*, namenjenega sofinanciranju filmskih projektov. Da ne bo pomote, to je edini evropski sklad, namenjen sofinanciranju filma nasploh in podpira zgolj najbolj elitne evropske projekte. Zgovorno dejstvo je, da si je SNIFF že po svoji drugi izvedbi pridobil prostor med približno 50 najelitnejšimi evropskimi filmskimi festivali. Nekateri med njimi so pisali zgodovino filma in postavljali norme filmskih leksikonov. Pa vendar je naše kulturno ministrstvo to dejstvo hladnokrvno spregledalo. Vsaj zaenkrat. Slovenija namreč zamuja z ustanavljanjem t.i. matching fondov, tj. skladov, ki projektom, podprtim s strani evropskih razpisov, zagotavljajo manjkajoči del denarja. Bolj konkretno, če evropski fond zagotovi na primer 60 odstotkov sredstev za organizacijo nekega projekta, mora nekdo zagotoviti teh manjkajočih 40 odstotkov. To pa naj bi bili nacionalni matching fondi. Brez njihove podpore je evropska sredstva skoraj nemožne pridobiti. In ker takih nacionalnih fondov ni, država očitno nima resnega namena, da bi se slovenski film sofinanciral tudi iz evropskih virov, celo iz tistih, v katere sama plačuje visoke članarine.

Tega problema ne opažamo samo pri filmu, pereč je menda tudi na drugih kulturnih področjih. Pa vendar, naj ostanem pri filmu. Če govorim o konkretnih filmskih festivalih v Sloveniji, zaenkrat najdem samo dva, ki lahko kandidirata na evropskih razpisih, LIFFe in SNIFF. Z leti pride morda še kakšen. Zaenkrat pa je prispevek, ki ga Slovenija plačuje v program *Media*, mnogokratnik vsote, ki jo oba festivala skupaj lahko pridobita nazaj iz tega evropskega sklada v nekaj letih. Razumete logiko? Sam je ne najboljše. Očitno želi Slovenija podpirati tuje nacionalne filmarje združene Evrope: Čehe, Dance, Francoze in druge, ki imajo kvalitetnih projektov na pretek in jim ni težko potegniti iz rokava 50 festivalov, ki popolnoma zadostujejo evropskim pogojem. Mar ne bi bilo bolje, da denar, ki ga Slovenija nameni članarinam, razdeli kar med domače delujoče festivale? Letošnji SNIFF torej ima evropsko podporo, manjka pa mu slovenska. Brez te tudi evropskega denarja ne bo.

Najbolj boleče pa manjka podpora domačega, novomeškega občinstva, brez katere ne bo preživel. Naklonjenost občinstva in obisk na projekcijah je zelo važen element uspeha festivala, s pomočjo katere je mogoče prepričati tudi kulturne birokrate da je projekt vreden zaupanja. Nenazadnje pa je dobra sprejetost dogodka v lokalnem okolju tudi spodbuda za organizatorje. Ti se za tak obsežen projekt gotovo ne bodo več dolgo trudili, če ga ne bo nihče opazil. Če bo na posamezni projekciji sedelo med pet in deset ljudi, kot se je to zgodilo lani, ko je bil obisk SNIFF-a bolj podoben zbirališču naključnih mimoidočih brez ideje, kako preživeti večer. Kultura je namenjena občinstvu in brez njega ne more preživeti. Organizatorji si filme, ki jih vrtimo na SNIFF-u, lahko za mnogo manjši trud in v precej bolj pomirjujočem okolju ogledamo drugje, na drugih festivalih ali domači televiziji. Festivala ne organiziramo zase, čeprav morda včasih res tako izgleda. Če bo šlo tako naprej in bo novomeški živel indiferentno hodil mimo vabečih kulturnih dogodkov, potem bodo (bomo) že naslednje leto organizatorji in tudi kulturni dogodki svoje mesto med kulturnimi ljudmi iskali drugod. Novomeščani pa boste lahko (tokrat res upravičeno) rekli, da se v Mestu nič ne dogaja. In prav bo tako.

Bojana Kunst

Živi tako, da se lahko postaviš v prazen prostor in spelješ povezave popolnoma drugače.

Andreja Kopač

Bojana Kunst je doktorica filozofije, dramaturginja in teoretičarka sodobnih scenskih umetnosti. Magistrirala je na temo reprezentacije telesa v gledališču in leta 1999 izdala knjigo Nemogoče telo. V doktorski disertaciji se ukvarja s filozofijo, z estetiko in umetnostjo med organskim in tehnološkim. Kot dramaturginja sodeluje z mnogimi tujimi zasedbami, kot gledališka kritičarka in publicistka pa pri revijah Maska, Frakcija, Tanzaktuell, Ballet International in Performance research. Sodeluje v uredniškem odboru Maske, je članica mednarodne plesne mreže Aerowaves in podpredsednica slovenskega odbora za estetiko. Vodi tudi letošnji seminar sodobnih scenskih umetnosti, kjer sem jo spoznala kot izredno poznavalko, ki mi je odprla vrata v te subtilne in zastrte umetniške zvrsti. V intervjuju mi je razgrnila nekaj pogledov na polje sodobnih scenskih umetnosti, kjer se prepletajo sodobno gledališče, ples, performans, nova razmerja med akterji in premiki v njihovem preučevanju.

Kakšna je po tvojem mnenju vloga sodobnih scenskih umetnosti v odnosu do sveta?

Če se osredotočimo na sodobne umetnosti, menim, da ni več pravilno, če skušamo razmišljati o vlogi. Bolje je vzpostaviti primerjavo s tradicionalnim gledališčem, ki funkcionira kot neke vrste arhiv. V tem smislu nadaljuje tradicijo meščanskega gledališča iz 18. in 19. stoletja, ki še naprej ohranja osrednjo funkcijo znotraj meščanske družbe. Ponavljajo se določeni teksti, razprave in politične reaktualizacije. Obstajajo sicer premiki v kostumografiji in koreografiji, vendar ostaja forma gledališča kot medija v režijskih pristopih in razmerjih med sodelavci ves čas enaka. Še vedno deluje kot paralelni reprezentativni prostor, še vedno se verjame v njegovo a priori kritično funkcijo. Pod pojem sodobne scenske umetnosti spadajo gledališki premiki, ki od avantgarde naprej postavljajo pod vprašaj sam medij gledališča; ali se gledališče lahko vzpostavi kot paralelni prostor, kakšna je njegova funkcija in še posebej, kakšno je razmerje do gledalca. Pomembno je, kako so ta razmerja prepletena in kakšno je skupno delovanje odra in gledalca v javnem prostoru.

Če smo pri gledalcu, me zanima, kako nanj gledaš kot teoretik in kot praktik?

Pri sebi ne ločujem med teoretskim razmišljanjem o gledalcu in potem med gledanjem predstave. V gledališču me zanimajo dogodki, ki me presenetijo.

Je potem presenečenje tisto, kar te pri sodobnih scenskih umetnostih najbolj fascinira?

Fascinira me biti v javnem dogodku skupaj in ne dobiti tistega, kar pričakuješ. Torej nenehno definirati svojo lastno situacijo in odnose z drugimi. Zanima me, na kakšen način se vzpostavljajo prostori in načini komunikacije med odrom ter mano in katere so tiste prezentacije sveta, ki se dogajajo na odru. Kako kot gledalec v njih vstopam in kako lahko na njih reagiram. Ko govorim o vlogi gledalca, s tem ne

mislim na to, kako se gledalec individualno odziva. To vprašanje je gledališče že neštetokrat razvilo. Klasična forma gledališča namreč ostaja v polju avtonomnega umetnika, ki producira idejo, ti hoče z njo nekaj dati, ti pa naj bi čustveno reagiral nazaj. Sodobno gledališče se ukvarja z vzpostavljanjem drugačnih situacij, kar Lehmann imenuje postdramsko gledališče. To gledališče je deloma zgubilo klasično politično funkcijo reprezentativnega prostora, ki je kritično do družbene si-

V masi spektakla, televizije je vedno manj ljudi, ki bi zamenjali instant ponudbo za kaj bolj zahtevnega. Gledalec mora pripravljati priti v gledališče, se presenetiti in narediti pri sebi neke nove povezave. Lahko, da ne razume, a mu je še vedno lahko všeč. Sodobna umetnost ni samo eden od disciplinskih mehanizmov. Ima moč prehajanja različnih teritorijev, procesov, procedur. Skratka, neprestano lahko staplja še tako nemogoče stvari in nam razpira nekaj novega.

tuacije, saj vzpostavlja popolnoma avtonomne in samosvoje situacije.

Kaj je potem zate največji mit ali laž o gledališču, kot ga denimo predstavljajo mediji?

Vsekakor to, da je gledališče že a priori kritično. Rousseau je v enem od tekstov zelo kritičen do meščanskega gledališča, pravi celo, da bi iz meščanskega gledališča morali izgnati vse igralce, ker samo lažejo in ničesar ne povejo po resnici. Rousseau opozarja predvsem na to, da se znotraj gledališča vzpostavlja paralelna struktura oblasti kot v družbi. Gre za to, da se kritika znotraj gledališča udomači. Nedavno sem si ogledala predstavo Ane Therese Keersmaeker, kjer izhaja iz mita Kasandre, s čimer hoče potegniti humanistično paralelo, kako so vse vojne krute. Lep cilj, vendar je predstava izredno kičasta in na nek način potrjujoča. Potrjuje liberalno ideologijo, medtem ko je vsa kritika zožena na abstrakten sentiment. Saj vsi vemo, da so vojne krute, moški pobijajo, ženske pa doma jokajo ...

Bi izpostavila kakšno formo, ki te je fascinirala, detajl, ki te je presenetil?

Belgijski režiser Wayn Traub se v svoji predstavi igra točno s tem, kar je zame v sodobnem teatru problematično: z dojemanjem resnice na odru. Sam se namreč stalno mistificira in vzpostavlja ni-voje, kako mi kaj gledamo. Nikoli ne moremo dobiti resnice, hkrati pa nam jo neprestano ponuja. Na podoben način deluje tudi argetinski režiser Alejandro Tantanian. Uprizori fiktivno zgodbo o spomeniku v Buenos Airesu v čast nekemu generalu, ki jo na odru prikaže kot pol predavanje. Na oder zopet postavi čisto fikcijo, kjer je ogromno točk, na katere se lahko oprimeš. Tretja predstava je solo nemškega avtorja Tina Seghala, vizualnega umetnika in plesalca. Na odru gre gol skozi vse plesne stile sodobnega plesa 20. stoletja. To se mi zdi fantastično, ker gre za čisto mimikrijo kot politično dejanje. Dejansko ti vrže v oči stereotipe, ki jih že pričakuješ, s čimer razgali okostje plesnega diskurza. Čeprav je Seghalova predstava narejena za plesno občinstvo, je tudi drugače izredno koristna, saj premakne pogled.

V tem primeru je poudarjena tudi paradija na funkcijo določenih odrskih mehanizmov.

Ja. Vendar ob tem ni nujno, da nekdo dojamemo predstavo isto kakor jaz. Različno dojetje je le še bolj fascinirano. Seve-

lahko govorimo o sodobnih premikih v scenskih umetnostih, publika pa se v tem času enostavno ni razvila. Tudi na univerzah ni veliko predmetov o tem, tako da ostaja manjši krog ljudi, ki to hodi gledat. Tretji problem pa je, da mora biti gledalec vendarle pripravljen priti v gledališče, se presenetiti in narediti pri sebi neke nove povezave. Lahko, da ne razume, a mu je še vedno lahko všeč. V masi spektakla, televizije pa je vedno manj ljudi, ki bi zamenjali instant ponudbo za kaj bolj zahtevnega.

Videti je, da tudi avtorji neradi spreminjajo formo, menjajo koordinate v svojem delovanju. Čeprav spreminjajo vsebine, forma pogosto ostaja enaka. Kaj meniš o tem?

Pri nekaterih avtorjih se forma zelo očitno ponavlja, čeprav je lahko sama po sebi fascinirana. Pri velikih avtorjih, na primer pri Janu Fabru, pa je opaziti velik premik od začetnih predstav, ki so bile izredno čiste, pa do današnjih predstav, ko gre dejansko za neko nekontrolirano vrenje telesa. Seveda, so nekateri elementi, ki ga spremljajo ves čas, vendar se je njegov pristop v petnajstih letih izredno spremenil. Ti premiki nam odkrivajo, kako lahko znotraj ene fascinacije lahko najdeš veliko različnih načinov, da jo izraziš. Druga stvar pa je, da se ne moremo iti več utopizma,

da bo vsak gledalec, ki ima vsaj malo pozornost, opazil, da neki lomi so, in si jih bo po svoje razložil. Ne bo jih gledal kot klasično uprizoritev Shakespearja, zato ker nima istih zakonitosti.

Vendarle sodobne scenske umetnosti ostajajo daleč od publike in nerazumljene. Zakaj?

Prvi problem je zelo generalen in ne zadeva samo našega prostora. Kakor koli se strastno ukvarjamo s sodobno umetnostjo, je ta v vsakem primeru elitistična, kar je tudi njen največji problem. To prihaja še posebej do veljave z globalizacijo. Na videz je neka mobilnost, vendar se kljub temu vzpostavljajo zaprti krogi. Znotraj kroga postaja vse enako, proizvajajo se trendi in dogaja se, da se sodobna umetnost proizvaja za elito, ki v globalnem svetu udobno živi in ne bi nikoli odstopila del svoje mobilnosti tistemu, ki je nima. Problem je še toliko večji, ker se skozi drugačne povezave odpirajo nekatera vprašanja, ki se kažejo kot neskončno odprto polje, ki dejansko ostaja zamejeno: na primer prezentacija manjšin. Drugi problem je naša zgodovina. Šele od leta 1985

kot so se ga šle avantgarde ali šestdeseta v prepričanju, da lahko iznajdemo novo formo in razbijamo spektakel. Sodobne scenske umetnosti so danes namreč del trga. Lahko si še tako radikalen in avantgarden, si vendarle prisiljen, da produciraš predstavo za predstavo, hodiš po festivalih in se neprestano samoreferiraš.

To se mi zdi tudi ključna dilema umetnosti. Po eni strani si obsojen na propad, po drugi pa na komercializacijo. Kako vidiš razliko v tujini in pri nas?

Rekla bi, da je tudi slovenska sodobna umetnost na splošno razvila zelo artikulirano sodobnost, še posebej v vizualnih umetnostih in v umetnostih, ki se navezujejo na tehnologijo. Tudi naš teater v devetdesetih ima to težnjo, ampak vseeno pogrešam ukvarjanje z aktualnimi temami, še posebej pri plesu. Slovenski sodobni ples se zelo utaplja v intuitivizmu, češ, jaz sem avtor, ki govori o sebi, to je moja stvar ...

Videti je, da se hočejo slovenski avtorji oddaljiti od aktualnih problemov, vendar sem pri nekaterih predstavah (Skin in Collect-if) zasledila premik v

prizadevanju povedati splošno na ravni intimnega, glede na to, da je praksa v Sloveniji ravno obratna.

Vprašanje je, kaj splošno v umetnosti je. Zame je splošno v umetnosti natančno ta medij, znotraj katerega deluješ. Prehod k splošnemu odpira drugačna vprašanja in probleme, ker zareže skozi lasten medij. Ne zadovolji se s tem, da je na odru, ampak se neprestano sprašuje, kako se ta razmerja vzpostavljajo. Razmerja na odru niso že sama po sebi tam kot rezultat genialnega posameznika, ki pride ven z idejo. Teh prerezov je v slovenskih odskih umetnostih zelo malo. Kljub temu poznam veliko avtorjev, ki se teh problemov zavedajo in iščejo, kako vzpostaviti drugačne strategije, ki so možne z novimi načini povezovanja.

S kakšnimi načini povezovanja?

V primeru Collectif zanimivo manjše dejstvo, da niso hoteli biti napisani pod nobenim imenom. S tem nastopi problem avtorstva, ker je treba zaradi zahtev trga pač nekoga prodati. Druga stvar pa je, kako se vzpostavijo strategije, če si že prodajanje kot nek globalizacijski proizvod: na primer afriška umetnost. Vprašanje je, če je edino tisto, kar lahko daš na mizo, to, kar drugi od tebe pričakujejo. Nekateri avtorji, na primer Tantanian, sicer prihajajo skozi te mreže, ampak prinašajo popolnoma druga polja in te prisilijo, da začneš gledati drugače.

Veliko se ukvarjaš tudi z reprezentacijo telesa na odru. V zvezi s tem me zanima, kaj so zate večje omejitve: biološke meje telesa ali omejitve, ki jih za telo postavlja notranji jaz.

Vprašanje je, ali izstradaš telo zato, da zadovoljiš spektaklu. V spektaklu je namreč telo že proizvedeno in sploh ni važno, do kakšne meje ga pripelješ. Telo športnika na primer je funkcionalno telo, usmerjeno v jasen cilj. V tem smislu si športnik ne more privoščiti, da bi iz ene proge prešel na drugo. V umetnosti pa telo

vzameš kot svoj medij, s čimer postane performativno. Telesa nimaš ne za funkcionalni cilj ne za spektakelski cilj, ampak ga postaviš v prazno polje, kjer imaš veliko več možnosti. Prav svoboda, da vzameš

Slovenija je tako centralizirana, da je to grozljivo. Zunaj mala mesta niso tako odrinjena, še posebej ne iz držav, ki so pozorne na to. Belgija in Francija na primer imata poseben model decentralizacije, kjer je cela struktura postavljena v ta namen.

telo kot medij in ga premeščaš pa praznem polju, pa je tisto, kar najbolj iritira.

Kje so po tvojem mnenju v razumevanju umetniškega ustvarjanja čustva?

Na prvi pogled se zdi, da me zanima samo politika, ampak čustva so zame čista politika, eno najmočnejših političnih sredstev. Čeprav se sodobni umetniki vse bolj ukvarjajo z vprašanji medija, v katerem delujejo, to ne pomeni, da ni več prostora za emocije. Seveda je, ampak na drugačen način. Mene ne zanima nekdo, ki mi hoče pokazati, kako je prvič odkril svet. Pač, vsi smo ga odkrili. Zanima me, kako narediti povezavo do sebe, drugih do sveta in skozi katero formo o tem govoriti. Zdi se mi, da se danes vsa področja stapljajo: delo, delovanje, umetnost... Zelo formalno delo je lahko popolna emocionalna intervencija, primer tega je Malevič. Na videz čisti racionalist je v bistvu mistik, ki vstopa iz čisto drugih paradigem. Pri umetniškem delu me fascinira širina povezav, ki so na nek način nemogoče. Ne gre zato, da konkreten problem pogledam drugače, ampak da ga predstavim skozi širino in povežem z nemogočimi stvarmi.

Kakor Foucaultova teorija oblasti temelji na nemogočih povezavah, ki se poznajo le po učinkih ...

Čeprav se sliši utopično, vseeno verjamem, da sodobna umetnost ni samo eden od disciplinskih mehanizmov, da ima moč prehajanja različnih teritorijev, procesov,

procedur. Skratka, neprestano lahko staplja še tako nemogoče stvari in nam razpira nekaj novega. Vendar kulturna politika pogosto v imenu splošnega zanemarja individualno, kar je znova povezano s Foucaultovo teorijo o nadzoru in prostora. To je velik problem, še posebej, če pogledamo Foucaultova kasnejša dela, kjer mehanizem kontrole vidi tudi v skrbi zase. Opredeljuje, kako vstopa skrb zase v politiko in kako se to nanaša na biopolitiko, kar je aktualno še danes. Ker smo v zelo specifični politični situaciji, je to dobra primerjava s kulturno politiko, ki je nekakšen simptom tega, da je vsakršna posamičnost, še tako marginalna, že sistematizirana znotraj procedure in ne funkcionira več kot posamičnost. Vprašanje je, kako delovati znotraj te neskončne procedure, ki se zapleta sama vase in vse skupaj požira. Biopolitične teorije razkrivajo, kako je življenje in njegovo reguliranje postalo središče politike. Zato je videti, da zasebno izginja in se umika javnemu kot obliki stalnega nadzora. Na drugi strani pa pravijo, da javno izginja. Določene kategorije se rušijo in tukaj se mi zdi gledališče spet zanimivo. Tudi zato, ker se neprestano ukvarja s kategorijami javnega in zasebnega. Je kot javni prostor znotraj sodobnih procedur, ki lahko vseeno govori drugače.

Zakaj je potem zate etični ideal ravno narediti svoje življenje za umetnost?

To je povezano s praznim prostorom, o katerem sem prej govorila, s tem, kar ljudi najbolj iritira. Dendi je bil figura iz 19. stoletja, ki je zelo iritirala, zatem so bili avantgardni umetniki. Danes je to zelo težko, ampak še vedno menim, da lahko ta etični ideal prenese drugačen pogled na svet. Naredi svoje življenje za umetnost sveveda ne pomeni dizajniraj svoje življenje, da boš lep kot umetnik, ampak dejansko živi tako, da se lahko postaviš v prazen prostor in spelješ povezave popolnoma drugače.

Ali v tem smislu lahko umetnost jemljemo kot edino polje, kjer se nadaljuje revolucija, kjer je bistvo v procesu in ne v produkciji?

Pomembno področje se mi zdi delo, ki v zadnjem času postaja zanimivo kot fenomen, ker je različno od političnega dela in ker postaja vedno bolj podobno umetnosti. Če hočeš biti na primer dober oglaševalec, moraš imeti tudi veliko lastno

sti umetnika. Zanimivo bo opazovati, kako se bodo ta polja razvijala, ali se bo iz tega potegnila kakšna pozitivna moč. Umetnost lahko tu služi kot model. V sebi nosi toliko svobode, kar pa jo hkrati tudi najbolj ogroža.

Situacija pa je tudi obratna. Tudi umetnik mora imeti veliko značilnosti raziskovalca, če hoče uspeti. Vendar me ob tem bolj zanima, ali lahko govorimo o nacionalnih specifikah, karakterju v sodobnih scenskih umetnostih?

Če govorimo o odskih umetnostih, je bolje govoriti o lokalnih scenah, ker so nosilci trendov mesta: Bruselj, Berlin, Pariz ... Večina projektov teži k univerzalnim idejam, ker je umetnost kljub specifikam še vedno univerzalna. Zanimivo pa je, da čeprav danes ni najbolj korektno govoriti o nacionalnem karakterju, ta še vedno obstaja. V Bruslju na primer živita dve skupnosti: flamska in valonska. Flamska scena že od osemdesetih naprej pomeni vrh evropskega teatra: imajo najboljše šole, zelo dober način financiranja, sodobna umetnost pa je zelo cenjena. Valonska skupnost živi dobesedno v sosednji ulici in neverjetno je, kako amaterska je njihova scena. Tudi drugo drugemu imajo takšno mnenje. Če denimo v flamskem prostoru ne uspejo, gredo v valonskega. Flamci in Valonci imajo namreč dva različna nivoja financiranja. Zanimivo je, da sta se v istem urbanem prostoru zaradi načina razmišljanja in povezav kulturne politike naredili dve popolnoma ločeni sceni. Ta situacija govori o tem, kako smo navadni, če mislimo, da mej ni. Proizvajamo jih ravno takrat, ko smo najbolj odprti.

Kako potem vidiš problem malih mest, do katerih sodobna umetnost sploh ne pride?

Slovenija je tako centralizirana, da je to grozljivo. Belgija in Francija na primer imata poseben model decentralizacije, kjer je cela struktura postavljena v ta namen. Vsako manjše mesto ima močan kulturni center, ki tamkajšnjemu teatru služi kot rezidenca. Če so predstave denimo financirane s strani francoske vlade, te preprosto morajo iti na gostovanje! Popolnoma normalno se je usesti zvečer na vlak in si iti pogledat predstavo več deset kilometrov stran. Pri nas je to zaradi centralizacije skoraj nemogoče, kar pa je velika škoda. Spomnim se premiere Kežarja in Luštka v Novem mestu in moram reči, da je bilo zelo fajn. To bi se moralo dogajati, vendar se samo od sebe ne bo nič zgodilo. Zato bi se morala zavzeti država in mesta. Zunaj mala mesta niso tako odrinjena, še posebej ne iz držav, ki so pozorne na to. Glede na to, da imamo tako majhne razdalje, je to prava katastrofa.

Festival Sniff išče nove sodelavce

SNIFF_ove delovne brigade

Vas zanima delo na filmskem festivalu?

Spoznaj veliko zanimivih ljudi, poglej v zakulisje filmskega festivala in spoznaj film na drugačen način!

luka.pitamic@sniff-festival.com

041 723 962

www.sniff-festival.com

Foto pub

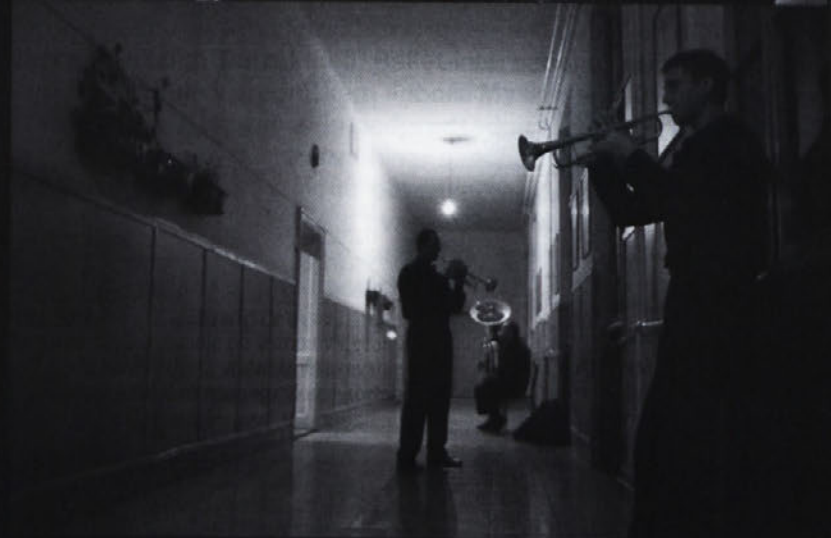

foto: Boštjan Pucelj

Tarantella (Srbija, marec 2004)

Bodisi sneži ali joka sonce, morda se sprehajajo mogočni sloni, napadajo gverilski mnogonožci ali vihra idila jesenske romance. V soju luči in žarometov čarobnega Pihalnega orkestra Krke sem si dovolil vzeti nekaj taktov pavze in odšel na prijetno potovanje.

Stereogrami

Videti nevidno

Aleksej Metelko

Kdo še ni slišal za filme, ki so posneti v 3D tehniki? Zadržega takšnega z naslovom *Mali vohuni 3 3D* smo si lahko pred nekaj meseci ogledali v naših kinih. Eden prvih takšnih 3D filmov (*Žrelo*) pa so že leta nazaj vrteli v Domu kulture. Spomnim se, kako sem takrat prvič spoznal iz dveh dimenzij ustvarjen 3D svet. In kdo se ne spomni revij o dinosavrih in televizijske reklame za motorno olje *Proton*. Toda, za vse našete užitke smo morali imeti na nosu posebna očala, ki so nam omogočila pretvorbo slike iz 2D v 3D. Vendar pa obstajajo tudi slike, za katere ni potrebno imeti nobene dodatne opreme, da jih vidimo 3D. To so danes največkrat tako imenovani stereogrami.

Kaj je stereogram?

Stereogram je slika, ki izkoristi naše možgane in oči, tako da lahko v njej zaznamo prostorsko globino. Gre za sliko na ploščati (dvodimenzionalni) podlagi, ki nato, ko jo pogledamo na pravi način, postane tridimenzionalna, kar pomeni, da nekateri deli slike izgledajo, kot da so bližje nam, in drugi, kot da so bolj oddaljeni. Perceptiji levega in desnega očesa sta različni, kar pomeni, da določeno stvar vidimo z levim očesom različno kot z desnim. Če pogled osredotočimo na neko izbrano stvar in nato izmenično zatiskamo zdaj levo in zdaj desno oko, vidimo to stvar na vsako oko malo drugače. Naredite test: vzemite kovanec in ga držite 15 cm pred nosom z njegovim robom proti vašim očem. Zdaj pa izmenično zatiskajte oči. Z levim očesom vidite njegovo levo stran in z desnim desno.

Z omenjenimi tehnikami gledanja lahko na tej sliki opazimo tloris nekakšnega vulkana, katerega zgornji rob ni okrogel, temveč kvadraten

Efekt drugačnega videnja enega in drugega očesa je prvi proučeval angleški fizik sir Charles Wheatstone, leta 1838, ki je na podlagi tega tudi izumil stereoskop. To je aparat, skozi katerega vidimo dve sliki, posneti z malce različnega kota, zliči v eno, in ta skupna nam daje vtis prostorske globine oziroma tretje dimenzije. Kasneje pa so razni raziskovalci to različno gledanje dvodimenzionalne slike in videnje tridimenzionalne nadgradili z mnogimi drugimi tipi slik, ki dajejo isti in podoben učinek. Tako je prvi RDS (random dot stereogram) naredil Boris Kompaneysky leta 1939 in taka vrsta stereogramov je še vedno potrebovala stereoskop. Toda štirideset let kasneje je Christopher W. Tyler izumil autostereogram, kar je bil pomenilo novost, saj so lahko videli 3D sliko brez karšnih koli pripomočkov, torej z *golim* očesom. Takrat je šele nastal pravi stereogram v današnjem pomenu besede. Sir David Brewster je kasneje iznašel še stereogram s ponavljajočim se vzorcem. In tako danes poznamo več vrst različnih stereogramov. Pojavila so se tudi mnoga

Pred seboj imamo sliko, ki nam na prvi pogled ne prikazuje nič ali pač neke pike in vzorce, toda ko osvojimo določeno tehniko, kako videti tisto, kar dejansko skriva slika v sebi, se nam pred očmi odpre nov svet zaznavanja.

druga imena, ki označujejo, da gre za stereogramsko sliko, kot sta na primer »magic eye« (magično oko) in »hollusion« (ta izraz pa je najverjetneje nastal iz besede hologram in iluzija). Bilo pa je tudi obdobje, ko so se stereogrami množično uporabljali tudi v propagandne namene. Tudi danes lahko prek interneta naročite, da vam izdelajo stereogramski logo na primer za vaše podjetje, firmo ...

Kako delujejo in kako videti?

Obstajajo različne tehnike, s katerimi dosežemo tridimenzionalno percepcijo dvodimenzionalnosti. Najbolj znani sta križna (cross method) in paralelna (parallel method) metoda. Pri križni metodi gre za neke vrste škiljenje obeh očes, tako da se liniji pogleda obeh očes križata nekje pred sliko in povzročita vtis o prostorski globini za sliko. Pri paralelni metodi pa se zazremo v neko točko, ki je za stereogramom, in prostorska globina se pojavi pred sliko.

Nekatere slike imajo na vrhu ali spodaj narisani dve piki. Glejte ju in eksperimentirajte z različnimi pogledi toliko časa, dokler ne boste videli, kako se pokrijeta v eno in tako v bistvu zagledate tri pike. Če vam bo uspelo ohraniti ta pogled in z njim pogledati sliko, boste videli, kaj tridimenzionalnega se skriva v stereogramu pred vami.

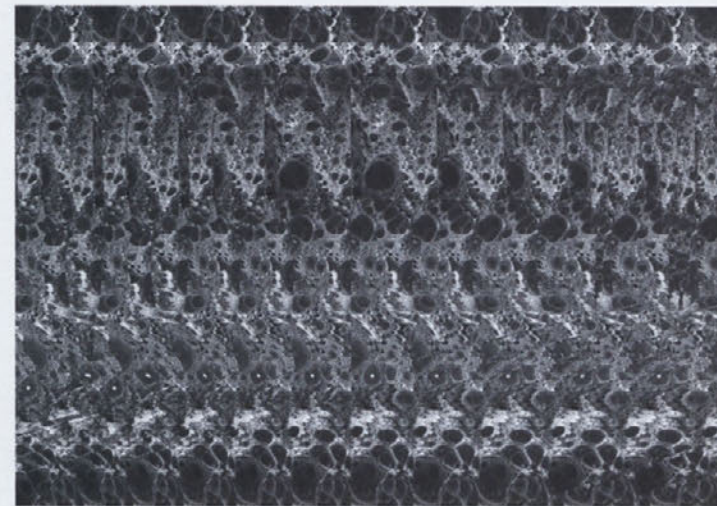
Malo bolj smešna, a nič manj učinkovita je tehnika, ko se z nosom dotaknete slike in zrete skozi njo. Nato jo počasi oddaljate od oči in se ves čas trudite, da zrete skozi njo. Če boste dovolj vztrajni, vam bo uspelo. Poznam primer, ko neko dekle ne glede na trud kar nekaj let ni uspelo videti in je že dvomilo vase, nato pa kar naenkrat spregledalo.

Lahko pa poizkusite samo buljiti v sredino slike, nekaterim uspe tudi tako. Verjemite, od takrat naprej, ko boste zagledali svojo prvo sliko, bo šlo vse veliko lažje. Vsako nadaljnjo sliko boste ugleдали hitreje, razen če spadate med tistih nekaj odstotkov ljudi na svetu, ki žal nikoli ne bodo mogli videti teh slik. Bodisi zaradi prirojene nezmožnosti bodisi zaradi kasnejše deformacije. Ta odstotek je res majhen, recimo, da se v povprečju giblje tam od 3-5%, saj v različnih virih zasledimo različen odstotek.

Ko na primer normalno gledate tale tekst pred seboj, vedno pogledate določeno črko ali besedo hkrati z obema očesoma, in tako možgani zaključijo, da gre za plosko podlago. Stereogram je sestavljen in določenega vzorca, ki se ponavlja skozi celo stran. Toda vzorec ni samo »skopiran« po celi strani, temveč se vzorec od vzorca malce razlikuje (glede na to kakšno tridimenzionalno sliko prikazuje). In ko zaškilimo oziroma pogledamo z določenim potrebnim pogledom, naši očesi vidita vsak svoj vzorec, ki sta si zelo podobna, a vendar različna. Možgani pa razumejo, da pride do razlike zaradi tega, ker gledamo nek tridimenzionalen predmet in tako so možgani prevarani ter dekodirajo ostale informacije na sliki. Ko jim to s pomočjo določenega pogleda uspe (zato je pomembno, da smo ves čas skoncentrirani, da obdržimo isti pogled), nastane iluzija, da gre za tretjo dimenzijo.

Kako narediti svoj stereogram?

Danes v dobi računalništva lahko prav vsak v zelo kratkem času izdelava svoj stereogram. Obstajajo mnogi programi, ki so sprogramirani tako, da iz določene slike, lika, napisa, izdelajo stereogram. Morda bi izpostavil program, enostaven in prijazen uporabniku, ki se ga tako kot tudi ostale zlahka dobi na internetu (popout-pro). Ko se boste nekaj časa igrali s pro-

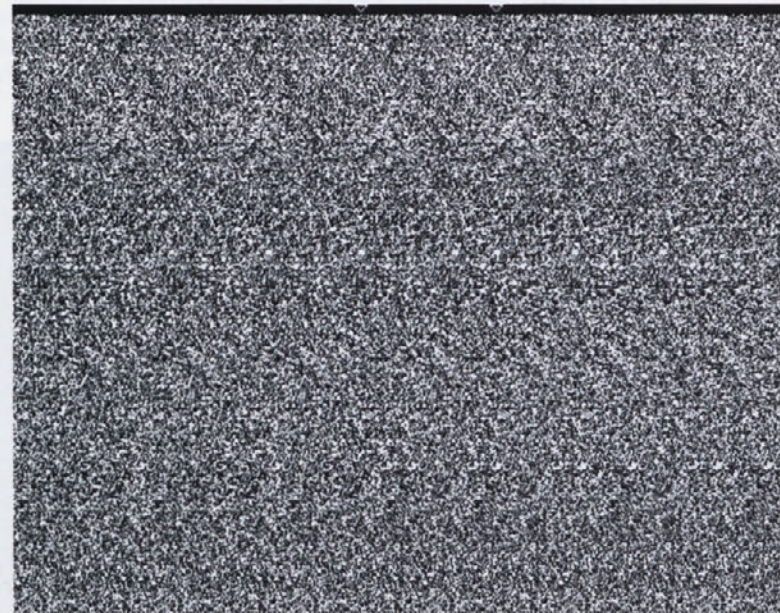
Na tej sliki pa lahko vidimo lokomotivo z njene leve strani, katere prednji del je bližje nam, zadnji pa bolj oddaljen.

gramom, boste lahko hitro izdelali enostavne stereograme. Če pa imate dobre živce, se lahko lotite delanja stereogramov kar sami. Zaradi pomanjkanja prostora ne bom opisoval tega postopka, vsem, ki se zanimate za to, tako priporočam uporabo interneta, kjer dobite vire in s tem potrebno znanje. V knjižnici Mirana Jarca pa imamo celo tanek zvešček, v katerem najdemo natančen opis, kako izdelati stereograme v določenem računalniškem programu.

3D animacije

Ljubitelji tovrstnih slik pa so šli še korak dlje. Izdelali so namreč tudi stereogramsko animacijo, ki vam na računalniškem monitorju pričara gibljivo tretjo dimenzijo. Ne samo, da na ploskem monitorju vidimo, na primer, skodelico kave v svoji tridimenzionalnosti, temveč, lahko tudi opazujemo, kako se obrača. Stvar izgleda tako, kot da bi v roki držali skodelico kave, jo obračali ter si jo tako ogledovali z vseh strani. Res neverjetno.

Tako kot moramo v življenju gledati na določeno situacijo z drugimi očmi ali če hočete z drugačnega zornega kota, da vidimo, kaj se skriva za njo, torej, da spredimo tisto pravo sliko, tako je tudi pri stereogramih stvar sila podobna. Pred seboj imamo sliko, ki nam na prvi pogled ne prikazuje nič ali pač neke pike in vzorce, toda, ko osvojimo določeno tehniko, kako videti tisto, kar dejansko skriva slika v sebi, se nam pred očmi odpre nov svet zaznavanja. Verjemite, da se vam splača osvojiti to tehniko ...

Ta slika skriva v sebi čudovito 3D kreacijo neskončnega vozla.

Varovanje prihodnje schengenske meje

FOTO: BORUT PETERLIN

Borut Peterlin

Ob razširitvi Evropske unije je bilo rečeno, da bodo kandidatke polno varovanje schengenske meje prevzele šele v letu 2007, saj nove članice ne izpolnjujejo schengenskih standardov varovanja. Izjema je Slovenija, kjer je slovenska policija požela mnogo priznanj evropskih kolegov za učinkovit nadzor meje.

Z vprašanjem, kaj pomeni schengenska meja v praksi, sem se napotil na ministrstvo za notranje zadeve. S približevanjem schengenskim standardom je slovenska policija že leta 1996 sprejela novo strategijo dela, da nadzoruje ilegalno migracijo tudi v notranjosti države. Ilegalna migracija se je povečevala do leta 2000, ko je dosegla vrhunec s 36 000 ilegalnimi prehodi. V tistem času so na ministrstvu za notranje zadeve razvili prakso, ki so jo poimenovali »teorija cene«.

Teorija cene je niz ukrepov poostrelega nadzora meje, katerega namen je dvig cene

ilegalnega prehoda Slovenije. V dveh letih so uspeli, da se je cena na črnem trgu povečala za štirikrat in zdaj na osebo znaša 200 € za 100 km. Zaradi tega ilegalni migranti raje uberejo cenejšo pot, ki vodi prek Madžarske. Tako so pristojni organi lani zabeležili le nekaj manj kot sedem tisoč ilegalnih prehodov.

Včasih je bilo največ ilegalnih emigrantov Romunov in Kitajcev, a dandanes prevladujejo ilegalni emigranti iz nekdanjih bratskih republik. Lani je bilo obravnavanih pet tisoč ilegalnih prehodov, kar je skoraj tretjino manj kot predlani. Vendar na številčnost ilegalnih prehodov najbolj vplivajo geopolitične razmere v regiji. Tako je zaradi širitve Evropske unije v letošnjem prvem trimesečju za tretjino več ilegalnih prehodov kot v enakem obdobju lani.

Evropska unija je sprejela program FAR, ki je namenjen državam pristopnicam pri varovanju prihodnje zunanje meje Evropske unije.

Sloveniji je bilo dodeljenih 340 milijonov €. V sklopu tega projekta se gradijo novi mednarodni prehodi, carinske postaje, železniški mejni prehodi, stanovanja, nakup nove logistične opreme, usposabljanje in zaposlovanje novega kadra.

Jugovzhodna meja

Mejni prehod Obrežje je največji cestni mednarodni prehod v Sloveniji, kjer je vsako leto deset milijonov prestopov meje. Na tem delu meje odkrijejo polovico vseh ponarejenih listin v Sloveniji. V ta namen se uporablja optična naprava, ki pod različno svetlobo razkrije vsak dodatni popravek ali spremembo na dokumentu. Lani so odkrili 515 ponaredkov in policist se pohvali, da se največ ponarejenih dokumentov odkrije prav na Obrežju.

Za odkrivanje ilegalnih migrantov v zapečatenih tovornjakih policisti uporabljajo CO2 detektorje. Naprava izmeri koncentracijo ogljikovega dioksida v notranjosti tovornjaka in v primeru, da so v prikolici ljudje, bo koncentracija ogljikovega dioksida neprimerno višja kot v zraku zunaj tovornjaka. Za preverjanje skritih, votlih koticov vozila se uporablja endoscope. Naprava je v principu identična endoskopu, ki se uporablja v zdravstvu, in omogoča vpogled v notranjost armaturne plošče in ostale votle dele vozila. Zanimiv je tudi način, kako policisti vedo, ali se v rezervnem kolesu skriva še kaj drugega kot le zrak. Uporablja se naprava v velikosti dlani, ki z ultrazvokom izmeri debelino stene kolesa. Tako izkušen policist zelo kmalu ugotovi ali je guma prazna.

Mejni prehodi so sicer dobro tehnično opremljeni, a kljub temu je izurjenost polici-

Policist pregleduje podvozje vlaku kot potencialno tihotapsko mesto.

Medtem ko policist pregleduje notranjost vlaka, kolega pazi, da nihče neopaženo ne zapusti vlaka.

Policijska patrolja na obhodu pri Bizeljskem.

stov ključna. Za odkrivanje drog se uporablja tudi pse. Kot pravi policist vodnik, so psi zelo zanesljivi. »Najtežje je psu pokazati pravi avto. Če je v avtu skrita droga, jo bo pes zagotovo našel.« Mejni prehod Obrežje bo imel pomembno vlogo na schengenski meji, zato se širi iz zdajšnjih štirih hektarjev na šestnajst hektarjev skupne površine. To bo največji cestni mednarodni prehod v tej regiji. Enako velja za bližnji mednarodni železniški prehod v Dobovi.

Pripelje se vlak iz Beograda. Izmena desetih policistov se loti preiskave vlaka. Dva tehnika pregledata ogrevalne cevi, električno napeljavo in podobna potencialna tihotapska mesta, preglednik pregleduje podvozje in streho vlaka, ostali policisti pa pregledajo potnike in kabine. Za pregled vlakov se uporablja tudi infrardeča kamera, ki zazna telesno toploto skozi stene vlaka. Enako podroben pregled policisti opravijo na tovornih vlakih, saj se tam skriva največ ilegalcev. Tik pogosto tvegajo svoja življenja med hlodi, na strehah vagonov ali pa v podvozju vlaka.

Pred našim vstopom v EU sem imel priložnost govoriti z avstrijskimi in s slovenskimi policisti, ki čuvajo mejo v Gornji Radgoni. Policisti z obeh držav so navdušeno govorili o vnovičnem povezovanju mesta, svobodnem gibanju, o priložnostih in zgodovinskem dejanju in kako bomo vsi lepše in bolje živeli. Da smo zrušili mejo na severu in zahodu, smo zgradili novo, še bolj utrjeno mejo na jugu.

Zahodna meja

Od leta 2000 na zahodni meji delujejo mešane policijske patrolje. Slovenski patrolji se pridruži neoboroženi italijanski policist, hkrati pa gre na italijansko stran neoboroženi slovenski policist. Mešane patrolje predstavljajo pomemben komunikacijski člen med mejnima policijama Slovenije in Italije.

Ko sem spremljal policiste, so prejeli klic občana. Obvestil jih je, da je vozilo odložilo štiri sumljive osebe, ki so potem peš nadaljevali pot proti Trstu. Slovenska policija je to sporočila svojemu policistu v mešani patrolji na italijanski strani in dobro uro od klica občana italijanska mešana patrolja sporoči, da so prišli ilegalne emigrante.

Obiščemo hribček, kjer tihotapci vodniki najpogosteje odložijo ilegalne migrante, ki potem peš prečkajo mejo v dolini. Odpre se čudovit pogled in Trst je tu, na dlani. Vse te luči delujejo hipnotično in privlačijo kot žarnica nočno veščo. Predstavljal sem si, da mora ta prizor za emigranta iz Kitajske ali Iraka izgledati kot raj na zemlji. Policist mi je pripovedoval neverjetne zgodbe, ki jih je doživel pri varovanju meje. Nekoč je iz zasede ujel šest žensk Iračank in vodnika. Bil je v civilu in sprva mu ženske niso verjele, da je policist. Ko je prišlo policijsko vozilo, so začele jokati in ga objemati. Bile so namenjene v Italijo, v prostitucijo. Dogajajo pa se tudi nesreče s smrtnim izidom, ko emigranti ne poznajo terena in padejo v luknje ali celo v prepad.

Večina ilegalnih migrantov prestopa mejo zaradi dela, kar se pozna predvsem spomladi, ko se začnejo sezonska dela in se podvoji število ilegalnih prehodov. Ob morju deli Hrvaško od Italije le 17 km zračne razdalje in je tako rekoč bližnjica do obljubljenega dežele. Posebej izpostavljene točke in mejo, ki je zaraščena z grmičevjem, nadzoruje policija tudi z optoelektronskim sistemom oziroma z termovizijo.

Termovizijski sistem je vgrajen v kombi, ki se pripelje na vrh hriba in iz strehe izveče

Če je v avtu droga, jo bo učen pes zanesljivo našel.

periskopu podobno kamero. Termovizija zaznava vire toplotnih sevanj, ki jih oddajajo živa bitja. Sistem deluje v različnih vremenskih pogojih in neodvisno od konfiguracije terena, čeprav je sistem najbolj učinkovit na ravninskih in dobro preglednih območjih, kjer zemljišče ni preveč poraščeno. V praksi se lahko ob primernih vremenskih pogojih in primerni konfiguraciji terena opazuje tudi pet kilometrov daleč. Policijska enota je opremljena s komunikacijskim sistemom, ki je stalno povezan s policijskimi patroljami, in ko opazi ilegalne emigrante, koordinira zasedo. Navadno vodniki hodijo ločeno od skupine in

termovizijsko vozilo sporoči patroljam, kje so emigranti in kje so vodniki. Glavni cilj je prijetje vodnikov in razbitje tihotapskih mrež.

Pred našim vstopom v EU sem imel priložnost govoriti z avstrijskimi in s slovenskimi policisti, ki varujejo mejo v Gornji Radgoni. Policisti z obeh držav so navdušeno govorili o vnovičnem povezovanju mesta, svobodnem gibanju, o priložnostih in zgodovinskem dejanju in kako bomo vsi lepše in bolje živeli. Seveda se z vsem tem strinjam, a nazadnje živim na tej strani meje. Da smo zrušili mejo na severu in zahodu, smo zgradili novo, še bolj utrjeno mejo na jugu.

Zunanost kombija ne izdaja, da notranost skriva računalnike, monitorje in izurjena policista za nočno opazovanje.

Policista motrita termovizijski monitor.

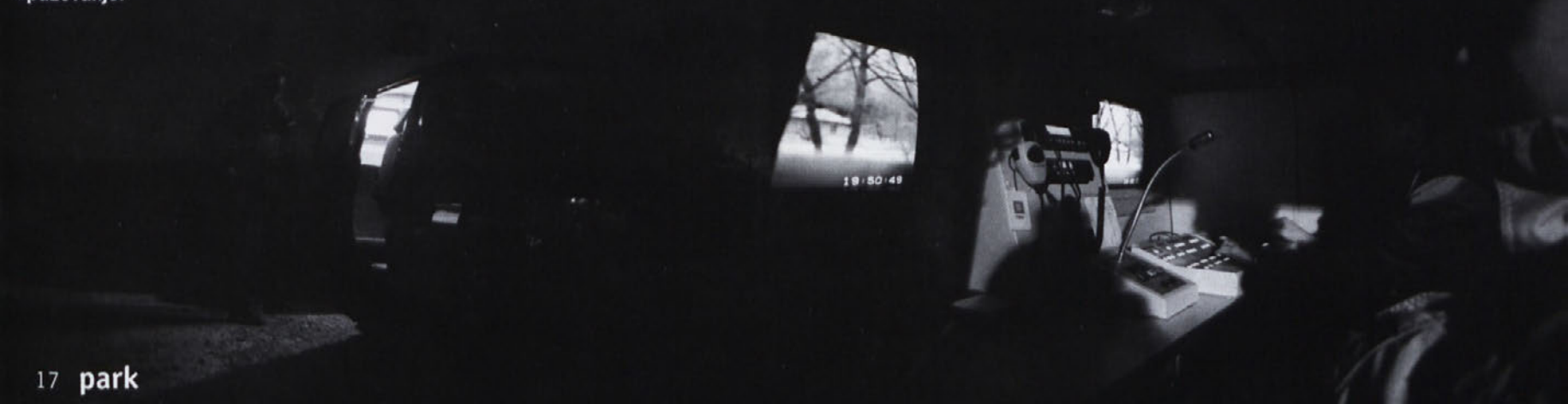

FOTO: BOŠTJAN PUCELJ

Saša Mlekuž, partner podjetja N3

Dolenjska je zelo previdna pri vstopu na internet

Primož Žižek

Kaj imajo skupnega Radio Krka, Zavod za zdravstveno varstvo Novo mesto, Dolenjske lekarne, pa Dallas Records, Rebeka Dremelj, Teater 55 in Smučarska zveza Slovenije? So dobro poznani in so večinoma uspešni. A to še ni vse. Glede na njihovo predstavitev na svetovnem spletu, lahko sklepamo, da se zavedajo tudi, kako pomembna je v današnjem času informacija na pravem mestu, ob pravem času. Vsem navedenim in še komu, so spletne strani razvili in postavili v novomeški skupini internetnih navdušencev, ki si je naredila tehnološko ime N3. Začeli so kot »popoldanski« navdušenci, leta 2000 so ustanovili podjetje in si pridobivali čedalje večje zaupanje strank. N3 ne izdeluje navadnih spletnih strani, ampak so njihove rešitve podprte z bazami podatkov, ki jih je moč urejati s uporabniškim vmesnikom – torej so prilagodljive uporabniku in hitrim spremembam, ki jih zahteva trg. Saša Mlekuž odkriva, kako je v realnem svetu voditi in razvijati spletno agencijo z Dolenjske. Enter.

Ko gledam vaše reference ugotavljam, da je veliko vaših naročnikov prihaja zunaj Dolenjske. Kako je prišlo do tega?

V našem prostoru je v času, ko smo mi začeli delovati, že delovalo konkurenčno uveljavljeno podjetje in veliko truda bi morali vložiti, da bi na tem takrat relativno majhnem trgu prodri. Tako smo se usmerili na trge zunaj Dolenjske. Sedaj se z izdelano znamko in imenom vedno bolj pojavljamo tudi doma. Drugi razlog pa je sodelovanje s podjetjem EON (sedaj Telemach), s katerimi smo skupaj izpeljali nekaj dobrih projektov, pre-

dvssem na področju postavitve spletnih trgovin.

Še posebej zanimive so vaše oblikovalske rešitve. Na spletnih naslovih, ki smo jih obiskali je očitno, da vam niso tuje predstavitve filmov, iger, športa. Je to posledica posebnega zanimanja za oblikovanje v vašem podjetju?

Spletne strani morajo biti izdelane kvalitetno, tako programsko kot oblikovalsko. Z zunanjo podobo stopijo uporabniki v stik najprej. Prvi vtis obiskovalca kasneje spremlja ves čas obiska in klikanja po straneh. Oblikovalske rešitve so plod predvsem našega dela, nekaj naših zunanjih sodelavcev, pa tudi kakšen naročnik si je sam zagotovil grafično podobo svojih spletnih strani. Včasih pride do težav, saj ne poznajo vsi oblikovalci spletne tehnologije in naredijo včasih zelo zanimive "konstrukte", s katerimi moramo potem ustvarjati skorajda čarovnije. Se pa zgodi, da se nam kakšne lastne grafične rešitve ne zdijo dovolj kvalitetne, vendar so všeč naročniku. Gre za ustvarjalni proces med naročnikom in nami kot spletno agencijo. Na koncu je pomemben odziv obiskovalcev.

Dolenjski spletni prostor ni posebno bogat. Kakšne trende vstopanja na internet beležite med dolenjskimi podjetji in organizacijami v primerjavi z drugimi področji v Sloveniji?

Res je, Dolenjska je zelo previdna pri vstopu v internetni svet, predvsem se ta previdnost vrti okrog financ. Sicer pa je ta problematika nasplo-

še prisotna po celi Sloveniji. Podjetja menijo, da bodo z najetjem študenta lahko prišla do poceni in dobrih spletnih strani. V nekaterih primerih je to lahko res, vendar je ta odstotek majhen, saj so študentje praviloma nezanesljivi - vsaj s stališča dosegljivosti in nudenju podpore uporabniku, kar privede do nezadovoljstva pri stranki in upadanjem obiska spletnih strani. S tem je pod vprašaj postavljen upravičenost naložbe. Na trgu se vedno bolj opaža, da podjetja želijo zanesljive izvajalce spletnih predstavitev, tako da namenijo tem projektom več denarja in si s tem dvigajo nivo kvalitete spletnih strani in posledično tudi več obiska spletnih strani.

V nasprotju s pričakovanji, internet zahteva precej dela "v ozadju". Dolenjci po zadnjih raziskavah nismo prav bleščeči pri rabi interneta. Glede na Raziskavo o uporabi interneta v Sloveniji je za nami le še Prekmurje.

Ne bi rekel, da je slaba informacijska pismenost prisotna samo na Dolenjskem. Tudi v večjih mestih po Sloveniji se najdejo ljudje, ki se ne spoznajo na to tehnologijo ali pa jo poznajo v zelo majhni meri. Naročniki morajo vedeti predvsem to, kateri trg bi želeli pokriti s spletnimi stranmi, kaj hočejo doseči z njimi, koliko so pripravljeni vložiti v spletno stran in kako bodo osveževali te strani. Konec koncev smo ravno zaradi tega na trgu izvajalci spletnih rešitev, ki lahko svetujemo in pomagamo naročnikom pri doseganju njihovih ciljev v svetovnem spletu.

Rock Otočec 2004

Nov začetek ali zadnja večerja?

Jure Dolinar, Uroš Lubej

Po besedah Francija Keka so Krka Zdravilišča po dolgotrajnih pogajanjih privolila v to, da se Rock Otočec vrne iz prizorišča na Letališču Prečna na jaso ob gradu Otočec. Spet pa so se zamenjali glavni organizatorji festivala. Zavod K6/4, ki je lani prevzel organizacijo festivala, je zaradi slabih lasnih poslovnih rezultatov festivala odstopil od triletne pogodbe, tako da je organizacija spet v rokah stare ekipe pod vodstvom Keka.

14. in 15. maja bo v Klubu LokalPatriot v Novem mestu potekal finalni izbor mladih, neveljavljenih skupin, ki bodo nastopile na glavnem odru letošnjega festivala Rock Otočec. Težko in trnovo pot so in bodo prehodili nadobudni godci, da bi si prigrabili nastop na tem eminentnem festivalu, saj se bodo morali uvrstiti v posamezni predizbor, zmagati na koncertu in še pomesti s konkurenco v finalu («kaj, igramo, pa še plačano dobimo» fraza v tem primeru odpade). Skratka veliko truda in glasbene iskrenosti ter inovativnosti za 20 minut nastopa na Rock Otočcu. Ni kaj, Rock Otočec je zakon!

Letošnji finale bo sestavljen iz devetih finalistov, ki so bili izbrani na predizbornih koncertih širom Evro-venije. Lokalni organizatorji so izbirali lokalne bende, Novomeščani so ostali praznih rok, saj niso imeli svojega predizbora (če se novomeški oziroma dolenjski band prijavi na predizbor v Sežano, ima približno toliko možnosti da zmaga, kot če bi na Cvičkarji točili Refoš, kar pa niti ni tako slabo, saj bodo regije dejansko zastopane pluralno, glede na okuse in sceno v posameznih koncih naše države, Dolenjci smo pa itak tam, tako ali drugače. Od devetih finalistov jih gre na veliki oder Rock Otočca šest. Pridružili se bodo velikim: Zoran Predin, Big Foot Mama, Dan D, Šank Rock, Hladno pivo, Zabranjeno pušenje, Katalena, Slon'n'Sanež band, Zabljučena generacija ... če jih naštejemo le nekaj za vzorec.

Ni kaj, fino bo, vendar ali je to ohranjanje tradicije iz leta 83' ali korak nazaj? Vsekakor je predizbor, omejen na standardno slovensko ponudbo, premalo da bi lahko govorili o osrednjem festivalnem dogodku na tem koščku sub-evropskega Balkana. Premalo pa je tudi pobrati tiste klasične koncertne stereotipe pri nas in narediti festival. Kaj hočemo, živimo v zahtevnih časih, ko je v poplavi vsega dovolj dobro le najboljše, tisto, ki premore dodano vrednost in jo preko subtilnih vodov naše osebne kanalizacije pripelje do spoznanja «To je pa res dobro, pa čeprav ne vemo čisto zakaj». Multikulturna, poliestetska in vrhunska audio-vizualna kultura je prihodnost. Pomeni zadovoljitev senzornih organov in duha zahtevnejšega dela populacije, za ostale pa možnost nadgradnje osebnih vrednostnih kriterijev. Rock Otočec ni nobena izjema.

Pa vendar, Rock Otočec bo, na OTOČCU, «v raju», pri svojih koreninah. Že samo to dejstvo mu lahko zagotavlja uspeh in prijetno doživetje, ker pa bo imel tudi razširjeno prizorišče, urejen kamping, dva odra, prosto gibanje in zmerno ceno (cca. 5.000 do 6.000 sit), lahko rečemo le - živel in hvala bogu, da ima Novo mesto dve Krki. Pa še to: ko pojemo zadnjo večerjo, gremo na Rock Otočec 2005.

FOTO: BOŠTJAN PUCELJ

skupina DNS

LokalPatriot

ZALOŽBA GOGA

Samokontrola, ne fantazije

Nejc Gazvoda, mladi novomeški književnik

Dijana Matkovič

Nejc Gazvoda je eden najmlajših novomeških literarnih ustvarjalcev. Piše kratke zgodbe, ki jih je doslej izdal v samozaložbi, zaradi dobrega odziva pa se mu obeta tudi izdaja knjige pri založbi Goga. Svoje zgodbe sicer objavlja tudi v gimnazijskih Stezicah, reviji Rast in tudi v Parku. Pravi, da so poleg pisanja njegova velika strast filmi. Piše scenarije za kratke filme, vadi montažo, bere filmske knjige, želi si študirati filmsko režijo na AGRFT.

Univerzalno vprašanje: zakaj pišeš?

Pišem, ker imam v sebi nekaj, kar želim sporočiti drugim, kar ne morem ali pa tudi nočem povedati na noben drugačen način. S pisanjem lahko svoje ideje in hotenja dam v nekakšen okvir. Na splošno pa so me zgodbe od nekdanj zanimale, kakršne koli že, predstavljene na kakršen koli način.

Se ti zdi pisanje neke vrste terapija?

Ja, prav gotovo. To je najboljša. Boljše kot kar koli drugega. Ko pišeš, si soočen sam s sabo in si ne moreš uiti, moraš biti iskren. Čeprav sta izmišljanje in pisanje zgodb na nek način laganje, ampak ne lažeš v tistih najglobljih stvareh, ki pridejo iz tebe. To je gotovo terapija.

Tvoje zgodbe so povečini precej temačne, osebe v njih pa dostikrat destruktivne. Od kod črpaš ideje za zgodbe, če praviš, da so vseeno nekoliko resnične?

Zgodbe so sestavljene iz tega, kar se mi je dejansko zgodilo, čeprav je tega najmanj, in tistega, kar se je zgodilo drugim. Pišem o tem, kar me muči, o čemer razmišljam. V zgodbo vpeljem vse, zaradi česar mi je hudo, a tudi tisto, zaradi česar mi je lepo.

Moje zgodbe morda so temačne, toda jaz ne bi rekel, da so pesimistične, ker vedno pustim nek izhod, eno možnost rešitve situacije. Pišem recimo tudi o samomoru, ampak ne bom šel samo opisovat, kako en model visi na vrvi, bolj me zanima, zakaj se je to sploh zgodilo. Zgodbo razčlenim in jo, kolikor

zmorem, obravnavam s psihološkega vidika.

Se ti kdaj zgodi, da imaš obdobje, ko enostavno ne moreš pisati?

To se mi dogaja, ko zaključim s kakšno kratko zgodbo, ko se poslovim od likov ter zgodbe in si potem mislim, da sploh ne vem, zakaj bi še pisal. Ob koncu me vedno zagrabi nekaj takega. Vedno znova se vprašam, če sem še sposoben pisati. Tudi med samim pisanjem se včasih zgodi, da se vprašam, kaj sploh delam ... Toda potem se je treba le vzeti v roke, malo razmisliti ali iti na sprehod in napisati nekaj iztočnic ter spet začeti. Kljub temu da gre za neko umetniško delo, ki ga črpaš iz sebe, gre še vedno v veliki meri za samokontrolo. Ne moreš se kar predajati fantazijam.

Torej pisati iz glave in srca, a se od zgodbe nekoliko oddaljiti?

Oddaljiti se je treba predvsem zaradi tega, da spraviš zgodbo v obliko, ki jo bodo razumeli tudi drugi. Tisto, kar pišem samo zase, tudi nikomur ne pokažem, in to nikjer ne objavljam, ker se mi zdi, da ne bi bilo pravično do bralca.

Imaš med književniki morda kakega vzornika?

Veliko berem, ampak da bi imel prav vzornika ... Imel sem jih še v osnovni šoli, ko je imela vsaka zgodba, ki sem jo napisal, slog pisatelja, ki sem ga takrat bral. Potem sem se poskušal nekako iztrgati iz tega in ustvariti svoj stil, svoj slog. Toda sigurno so name vplivali recimo Camus, Sartre, tudi Dostojevski pa Marquez in sodobni ameriški avtorji, kot je npr. King, čeprav so njegova dela tako imenovana komercialna, a ima izjemno formo zgodbe. Všeč mi je tudi ameriška pesnica Louise Gluck.

Od slovenskih pa mi je všeč Jančar, on je zelo v redu, pa tudi Cankar, Barica Smole in Mazzini. Katja Plut mi je tudi od nekdanj všeč.

J. Gaarder se v knjigi Zofijin svet poigrava z zanimivim vprašanjem: kaj je bolj resnično – mi ali osebe iz knjig? Če vzamem kot primer Antigono: napisana je bila že pred mnogo, mnogo leti, pa njen lik še živi. Kaj si ti misliš o tem?

O atraktivnosti vprašanja govori tudi dejstvo, da je Smole napisal knjigo o Antigoni še enkrat, in to zelo dobro. Morda gre za to, da se vsi sprašujemo temeljna vprašanja, kot npr. kdo sem, zakaj sem tukaj ... Vsi bijemo podobne bitke s sabo in z družbo. In če uspe nekemu pisatelju vse to zaobjeti tako univerzalno, da ni pomembno, ali se zgodba dogaja v antiki ali srednjem veku ali v Rusiji v 19. st. ali pa zdaj, potem so liki iz teh zgodb ... sicer ne bolj resnični, ampak vedno tukaj, večni.

Lahko poveš kaj več o izkušnjah s pisanjem člankov ...

V osnovni šoli sem sodeloval v šolskem glasilu Najča in bil urednik, potem sem v gimnaziji nadaljeval s Stezicami, zdaj pa napišem tudi kak članek za Park. Sicer mi je novinarsko

FOTO: BOŠTJAN PUCELJ

delo zanimivo, a se mu nikoli ne bi hotel v celoti posvetiti. Ne bi hotel recimo pisati take novice, da bi se vrgel v raziskovanje nekega dogodka. Morda bi pisal kolumne.

Če bi ti čez nekaj let ponudili tedensko kolumno v eni izmed prilogi Dela, recimo ...

To bi takoj sprejel! To mi je že od nekdanj želja. Tudi v Stezicah imam tako tradicijo, da je v vsaki izdaji kak moj članek.

O čem si pa pisal v teh člankih?

O medsebojnih odnosih ali o kakšni drugi aktualni temi. Bralcem sem se skušal približati s humorne strani, tudi kadar je šlo za resne zadeve. Vedno poskušam biti neposreden in napisati, kar si mislim. Za Park sem pa recimo napisal primerjalni test novomeških lokalov in poročilo s SNIFF-a. Pač to, kar mi leži.

Obeta se ti izdaja zbirke kratkih zgodb pri založbi Goga. Kako je prišlo do tega?

Nekje na prehodu 03/04 sem izdal zgodbe v samozaložbi, oče mi je finančno priskočil na pomoč. Dobil sem 100 izvodov, ki jih nisem nikamor vpisal, ker jih nočem prodajati, ampak jih delim prijateljem in ljudem, ki jih spoštujem. Potem sem enkrat s to knjižico prišel na založbo Goga, kjer sem se dobil z urednikom Šinigojem. Sicer mi dolgo ni odgovoril, ker je bil zaposlen, a sem bil navdušen, ko sem končno zvedel, da so mu zgodbe všeč in da jih bo dal v vpogled tudi Barici Smole. Tudi ona je bila nad zgodbami navdušena, jaz pa še bolj, ko me je poklicala in mi to sporočila. Sedaj smo dogovorjeni, da onadva pregledujeta moje zgodbe, preverjata, kako se razvijam. Nekje v juniju, ko bo stvar dodelana, bo zbirka izšla.

Kako nate gledajo tvoji vrstniki, glede na to, da jih večina, ko pridejo iz šole, vrže torbo v kot in zabije čas pred TV ali računalnikom, ti pa dosti stvari počneš ...

Imam kar nekaj dobrih prijateljev, ki me podpirajo in se jim zdi moje ustvarjanje zanimivo. Svoje zgodbe jim dajem za prebrat, ker mi iskreno povejo, kako se jim zdi.

Jaz se tudi trudim, upam, da mi uspeva, da se ne bi kakor koli izpostavljal ali se imel za drugačnega. Ustvarjanje je pač nekaj, kar rad počnem.

Verjetno imaš vizijo sebe v prihodnosti. Kako se vidiš npr. čez deset let?

Čez deset let? Predvsem bi bil rad režiser, to je prva stvar, absolutno pa bi rad nadaljeval tudi pisanje. Rad bi spoznal čim več stvari na področju, ki me zanima. Niti približno se nočem videti na jahti s petimi lepoticami sredi oceana. Predvsem si želim biti zadovoljen sam s sabo.

Mlada generacija slovenske grafike

skupinska razstava

Lamutov likovni salon, Kostanjevica na Krki

od 12. 3. do 21. 4. 2004

Matjaž Brulc

Na omenjeni razstavi smo si lahko ogledali dela sedmih umetnic: Martine Bohar, Vesne Drnovšek, Anje Jerčič, Nataše Mirtič, Damjane Stopar, Ane Zavadlav in Mojce Zlokarnik. Številčno manjšo linijo moškega spola so zastopali Miha Perčič, Gorazd Šimenko in Sašo Vrabčič. Vseh deset razstavljalcev družijo skupaj to, da so končali ali pa ravnokar končujejo podiplomski študij grafike. Glede na to, da je večina avtorjev rojena v prvi polovici sedemdesetih let, gre torej za sunke zares svežega vetra z ljubljanske likovne akademije.

Dandanes se z uporabo novih tehnologij v likovni umetnosti razpirajo neskončne možnosti novih vizualnih manifestacij. Zaradi takšnih okoliščin se grafiki pogosto očita, da je zamrznila v času in da postaja vse minornejše sred-

stvo likovne inovacije. V svoji omejenosti na stensko dvodimenzionalnost naj bi tako postala kar anahronistična, njene izrazne možnosti pa že zdavnaj precej izpete.

Ob ogledu razstave v Kostanjevici se tovrstni zadržki precej omajajo. Grafika kljub vsemu

Omenjena razstava dokazuje, da želijo avtorji grafiko prilagajati sodobni svetovnonazorski naravnosti, da preizkušajo njene temelje in z njo tudi eksperimentirajo.

kar očitno velja tako za najmlajše generacije likovnikov kot za najširšo publiko, ki ji tovrstne umetniške prakse še vedno ostajajo estetsko in razumsko dostopnejše. Omenjena razstava obe-

nem dokazuje, da želijo avtorji grafiko prilagajati sodobni svetovnonazorski naravnosti, da preizkušajo njene temelje in z njo tudi eksperimentirajo.

Zaradi narave kvalitetnih skupinskih razstav lahko tudi tu govorimo o sijajni predstavitvi izraznega pluralizma, o soobstoju nadvse različnih in samosvojih avtorskih poetik. Kot je v spremembi tekstu napisala kustosinja Katja Ceglar, so /.../ končni učinki predstavljenih grafik v gledalčevi percepciji berljivi v razponu od upodobitev sublimiranih duhovnih stanj prek otroških igrive, a hkrati monumentalne osnovne risbe, prek skorajda stripovsko delujočih podob vse do reakcij na sodobno pop kulturo.

Gorazd Šimenko ter Nataša Mirtič se predstavljata z izredno minimalističnimi zasnovami,

figuralike.

Martina Bohar ostaja zavezana vsakdanji predmetnosti, ki se je loteva z nemalo ironije – in se s tem še najbolj približa omenjenim »reakcijam na sodobno pop kulturo«. Črno bele litografije Mihe Perčiča po drugi strani delujejo zelo lesorezno, njegove enostavne organske forme zbudajo občutke monumentalnosti. Perčič predstavlja precejšnje likovno nasprotje trem preostalim ustvarjalkam, Vesni Drnovšek, Ani Jerčič ter Damjani Stopar, katerih grafike s svojimi bogatimi barvnimi in kompozicijskimi prvimi učinkujejo nadvse slikarsko.

Na koncu nam ostane še nekaj besed za Sašo Vrabčiča in njegovo grafično serijo s citati opremljenih portretov znancev ter prijateljev. Pri teh portretih je zanimivo to, da avtor vizualnih informacij po vsem sodeč ni pridobival s klasičnim poziranjem upodobljenec, temveč si je pomagal z videom, katerega si lahko obiskovalci ogledajo na sami razstavi. Vrabčič s tem na izviren način redefinira razmerje likovnega dela do predloge, ki ostaja v tem primeru zgolj posnetek resničnosti. Obenem mu uspe statične, neme portrete oplemeniti s sporočilnostjo oziroma dimenzijo časa, v katerem lahko portretiranci povedo več o sebi ali svojem delu.

Soroden pristop najdemo tudi pri grafikah Ane Zavadlav in Mojce Zlokarnik. A če prvo zanimajo površinske variacije črte v razmerju do toniranega ozadja, imamo pri drugi opraviti z vdorom

Infopark – napovednik za mesec maj

Sreda, 12. maj

MEDOBMOČNA REVIJA MLADINSKIH PEVSKIH ZBOROV - koncert. 17.00, KC Janeza Trdine.

IKARJEV SEN - predstavitev knjige. Večer, posvečen stoletnici rojstva Srečka Kosovela, s predstavitev knjige »Ikarjev sen«. Gostje večera: prof. dr. Janez Vrečko, urednik knjige Aleš Berger ter moderator mag. Marijan Dovžar. 20.00, Knjižnica Mirana Jarca, vstop prost.

Četrtek, 13. maj

MATE DOLENC: GOLEM IZ TURINA - literarni večer. Mate Dolenc je eden najbolj priljubljenih slovenskih pisateljev. Z Golemom se Dolenc vrača na Dolenjsko. Golem iz Turna je gotski roman, temen po svoji zgodbi in poetičen v izpisi. Gre za svojevrsten dialog z Meyerinkovim Golemom, znamenitim roman, ki opisuje židovskega temnega duha. Dolenc je svojega Golema postavil na slikovito dolensko pokrajino, točneje v grad Turn, kjer se dogajajo skrivnostni dogodki, polni krvi, nasilja in ljubezni. Moderira Matjaž Grum. 20.00, Knjižnica Goga, vstop prost.

Petek, 14. maj

FLORJAN LIŠUŠ, SREČKO KOSOVEL. Razstavi. 17.00, Knjižnica Mirana Jarca.

OBMOČNA OBRTNA ZBORNIKA - modna revija in razstava. 19.30, KC Janeza Trdine.

IZOBRAŽEVANJE PO VSTOPU V EU - okrogla miza. Izobraževanje po vstopu v EU ali za koga bodo zares odprta vrata? Izobraževanje v EU in spremembe, ki jih prinaša članstvo Slovenije v EU. Vodi Polona Tratar, RIC. 20.00, Knjižnica Goga, vstop prost.

ROCK OTOČEC - finale izbora glasbenih skupin. Predizborni koncerti za festival Rock Otočec 2004 so letos potekali na devetih predizbornih mestih. Vsak organizator je na podlagi publike in strokovne komisije izbral zmagovalca, ki se bo pomeril v finalnem izboru v Klubu LokalPatriot. Vi in strokovna komisija boste izbrali šest zmagovalcev, ki bodo nastopili na velikem odru letošnjega Rock Otočca. 21.00, LokalPatriot, vstopnina 200 sit.

Sobota, 15. maj

BOG NE DAJ, DA BI CRKNU TELEVIZOR - gledališka predstava. Komedija, KUD Šempeter. 20.00, KD Podhosta Dolenjske Toplice, vstop prost.

ROCK OTOČEC - finale izbora glasbenih skupin. Drugi del finalnih koncertov in razglasitev zmagovalcev. 21.00, LokalPatriot, vstopnina 200 sit.

Torek, 18. maj

MEDNARODNI DAN MUZEJEV - dan odprtih vrat. Brezplačen gled vseh stalnih in občasnih razstav Dolenjskega muzeja Novo mesto od 8. do 17. ure. 8.00, Dolenjski muzej, vstop prost.

URE PRAVLJIC - otročarije. Pripoveduje Slavka Kristan. 17.00, Knjižnica MIRANA JARCA, vstop prost.

KLAPA - srečanje društva ljubiteljev filma. Iz sklopa predstavitev filmov po literarnih predlogah: Nevarna razmerja/ Dangerous Liaisons R: Stephen Frears Po knjigi Choderlosa de Laclosa. Roman v pismih Nevarna razmerja je

knjiga dopisovanja med vikontom de Valmontom in markizo de Merteuil, ki si obljubita, da si bosta vedno govorila resnico. Njuna temeljna strast je obvladovanje ljudi okrog njih. Z njimi manipulirata, dokler se ne ujmeta v lastno mrežo intrig. V filmu po literarni predlogi sta se pod režisersko taktirko Frearsa v njunih vlogah odlično izkazala John Malkovich in Michele Pfeiffer. 21.00, Knjižnica Goga, samo za člane društva, vabljeni novi člani.

Četrtek, 20. maj

KNJIŽNA ČAJANKA ZA DEDKE IN BABICE - bralna ura. Ob tej priliki bomo na čajanko povabili naše obiskovalce, da nam predstavijo svoje najljubše knjige. O branju najzanimivejših knjig bo predavala in svetovala vodja oddelka za mladino Slavka Kristan. 10.00, Knjižnica Mladinska knjiga, vstop prost.

KNJIGE IN DIDAKTIČNE IGRE - igralna ura. 17.00, Knjižnica Mirana Jarca, vstop prost.

DR. MASARU EMUTO, SPOROČILO VODE - literarni večer. Knjigo bo predstavila prevajalka Irena Jarc. 18.00, Knjižnica Mirana Jarca.

KROKODIL PORO - lutke. Režiser: Jernej Lorenci Igrajo: Maksimilijan Dajčman, Metka Jurc, Davorin Kramberger, Metka Trdin k.g., Gregor Cvilak LG Maribor Mariborski dramatik in glasbenik Nebojša Pop Tasič je v besedilu Krokodil Poro združil številne živalske like iz tradicionalnih afriških pravljic in jih povezal v zgodbo o odrasčanju in prestopu iz sveta otroštva v svet odraslih. 17.00, KC Janeza Trdine.

JAZZINTY ABONMA: TERRAFOLK - koncert. Skupino sestavljajo uveljavljeni glasbeniki, ki izhajajo iz različnih glasbenih stilov. Nekateri iz klasičnega sveta, drugi iz jazzovskih voda ali iz progresivnega rocka. Člane zasedbe Terra folk povezuje velika ljubezen do tradicionalne folklorne glasbe iz različnih predelov sveta. Poleg tega si delijo željo po spontanosti nastopa in improvizaciji z elementi, ki bi jih lahko uvrstili že v "glasbeni teater". Repertoar obsega obdelave slovenskih, irskih, judovskih, ruskih, ciganskih, istrskih, balkanskih ... viž in tudi predelave znanih pop skladb, katerih se lotijo na samosvoj "terra folk" način. V tem stilu pa ustvarjajo tudi svoje avtorske skladbe. Tako bo na Jazzinty Abonmaju potekala tudi predstavitev novega albuma te izvrstne skupine. 20.00, Muzejski vrtovi, vstopnina 2.500 sit (predprodaja 2.000 sit)

SKRIVNOSTNA REKA - filmski četrtek. ZDA, 2003 Režija: Clint Eastwood Igrajo: Sean Penn, Tim Robbins, Kevin Bacon, Laurence Fishburne, Marcia Gay Harden Jimmy Markum, Dave Boyle in Sean Devine so prijatelji iz otroštva, ko so skupaj odraščali v bostonski delavski soseki, kjer se nikoli ni zgodilo nič posebnega. Samo Dave je doživel nekaj, kar je spremenilo življenja vseh treh in jih ločil. 20.00, Dom Kulture, vstopnina 800 sit.

JURIJ HUDOLIN: GOVORI ŽENSKA - literarni večer. "Ko bova prekrizala poti, se ne bova ljubila več." Knjiga pesmi Govori ženska je posvečena ženski lepoti, misterijem ljubezni in skrivnostim erotike, torej rečem, ki so v redu stvari prvotne in hkrati presežne. Iskanje in hrepenenje po ženski je metafora poezije same, utelešenje jezika, ki se le tako lahko dotakne kože, spolzi čez greben trebuha in odpre vrata zakletega kraja. Tam naprej se le še molči ali brblja. moderira Stanka Hrastelj. 20.00, Knjižnica Goga, vstop prost.

Petek, 21. maj

MEDVEDJA BRATA - filmski petek. Walt Disney, 2003 Režija: Aaron Blaise in Robert Walker Pred davnimi časi, ko se je Zemlja še osvobajala primeža ledenih dob, so neke na severu Amerike živeli trije bratje. Medved nekega dne ubije najstarejšega brata Sitka in najmlajši brat Kenai se ga odloči maščevati. Ko najde in ubije grizlija, ga duhovi narave in neba spreminijo v medveda. Po nasvetu vrača se mora Kenai sedaj odpraviti na goro, kjer se svetloba dotika zemlje, da bi spet dobil svojo nekdanjo podobo. Pri njegovem iskanju se mu pridružijo medvedji mladič Koda in dva malce zmešana losa. Kenai in Koda ne vesta, da ju družijo nek tragičen dogodek iz preteklosti, ki bi znal ogroziti njuno prijateljstvo. 17.30, Dom Kulture, vstopnina 600.

F.M.DOSTOJEVSKI: IDIOT - gledališka predstava. Idiot / 13 skic iz romana. Režiser: Mile Korun Igrajo: B. Šturbej, N. B. Gračner, Š. Drolc, P. Juh, N. Tič Ralijan, M. Breclj, J. Šugman, A. Valič, B. Grubar, I. Samobor, D. Valič, G. Bakovič, U. Fürst, B. Emeršič, Z. Hribar, B. Juh in drugi SNG Drama Ljubljana. 18.00, KC Janeza Trdine.

Torek, 25. maj 2004

URE PRAVLJIC - otročarije. Pripoveduje Slavka Kristan. 17.00, Knjižnica Mirana Jarca, vstop prost.

GLINA IN PRAVLJICE - lončarska delavnica za otroke. Dve uri druženja ob pravljicah in glini z Vesno Majes. 17.00, Knjižnica Goga, vstop prost.

Sreda, 26. maj

JADRAN STERLE: ŽIVLJENJE V SENCI - ART VIDEO. Ideje, ki osmišljujejo človekov svet, postavljajo v središče človekovega hotenja tisto najbolj božansko – umetnost. Gospodar umetnosti pa je samo človek, ustvarjalec, ki vidi »onkraj« realnega sveta, ki je zazrt v svet idej in ki jih je sposoben udejaniti. 20.00, KC Janeza Trdine, vstop prost.

DRUŠTVO NOVO MESTO - pogovorni večer. 20.00, Knjižnica Goga, vstop prost.

DEBI VEČER: MULTIBALL - koncert. Še zadnji debi koncert v letošnji sezoni debi večerov v LokalPatriotu. Zaradi boleznij je bil prestavljen iz sredine marca. Za tiste, ki še niste prebrali napovednik za mesec marec, je spodaj krat opis skupine. Multiball je mlada glasbena skupina, ki je v Sloveniji prisotna od leta 2001. Člani skupine prihajajo iz Celja in njegove širše okolice, njihovo glasbo pa bi lahko razumeli kot punk rock v širšem pomenu besede. Danes skupino sestavljajo Gregor (vokal/kitara), Jan (bobni), Timmy (kitara/back vokali) in Anže (bas/back vokali). Po več kot enoletni odsotnosti z odrov in težavami z zasedbo so se septembra 2003 uspešno vrnil, preigrali Slovenijo, se preizkusili tudi v tujini in poželi veliko odobravanja med domačimi privrženci punk rock glasbe. Letošnje leto bo leto skupine Multiball, saj so fantje dokončno zaključili delo okoli svojega prvenca, ki bo izšel v mesecu marcu, po izdaji plošče pa se fantje odpravljajo na dve krajši turneji po Evropi. Kljub vsem spremembam, tako dobrim kot tudi slabim, ki so jih fantje dali skozi v svoji kratki zgodovini, člani skupine Multiball ostajajo enaki in so danes pripravljeni igrati kjer koli in najti čas za kogar koli. 21.00, LokalPatriot, vstop prost.

Četrtek, 27. maj

KNJIGE IN DIDAKTIČNE IGRE - igralna ura. 17.00, Knjižnica Mirana Jarca, vstop prost.

ZGODOVINA OSNOVNEGA ŠOLSTVA IN OŠ CENTER - predstavitev diplomske na-

loge. Z avtorjem prof. Antonom Andrejčičem se bo pogovarjala Jadranka Zupančič. 19.00, Narodni dom.

Petek, 28. maj

DRŽAVNO SREČANJE OTROŠKIH FOLKLORNIH SKUPIN - prireditve za mladino. Organizator JSKD, Ol Novo mesto. .

STEKLO IN JANTAR - arheološka razstava. Odprtje arheološke razstave Steklo in jantar iz Novega mesta. 19.00, Dolenjski muzej, vstop prost.

TAMBURAŠKA SKUPINA VODOMEČ - koncert. 20.00, Hudičev turn, Soteska, vstop prost.

SREČNA MLADINA - koncert. Srečna mladina je skupina z dokaj dolgo tradicijo. Skupaj so že dobrih deset let in v teh letih so doživeli vzpone, padce, spremembe stila, igranja in članov. Od časov, ko so bili njihovi idoli Nieti, se je kar nekaj članov poslovilo od njihove ekipe. Danes imajo za sabo dve plošči, in sicer prvo z imenom Eko Alter in drugo Da Balkan Rasa, nekaj ducatov dobrih koncertov po Sloveniji, pa tudi v Srbiji jih dobro poznajo. Posnet imajo tudi dokumentarni film, ki govori o desetletni zgodovini, ki je bil dvakrat prikazan občinstvu tudi v Ljubljanskih kinematografih. Po skoraj enoletni pavzi, »srečkoti« zopet nastopajo. Pripravljajo se na izid nove plošče in novo turnejo. 21.00, LokalPatriot, vstopnina 1000 sit (predprodaja 500 sit)

Sobota, 29. maj

NININA TORBA PRAVLJIC SVETA - ure pravljic. Pravljice vsega sveta. 10.00, Knjižnica Goga, vstop prost.

DAN D, DOM ZA SANJE - koncert. 20.00, OŠ Dolenjske toplice, vstop prost.

VRAŽJA VDOVA - gledališka predstava. Komedija, KUD Mirna Peč. 20.00, KD Podhosta (Dol.Toplice), vstop prost.

DUB & REGGAE - tematski dogodek. 21.00, LokalPatriot, vstop prost.

GOGINA PODOKNICA - glasbeno literarna predstava. Letos posvečena 100 obletnici smrti Janeza Trdine in njegovi Kresni noči Interpereta Tomaž Koncilija in Katarina Avbar bosta ob glasbeni spremljavi avtorske glasbe Marijana Dovžarja in še petih glasbenikov pričarala čarobno vzdušje Kresne noči, Borut Peterlin pa jo bo pospremil s svojo fotografsko prostorsko postavitevjo. 21.00, Knjižnica Goga, vstop prost.

Ponedeljek, 31. maj

TERPSIHORA DANCE COMPANY - plesna predstava. 18.00, KC Janeza Trdine.

Napovednik dolenjske regije sta zbrala in uredila Infotočka DNS in Park.

ART VIDEO

•IVOT U SJENI

Pesniški portret Srđana Duhovića, dolžina 20 minut
Avtor: Jadran Sterle
Produkcija: Studio Vrtnec 2003
26. maj ob 20:00

KO POTRKA VOJNA

Dokumentarni film, dolžina 40 minut
Scenarist: Damijan Šinigoj
Produkcija: Studio Vrtnec 2002
2 junij ob 20:00

OBRI SE

Kratki film, dolžina: 12 minut
Avtorici: Sandra Hrovat Grum, Nataša Mrkonjić
Produkcija: Studio Vrtnec 2003
9. junij ob 20:00

GUSTI

Otroški film, dolžina: 20 minut
Avtorji: Jadran Sterle, Damijan Šinigoj, Primo Kastelic
Produkcija: Studio Vrtnec 2004
16. junij ob 20:00

Vse predstave bodo v Kulturnem centru Janeza Trdine.

vir:

Infotočka DNS
Prešernov trg 6,
8000 Novo mesto

tel. 07 3374 374
www.novomesto.info
info@novomesto.info

infoTočka

FOTO: BOŠTJAN PUCELJ

Župan Mestne občine Novo mesto mag. Boštjan Kovačič je 19. aprila obiskal Knjigarno Goga, kjer se je začel **Teden knjige**. V sklopu prireditev so 21. aprila avtorji in mentorji **Stezič**, glasila novomeške Gimnazije, pripravili razstavo ob 50-letnici delovanja, 23. aprila pa je Društvo **NaprejNazaj** je v Knjigarni Goga odprlo razstavo fotografij o pustnih maskah v Novem mestu od 19. stoletja naprej.

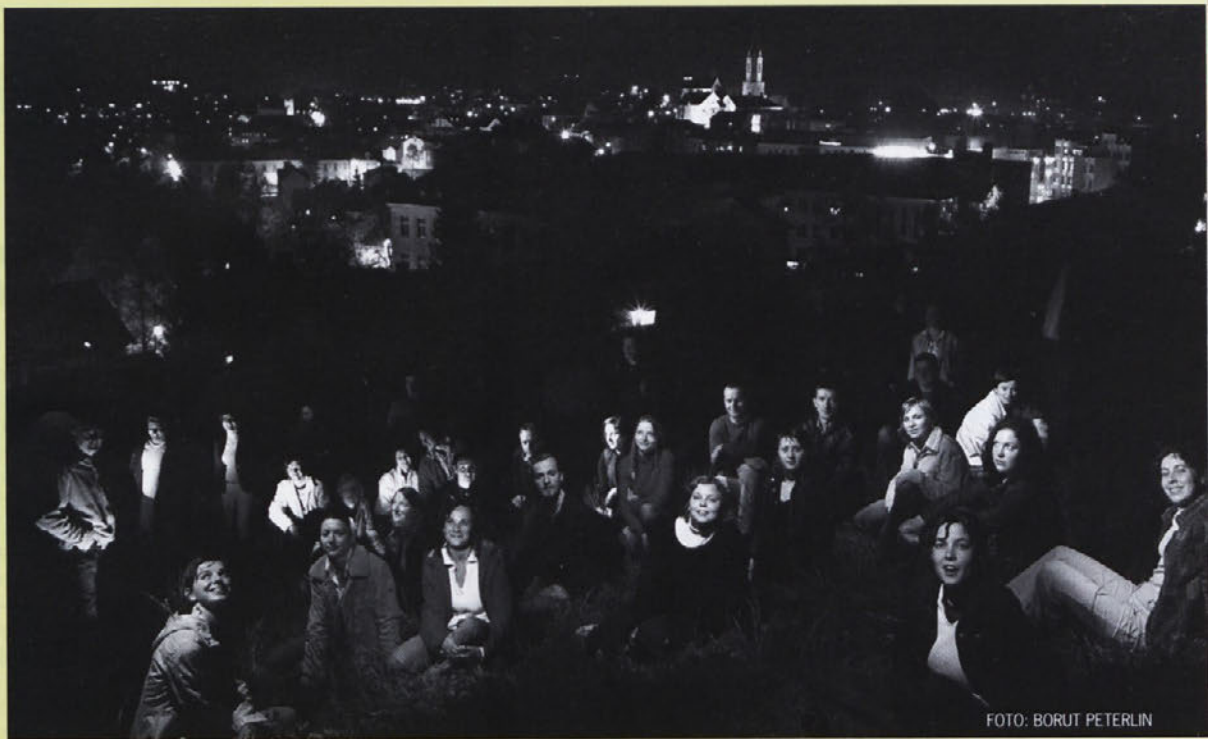

FOTO: BORUT PETERLIN

V soboto, 29. maja 2004, se bo ob 20.30 na muzejskih vrtovih začel koncert in vrtna zabava **Popmlad - Dan pomladi**, na katerem bodo nastopili **MePZ Pomlad** (na fotografiji) in gostujoči glasbeniki, ki bodo skupaj izvedli znane rockovske, popovske in soulvske skladbe. Dogodek bo tudi otvoril letošnje Novomeške poletne večere.

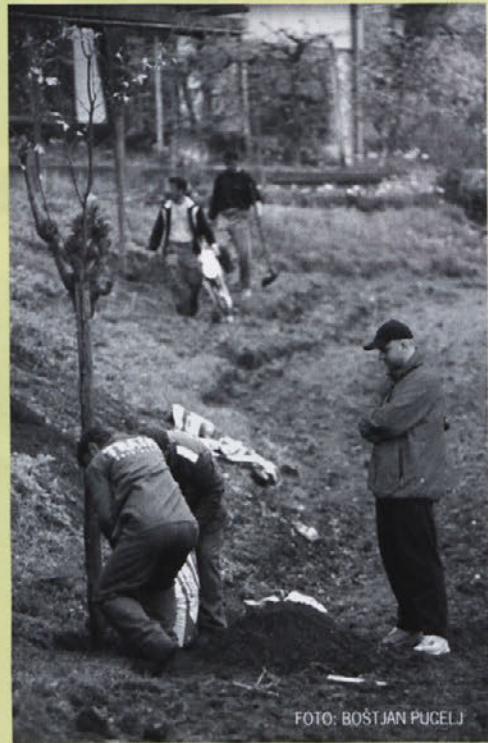

FOTO: BOŠTJAN PUCELJ

Mestna občina je zaradi aprilskega vremena prestavila otvoritev parka Evropske unije. Sicer so bila aprila izvedena zemeljska dela, pod vodstvom glavnega operativca projekta **Tomaža Levičarja** (na fotografiji) je bilo zasajenih 40 dreves ter popeska na pot. Sledi namestitev klopic in ureditev novega otroškega igrišča, ki ga mestno jedro nima vse od srede sedemdesetih let.

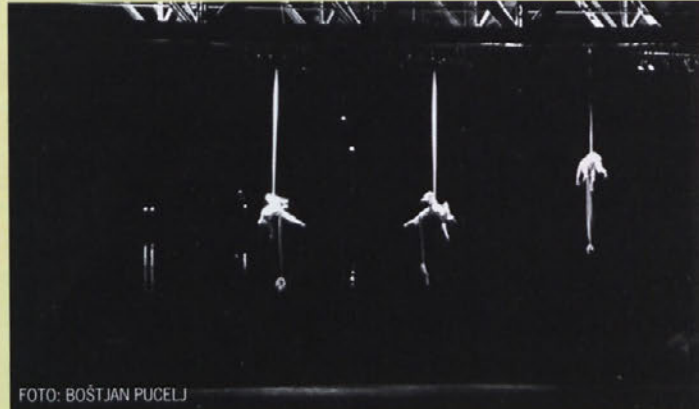

FOTO: BOŠTJAN PUCELJ

27. aprila se je pod železniškim mostom na Loki pred številnimi radovedneži »odigrala« **inscenacija** Matjaža Bergerja »Nebo ni mistika, ampak prostor«. Predstava je potekala v sklopu prireditev, ki jih je organizirala Mestna občina Novo mesto ob vstopu Slovenije v EU.

FOTO: BOŠTJAN PUCELJ

Ekskluzivni koncerti jaza, etna in latina v sklopu projekta **Jazzinty** se nadaljujejo. Letos se bo zvrstilo šest posebnih večerov, poudarek pa je na slovenski avtorski glasbi. Prvega maja je tako na muzejskih vrtovih nastopil Novomeščan **Igor Lumpert**, ki je predstavil novo ploščo. 20. maja pa bo Novo mesto obiskala skupina Terra Folk.

FOTO: ŽIGA VIRČ

19. aprila se je v Kulturnem centru odvijala **Območna revija pevskih zborov**.

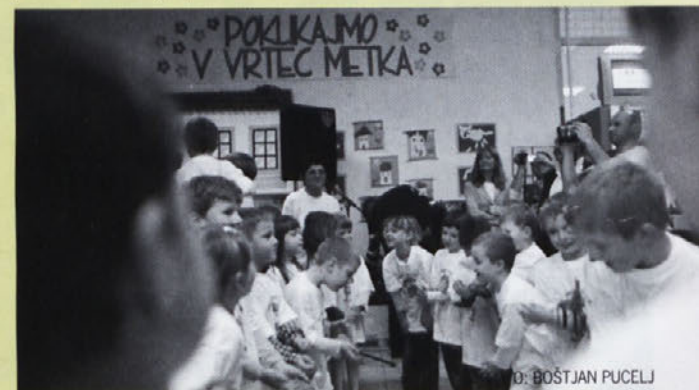

FOTO: BOŠTJAN PUCELJ

V BTC Novo mesto je enota vrtca Pedenped Mojca predstavila knjigo **Pokukajmo v vrtec Mojca**. Gre za edinstveno publikacijo, v kateri je priročnik za starše, ki so ga napisale vzgojiteljice vrtca Metka, vsebuje pa tudi zgodbe za otroke.

TV Novo mesto, d.o.o.
Podbevškova 12
tel.: 07/39 30 860
trženje: 07/39 30 872
faks: 07/39 30 870
e-pošta: uredniki@tv-nm.si

Radio Krka
106.6 MHz

studio
103

radio
max
87.6 & 88.9

jazzinty abonma

sreda, 31. marec, ob 20.00 **PATETICO**
 četrtek, 15. april, ob 20.00 **SAMO ŠALOMON QUARTET**
 feat. DAVE BINNEY
 sobota, 1. maj, ob 20.00 **EURO JAZZINTY**
BOB LIMPERT UNAVOIDABLE DELAY
 CAMINOIGRA
 četrtek, 20. maj, ob 20.00 **TERRA FOLK**
 finalna prireditev
 petek, 20. avgust, ob 20.00 **JAZZON**
 sobota, 21. avgust, ob 20.00 **ZAKLJUČNI KONCERT JAZZINTY**

TERRA FOLK
 četrtek, 20. maj, ob 20.00, muzejski vrtovi, Novo mesto
 v primeru dežja bo prireditev Kulturnem centru Janeza Trdine

Vabimo k vpisovanju abornaja poletje.

Vpisovanje abornajev infotočka DNS (med 9. in 15. uro), Prešernov trg 6, NM,
 Blagajna Kulturnega centra Janeza Trdine (med 10. in 17. uro in uro pred vsako prireditvijo), Novi trg 5, NM

Predprodaja vstopnic Novo mesto - Klub LokalPatriot, Knjižarna Goga / Krško - Punkt / Brežice - Punkt /
 Trebnje - Studentski servis DNS / Ljubljana - BOF (BTC) / Črnomelj - Fortuna bar

Raiffeisen KREKOVA BANKA **convikt**

lokalPatriot **KULTURNI CENTER JANEZA TRDINE**

grafika
 novo mesto d.o.o.

- Grafična priprava za tisk
- Osvetljevanje filmov **B2**
- Skeniranje diapozitivov in negativov **A3**
- Računalniška montaža - impozicija
- Barvno fotokopiranje
- Barvno lasersko printanje **A3**

Ljubljanska cesta 42
 Tel.: 07 30 20 220, 07 30 20 221
 GSM: 041 348 718, 031 377 165

HEIDELBERG

Kratka zgodba

Ljubezen v času postslukarske abstrakcije

Matjaž Brulc

Že drugič danes vstopi v to galerijo. Oblečen je isto kot prej; v rjavo bundo z muckastim ovratnikom, na njem visijo temno sive hlače iz žameta, obut pa je kar v gozdarje, ker je zunaj še precej snega (okej, nekateri v zvezi s tem omenjajo globalne klimatske spremembe). Lase ima sčesane v nekaj, kar je zgodaj jutraj še podobno prečki, zdaj pa že zdavnaj ne več. Edina opazna sprememba od njegovega poprejšnjega prihoda v galerijo je moder nahrbtnik, katerega prekratke naramnice se mu zdaj ostro zarezujejo prek ramen. Mogoče povemo še to, da je tokrat občutno boljše volje in se zaradi tega tudi giblje drugače - v njegovih korakih se čuti tiste vrste gotovost, ki bi jo površno in nepoučeno oko kaj zlahka pripisalo cennemu alkoholu.

Avla galerije je visoko obokan podolgovat prostor, zaradi beline snega, ki pronica skozi ogromna steklena vrata, se zdi še bolj svetla kot je v resnici. Levo od vhoda je pult in za njim sedi najeta študentka, ki je hkrati pobiralka vstopnine, paznica, prodajalka galerijskega materiala, tajnica, umetnostni vodič po razstavljenih eksponatih, vratarka in čistilka. Če le-te niso kiparskega značaja, včasih pomaga tudi pri postavljanju in podiranju razstav. Zgolj za informacijo: njena urna postavka še vedno znaša 530 sit.

Na njenem obrazu se izriše nekoliko zvedavega začudenja, ko vstopi on in se zaustavi pred pultom, tik pred njo.

»O, spet vi,« se ona s pristno prijaznostjo zagleda v obiskovalca.

»Po naključju sem šel spet mimo, nisem si mogel kaj, da si ne bi še enkrat ogledal te razstave.«

»Ko bi bilo vsaj še več takih kot ste vi,« reče gospodična. »Če ne štejem vas, smo imeli ta teden komaj osem obiskovalcev, si morete misliti?« Tudi ona je seveda oblečena tako kot prej, v zelen pullover z belimi obšitki. Lasje so počesani nazaj in speti v čop. Ima suhljat obraz nadvse pravilnih potez in lepa, pomirjajoča usta. Močno je naličena, še posebej okrog oči in pod ličnicami.

»Ah, saj veste, ljudje dandanes sploh ne razumejo likovne umetnosti, niti je nočejo razumeti, raje imajo ...« Za trenutek pomisli (kot da bi se poglobil vase), nato izstrelil: »Raje imajo kakšno bedasto leposlovje.«

»Ja,« odvrne ona, »zadnje čase vsi samo nekaj berejo, mamico jim.«

Njemu je zares prijetno kramljati s to gospodično, že prej si izmenjata nekaj nadvse zanimivega besedišča, ko on za uvod iz čiste nerodnosti prevrne stolce s kemičnim svinčnikom. Tokrat ga odpelje še nekoliko dlje:

»Če sem popolnoma iskren: jaz zadnje čase berem samo še stare pornografske revije, le tam se najde kolikor toliko razburljiva literatura.«

»Ih, saj vem kaj mislite, saj vem,« zdrzne iz njenih ust.

»Sicer pa lahko človek še največ odnese ravno od tovrstne umetnosti,« zamahne on z roko proti prehodu v razstavne sobane. »Malo ljudi se zaveda, da je tale razstava tu sijajni odraz umetniških prevpraševanj bližine kot navidezne entitete, ki po lastnih objektiv-

nih paradigmah nadgrajuje.. khrm.. obstoječe postdiferencijske zmožnosti, določa intenzivnosti lepote in in transparentnost vseprisotnega, ja. Veste, tovrstna problematika me že dalj časa teoretičarsko vznemirja, o tem tuhtam dan in noč - no ja, če glih ne čitam porničev.«

»Oh,« je presunjena ona. »Ta razstava je tudi mene napeljala k podobnim miselnim izhodiščem.«

Svoje prostoročne domislisce razpleta on še kar naprej (tega dne je spet za popizdit pameten):

»Vidite, različno stopnjevana razmerja in kontrastiranja med umetninami je moč razumeti kot naddialog med človeškim očesom in heterogenostjo objektov, hkrati pa gre za bazično raziskavo koncepta bližine kot komponente dejanskega sveta - kar je res genialno. In ravno v tem se skriva temeljno formalno-semantično vprašanje sodobne umetnosti, no, vsaj tako kot bi ga zastavil jaz.«

Uf!

»Res je - kot zelo nazorno piše v katalogu, je vse skupaj zgolj diktat prehajanj, dinamika odprtih polj, križanj, soočanj in razhajanj. Šele skozi optiko bližine se menjavajo oblike stvar-

ne pojavnosti,« je navdušena ona. Pri tem se nagne nekoliko naprej, njena prsa se pod tistim nagrauznim zelenim pulloverjem z belimi obšitki napnejo kot dva velikonočna piha ali kaj takega.

»Pri tem pa seveda ne smemo pozabiti na aporijo,« doda on. »No ma ja, saj... Vidim, da se tudi Vi zanimate za likovno umetnost.«

»Kakopak, že od nekaj! In ne rabiva se vikati, moje ime je Virdžinia.«

»Seveda, seveda, jaz pa sem Konstantin, me veseli.«

Podata si roke. Njen stisk je močan in topel. On šele tedaj opazi, kako lepe oči ima ta Virdžinia in kako dolge trepalnice. Zihraj najdaljše v tej državi, ja.

»Virdžinia - je to tvoje umetniško ime?«

»Ah ne, kje pa,« odvrne Virdžinia in bežno zamahne z roko. Postane ji skoraj nerodno. »Starši so mi dali tako ime, mama je po rodu iz Uzbekistana.«

»Zelo lepo ime je. In nenavadno.«

»Tudi tvoje, Konstantin,« reče ona.

»Ja, moj stari je takrat za hobi preučeval zgodovino cesarskega Rima,« se pohvali on.

»Tako je to.«

Drug drugemu se nasmehmeta. Konstantin si popravi naramnice nahrbtnika, ker ga res tesno vežejo. Pogled mu za hip zdrzne proti razstavnim sobanam, ona razbere njegovo napetost, nemir, zazdi se ji, da ga že predolgo zadržuje. Ko se njune oči spet ujamejo, mu Virdžinia reče:

»No, da te ne zadržujem, Konstantin,« se široko nasmehne, »čez petnajst minut bom itak zaprla, in če bi si rad še enkrat v miru ogledal ...«

»Ja,« pokima on, »grem ja, tudi meni se še kar mudi.«

Konstantin odkorači proti prehodu, ki loči avlo od razstavnih prostorov in se s širokimi zamahi poda do prvih umetniških stvaritev. Tik za prehodom binglja več platen, skoznje preseva medeno monokromatičen odtenek neke barve. Kompozicijo platen ravnotežijo središčno nameščeni kovinsko srebrni tulci, iz katerih visi tam enih dvajset centimetrov bakrene žice. Konstantin gre kar naprej,

»Če sem popolnoma iskren: jaz zadnje čase berem samo še stare pornografske revije, le tam se najde kolikor toliko razburljiva literatura.«

razumljivo zamomlja samemu sebi. Nato napravi korak bliže k lesenim policam z jušnimi zajemalkami, dih mu zastane, nervozno se ozre naokrog, potem pa en dva tri: sname nahrbtnik in vanj stlači eno teh jušnih zajemalk.

Pa mu le uspe! Oblije ga kremast občutek zadoščenosti - zdaj, ko ima končno spet šefarčo, hvala bogu (stara je zadnjič na tistem žuru kar nekako poniknila). Najraje bi kar zapel, kakšno narodnozabavno.

Ko se vrne v avlo, se Virdžinia ravno oblači. »Kar zaprla bom,« mu reče skoraj opravičujoče. »Osem minut pred koncem, ma saj ne bo ziher nikogar več.«

Konstantin ji pokima in se približa pultu. »Jaz sem si za danes tudi napasel svoj estetski čut.«

»Ja, jutri je pa nov dan, anede?« se spet zasmeje Virdžinia.

»Poslušaj, Virdžinia,« začne Konstantin (vmes se še nemarno odhrka), »stanujem tu blizu, čez cesto pravzaprav, bi šla k meni na palačinke? Občutek imam, da bi lahko razjasnila in predebatirala še toliko aktualnih tem iz umetnosti, da kar glava peče.«

Virdžinia za bežen trenutek okleva, obraz ji nato scela zažari: »Ma ja, zakaj pa ne? Palačinke imam zelo rada, umetnost pa še bolj.«

Traja še nekaj trenutkov, da Virdžinia ukrene vse, kar je potrebno ukreniti ob zaprtju umetniške galerije, na električni omarici pogasne luči, izklopi PC, aktivira infrardeči alarm, ipd. »Mah drek, pometla bom pa jutri,« še reče, potem se oba odpravita ven. Virdžinia skrbno zaklepa galerijo: »Zadnjič so nam vlomili nepridipravi, ukradli so inštalacijo z naslovom *Moji sobni copatki z muфом, III. del.*«

»Vem, bral sem v časopisu,« zdaj v orng zadregi odvrne Konstantin, »to je res prava katastrofa.«

Nekaj minut kasneje na oni strani ceste, med stenami v drugem nastropju:

Ko vstopita v stanovanje in si Virdžinia skrbno sezuva svoje modne čevlje, Konstantin kar obut skoči v kuhinjo, tam iz nahrbtnika povleče jušno zajemalko in jo zarotniško potopi v lonec, kjer ima že pripravljeno maso za palačinke (le še osoliti jo mora).

S pomočjo nove jušne zajemalke speče potem Konstantin brdo palačink - ker punce po naravi jedo kao bolj malo, jih ona poje samo osem in je že sita. Boli jo trebuh pa to. Med peko in jedenjem ves čas nakladata o nekakšnih avtonomnih percepcijah umetnosti ali kaj že, nakar ji Konstantin za ustrenejšo prebavo prebere še eno svojih najljubših porno zgodb (*Vročiči Kaj*, št. 7, letnik 1993). Zgodba je res tako razburljiva: dogaja se v zverinjaku, kamor uletijo štiri pohotne lezbijke s prezgodaj rojenim teličkom in škatlo etnoloških žeblicev iz Krope.

Konstantin in Virdžinia pa... Da ne razkrijemo vseh obscenosti (srednja polica v špajzi c,c,c) povejmo zgolj to, da sta čez nekaj tednov opažena v obliki visoko zaljubljenega para.

park extreme

FOTO: BOŠTJAN PUČELJ

Pridemo tudi na dom ...

Če človek samo sedi in misli, včasih pa tudi samo sedi, sliši marsikaj. Tako je naš MHG kupil rabljeno vozilo od predstavnika manjšine, ki večkrat nastopa v črni kroniki (dasiravno ne več tako pogosto kakor njega dni, to je potrebno priznati) in čeprav se nam je že samo to zdelo pogumno, je zapovrh taisto vozilo čez dve uri posodil prodajalcu, ker je ta moral nekam nujno skočiti. V Patriotu smo se blago norčevali iz njega, a smo okoli 22. ure s tem početjem prenehali, ker ga je po telefonu poklical bivši lastnik in mu sporočil, da bo vozilo pripeljal šele naslednji dan. Potem je izklopil telefon, mi pa smo po načelu »smej se in smejali se bomo s tabo, jokaj se in jokal se boš sam« odšli. Ostala je le SHG, ki je nekaj časa z MHG-jem še utapljala žalost v maliganih, okoli dveh zjutraj pa pogumno sedla za volan in odbrzela proti domu. Kamor seveda ni prišla, ker je, ko je nepriprava z varnostnim pasom odločno prehitro prevozila rdečo luč kot edina na cesti padla v oči možem postave. Po krajši filozofski razpravi, ko je naša SHG razložila modremu možu postave, da je semafor ob treh zjutraj res en nebodigatreba, ko itak žive duše ni nikjer, se je le ta z njo načeloma strinjal, a ji je klub temu odredil preskus vinjenosti. Naša SHG sicer vinjena ni bila, a ker aparatura pokaže tudi, koliko Janezov Sprehajalcev si popil, je izbrala prefrigano taktiko. Ni zavrnila alkotesta, a ko niti v 12. (dvanajstem!) poskusu ni uspela pravilno pihnniti, je policist obupano dvignil roke, v zapisnik zapisal, da je zavrnila pihanje po navodilih proizvajalca (karkoli že to pomeni) in ji vzel voziško dovoljenje. Naša SHG tako v črni kroniki ne bo brala, kako je neka mlada piška napihala recimo 3 promile, kar je tudi uspeh, če mene vprašate ...

In če v knjigarni Goga dovolj dolgo sedi in recimo kaj misliš (ali pa tudi ne), bo mimo zagotovo prineslo tudi Backa, ki bo v roke vzel vabila za prireditve in ne bo vprašal, kaj pomeni (fonetično) »Bodlerov tematski literarni večer,« ampak bo vprašal, kaj pomeni »Baudelairev tematski literarni večer«. Da se človek nehoti spomni na tisto srbsko, kako so Angleži neumni, ker pišejo Shakespeare, berejo pa Šopenhaver ...

No, tukaj sem vstal in si rekel, da moram nekaj narediti s svojim življenjem, da tako pač ne gre več naprej. Pa še rok za oddajo članka, ki ga ravnokar berete, je prišel. Idej je bilo pravzaprav dovolj. Zvečer je bila ravno Čvičkarja (ja, tista, nad katero se v Dolenjskem listu brezjajčni modelček, ki se še podpisati ne upa ali zna, nekaj usaja!) in lahko bi šel recimo tja prodajat merlot, lahko bi se med varnostniki G7 pojavil v uniformi sintala ali pa zjutraj pomagal pospravljati vrlim komunalcem. Ta zadnja se mi je zdela še najbolj neprepričljiva, ker naši komunalci ne potrebujejo pomoči, a

so se zadeve zdaj, ko je njihov vrhovni frišno prišel iz zapora na še bolj udoben položaj, kjer se bodo delili evropski denarci, nekaj očitno zapletlo, ker niso prišli, da je moral pospravljati sam gospod Kapš, prvi človek DNS-ja.

Čeprav menim, da mislijo naj le konji, ki imajo velike glave, sem vseeno malo mislil in med vsem tem razmišljanjem se je seveda oglasila lakota. In ker smo povsem sveže v Evropi, bi bilo nekako preveč običajno oditi domov na kosi. Sem se raje napotil do Gorana Mandića, lastnika podjetja Go Pizza Go. Ki ga poznajo vsi študenti in skoraj vsi, ki tlako opravljajo v podjetjih, kjer nimajo več menze. No, Goran je pred dobrima dvema letoma podjetje kupil in mu vžil svežega zagona, kar pomeni, da njegova vozila, ki razvažajo hitro hrano, lahko srečate kadarkoli in kjerkoli po Novem mestu. Ko sem mu povedal, da me raznašalci pic že od nekdaj fascinirajo in da v prostem času malce pišem tudi za Park, sva kar mimogrede udarila v roke. Pa ne zato, ker bi Goran potreboval dodatno pomoč (potem bi se mi seveda izognil v širokem loku!), temveč zato, ker sem mu popestril dokaj monotoni delavnik. Od blizu seveda zadeva niti malo ne izgleda tako romantična, kakor sem mislil, namreč, vzameš pico, ki jo je naročilo lepo dekle, ji jo odpelješ in potem z njo še malce poklepetaš, recimo. In vmes še čvkanješ kakšen košček te priljubljene jedi. Ali dva, saj je vseeno. Kakšno lepo dekle sicer že srečaš, a ti koščka ne bo odstopilo, še manj pa se bo s tabo pogovarjalo. Morda se tudi bi, kaj pa vem, a telefoni neusmiljeno brnijo, lačni ljudje ne morejo čakati! Pravzaprav je razvažanje pic vse prej kot romantično delo. Dve deklici non stop garata, dva naročeno non stop razvažata. Pica je sicer kot vsaka druga pica, skrivnost je le v testu, ki ga Goran seveda ne izda nobenemu. Najbolj jim je všeč, ko kdo naroči recimo pico, katere četrtina je z morskimi dodatki, tretjina s slanino, pa malo vegetarijanske ... Seveda so tudi takšna naročila, a se jih največkrat ne upošteva, ker enostavno ni časa. Telefon venomer zvoni, naročajo tudi pleskavice, čevapčiče, zrezke, testenine, solate, sladice, pijačo ... Od naročila do odhoda v peč mine morda tri, štiri minute, prav toliko časa se zadeva v veliki krušni peči peče, nato roma v avtomobil. Potem je vse odvisno od šoferja. Na srečo nisem opravil veliko samostojnih voženj, je bil Goran skoraj ves čas ob meni. Mesto pozna kot lasten žep, ve za vsako bližnjico in za vsako ulico. Že ko nalaga »robo« v avto, si v glavi ustvari načrt poti, da ne

zapavlja časa in ne dela odvečnih kilometrov. Ki sem si jih jaz recimo mimogrede nabral kar nekaj, ko sva z Backom peljala hrano nekam ob Krko, ker je zlakotnilo nekega ribiča. Zakaj bi si nosil malico in pijačo, če lahko vzameš samo mobilni telefon? Naročilo bi zagotovo dostavil pravočasno, če Bacek skoraj že na cilju ne bi ugotovil, da je pozabil rezervne filme in sva se morala odpeljati na povsem drug konec mesta do njegovega doma, vmes pa je ribič že preverjal, ali smo na poti, na koncu pa seveda prepovedal fotografiranje. Nekaj ljudi sem spravil v slabo voljo, ker sem prevečkrat pozvonil, nekaj jih je slabe volje že samo zato, ker živijo, nekaj pa jih je bilo z uslugo tako zadovoljnih, da so celo prijazno prikimali, ko sem jim voščil dober tek. Policistov ni bilo na cesti, pa gneče tudi ne, da bi moral izsiljevati ali kaj podobnega, zato je vse skupaj minilo brez kakšnih posebnosti. Vmes sva imela z Backom celo kratko pavzo, med katero sva v hipu zmazala veliko pico. Vljudno sva jo ponudila tudi dekletoma in Goranu, a so vsi trije ponudbo hvaležno odklonili. Ne vem zakaj, bila je odlična.

Še pred koncem izmene sem se poslovil. Imel sem dovolj. Odpravil sem se še v Patriota na kavo in kar nekaj gostov je začelo vohljati po zraku in s pogledi iskati človeka, ki si je privoščil pico. Še posebej naš Šulc je bil zelo vztrajen (ali pa lačen, kaj pa vem) in je pretaknil vse kotičke, preden

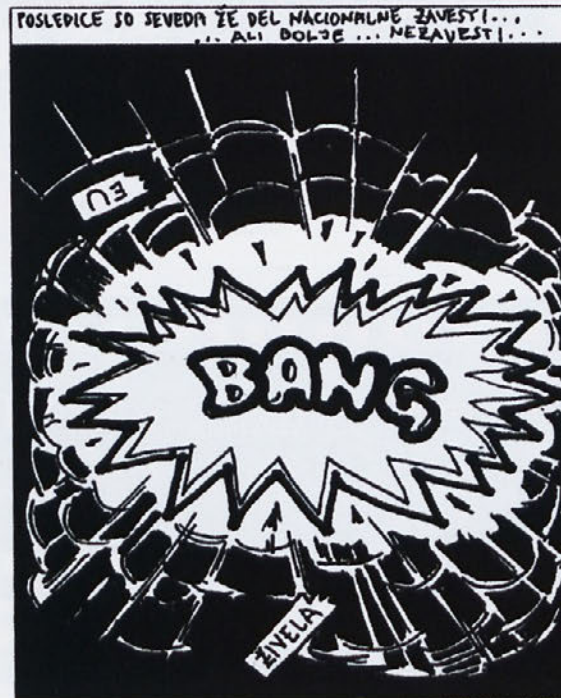
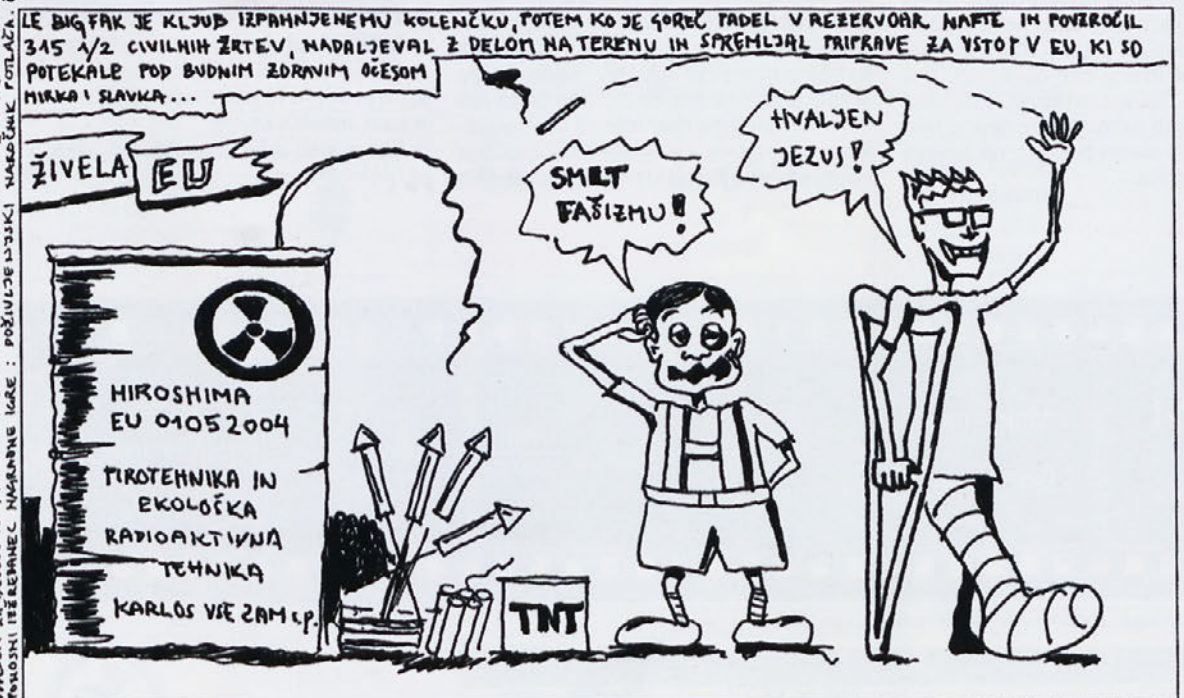
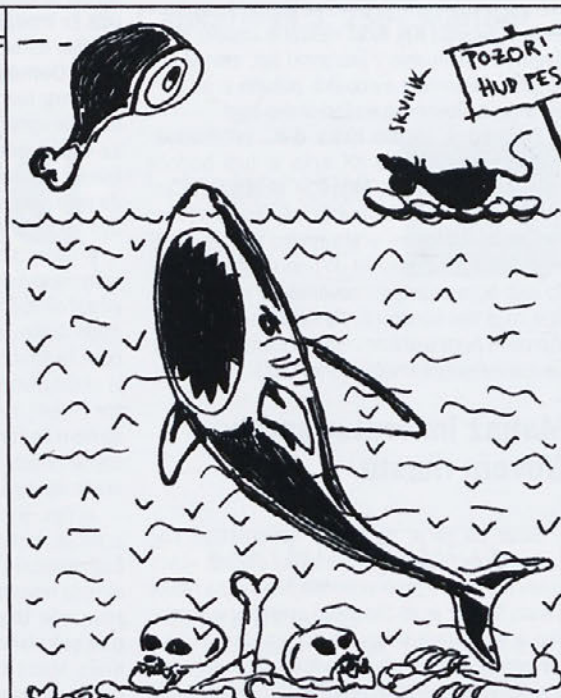
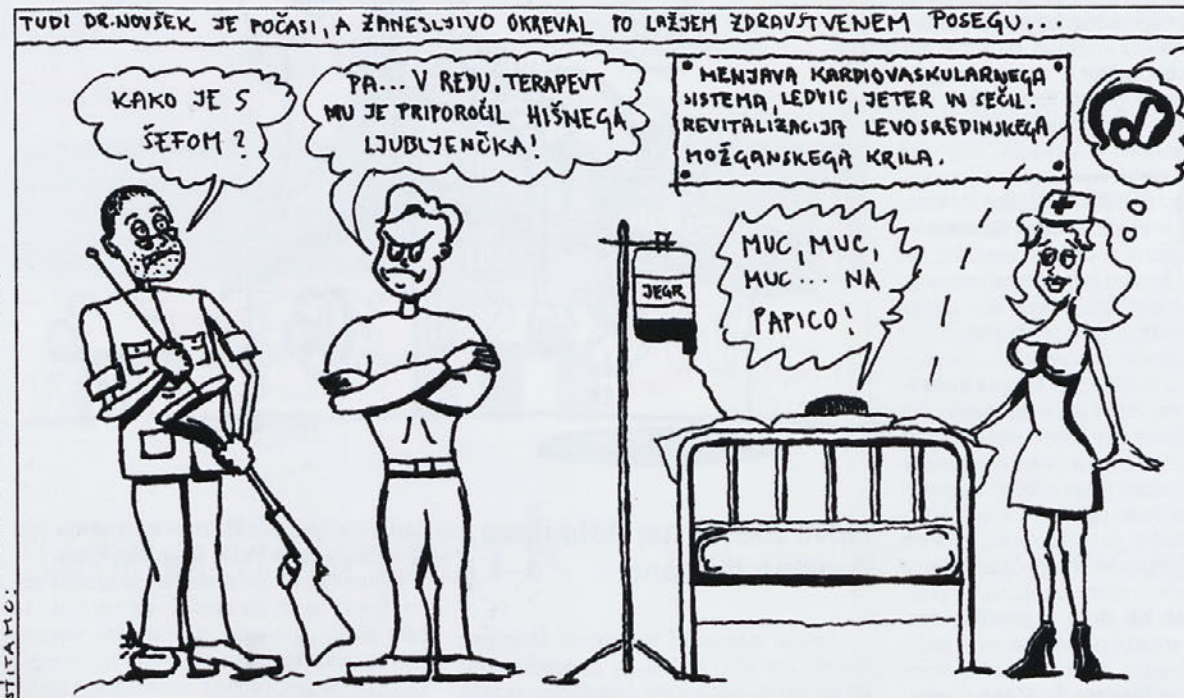
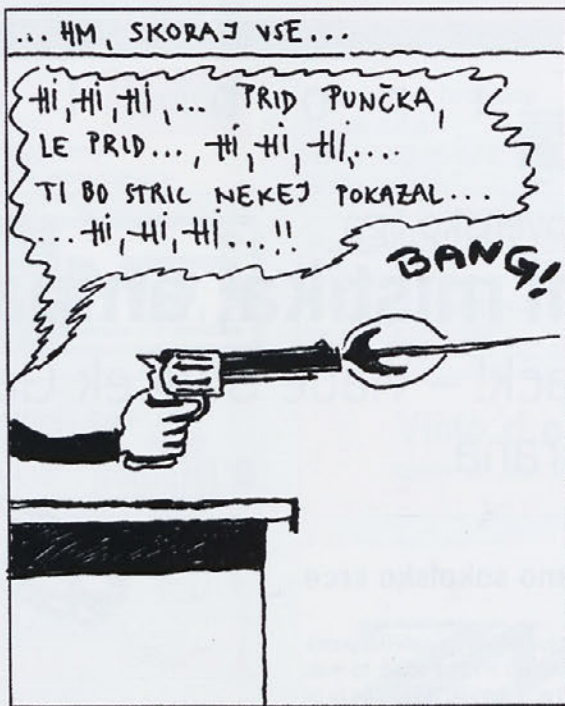
je zavrtil 07 33 707 33 in si naročil svojo. Verjetno nisem odšel naravnost domov, ker sem na cesti Gorana srečal še najmanj sedemkrat, ko pa sem se že skoraj spravil v posteljo, me je poklical Karlos in me prosil, naj mu posodim vozilo, ker je moral v Ljubljano odpeljati pošto. Zakaj v Ljubljano? Ker je edino tam pošta odprta do polnoči in razpis, za katerega so dva meseca vedeli, kdaj se bo končal, se je končal ravno tistega dne. Seveda sem mu vozilo posodil, nekaj čez polnoč pa me je klical, kje imam prometno dovoljenje in če lahko policistu po telefonu povem, da je vozilo res moje, kajti Grdin je prevozil rdečo luč, dokumentov (razen mojih) pa nista imela nobenih. Zatorej vedite, ko boste par strani naprej prebirali strip o dogodivščinah lokalnih junakov Goge, Patriota in novomeških občinarjev, da nič ni izmišljenega! Vse je res. Celo to, da je policist mirno verjel mojemu glasu po telefonu, da je vozilo res moje ...

Go Šini Go

TAKO OBČINI KOT ENOTA POTLAČ SO PO ZADNJIH DOGODKIH POTREBOVALI TEMELJITO REGENERACIJO, REKONSTRUKCIJO, REVITALIZACIJO, RACIONALIZACIJO IN REHABILITACIJO TELESČ, KOLENČKOV IN DVŠ. (GLEJ ZADNJIH 72 NADALJEVANJ). TAKO JE VSTOP V EU MINIL MALO MANJ INTENZIVNO... ALI PA TUDI NE...

RISBA: M. K.
ZGODBA: DR. NOVŠEK

ENOTA POTLAČ

SE NADALJUJE ?

OPREK ZA IPELOŠKO INDEKSTRACIJO IN FIZIČNI KAVROZ BPOZARJA: NAPRI SAM POŠLI V ŠTAD ENOTE POTLAČ IN POSTANI ČESTITA MČ.

POTLAČ

l o k a l n o t r o b i l o

Inseracija ob vstopu KK Krka v slovensko ligo

Uspeh KK Krka ni mistika, ampak sokolsko srce

Matjaž Inerator: I am back! – Vlade Sodček Gavran žrtveno jagnje – Kmalu nova športna dvorana

KK Krka spet v prvi slovenski ligi

Po dolgih letih trdega dela, vloženih milijonov, predvsem pa po neštetihih genialnih zamislih vseh vpletenih je novomeškemu košarkarskemu gigantu **KK Krki** vendarle uspelo. Presegel je nastopanje v jadranski ligo, zavrnil nadaljene udinjanje v evropskih pokalih in se uvrstil v prvo slovensko košarkarsko ligo!

Predsednik uprave **Krka d.d.**, predsednik košarkarskega kluba KK Krka in tudi bodoči dolenski kralj **Knez Miloš** je ekskluzivno za Potlač definirali naslednji cilj novomeške košarke: »Uvrstitev v slovensko ligo je zgolj vmesni korak, stopnička do popolnega triuma. Ta klub bom pripeljal v novomeško rekreativno ligo, to je naš končni cilj. Pa naj stane kar hoče. V projekt bom vložil ves lanski dobiček našega farmacevtskega društva Krka d.d.«

Matjaž Inerator spet v Novem mestu

Sicer pa se je na uspeh novomeških košarkarjev odzvala tudi novomeška občina. »Uvrstitev KK Krka v prvo slovensko ligo je za Novo mesto to, kar je za Slovenijo uvrstitev v Evropsko unijo. V tem slogu bo novomeška občina Novomeščanom darovala kulturni dogodek, kot smo ga vajeni ob takih priložnostih,« je povedal novomeški župan **Don Kova**.

Najeli so dvornega umetnika, slovitega interslovenskega kulturnika **Matjaža Ineratorja**. Inseracija z naslovom »**Uspeh KK Krka ni mistika, ampak sokolsko srce**« se bo, kot napovedujejo organizatorji odvijala med vsemi tremi mostovi na Loki, na vodi, pod vodo in v zraku.

Iztrgali bomo sokolsko srce

Vsebina predstave je bila na začetku popolna skrivnost, vendar vaš in naš **Potlač**, to malo in zanikno trobilo in umetniški tabloid ne bi bil to, kar je in kar bi moral biti, če ne bi tudi tokrat (kot že mnogokrat) izvohal, kaj se bo v resnici zgodilo na tej največji inseraciji, od kar je propadel **Domoljubni teater** iz spodnje Prečne.

Namig nam je dal že sam **Knez Miloš**, ki je na naše vprašanje, kdo ali kaj je najbolj zaslužen za nepopovljivi uspeh košarkarjev, odgovoril takole: »Bil bom kratak in jasen in ne bom rekel, da smo zalužni vsi po malem. Zaslužna sta samo dva: moj denar in **Vlade Sodček Gavran**!«

»Preden se odpravim v Atene, kjer bom, kot sem napovedal že pred leti, inseriral inseracijo v čast olimpijskih iger (zadevo bodo sicer ekskluzivno lahko spremljali zgolj bralci Potlača) se bom še štiriintridesetih odpravil v Novo mesto,« je ekskluzivno za Potlač izjavil **Matjaž Inerator**. »Vem, da me zlobni jeziki obrekujejo češ da bom še štiriintridesetih ponovil isto vajo, toda tokrat obljubljam da bom pripravil nekaj popolnoma novega, nekaj v slogu antičnih tragedij.«

In res. Tokrat bodo poleg običajnega konja z ročaji, potapljačev in helikopterjev nastopili tudi resnični ljudje, v središču pa bosta glavna akterja novomeške zgodbe o uspehu. Vrhunec inseracije **Uspeh KK Krka ni mistika, ampak sokolsko srce** bo namreč nastopil, ko bo Knez Miloš obredno žrtvoval tvorca novomeškega uspeha **Vladeta Sodčaka Gavrana**. V trenutku, ko bodo na gimnastičnih napravah ekvilibrirali artisti, ko bodo nebo preleteli pilatusi in ko se bodo plezalci vrgli v globino, bo **Knez Miloš** izrezal srce največjemu sinu Novega mesta. Tako kot so indijanska plemena bogovom darovala svoje najlepše device, tako se bo tudi Novo mesto poslovilo od svojega največjega genialca.

Novo mesto naj dobi novo športno dvorano!

»Stroški inseracije? Malenkost. Malo smo oklestili proračun za kulturo, pravzaprav smo ga kar ukinili, odpovedali smo ljudsko praznovanje ob vstopu Slovenije v EU, prav tako ne bo za letos predvidenih dotacij invalidskim in socialnim organizacijam. Pa vendar – stoprocentno zagovarjam svojo odločitev – naloga modre politike je ravno v tem, da loči zrno od plevla oziroma domnevne inseracije od tistih pravih, vrhunskih inseracij,« je na neprijetna vprašanja nekaterih nepotrebnih novinarjev o stroških

najnovejše inseracije **Matjaža Ineratorja** dejal novomeški župan **Veliki Mag Don Kova**.

Komentatorji lokalnih medijev pa gredo v glavnem v to smer, da stroški - pa naj bodo še tako visoki - niso važni, saj uvrstitev novomeških košarkarjev v prvo slovensko ligo in jasna odločenost predsednika o nadaljnjih korakih nedvoumno zasluži vso podporo občinskega proračuna. Prav tako podpirajo zamisel, da se prevelika dvorana, v katero je mesto ravno zaradi naših prvakov že vložilo nekaj sredstev, sedaj podre, na njenem mestu pa naj se postavi nova, nekoliko manjša.

Bomo videli, ali bo **Don Kova** tudi tokrat prisluhnil modrim glasovom!

enačba za milijon

Najbolj neumni imajo največ denarja.

Matematični dokaz

$$A = P \cdot t$$

delo = moč · čas

znanje = moč
čas = denar

delo = znanje · denar

$$\text{denar} = \frac{\text{delo}}{\text{znanje}}$$

lim (denar) = 0
znanje → ∞

lim (denar) = ∞
znanje → 0

*Opomba: Če enačbe ne razumete, bodite veseli! Verjetno ste že neizmerno bogati, drugače pa ste na dobri poti, da to postanete!

Naročniki revije **park** so tudi podjetja:

COMOLAN
Trženje in servis računalniške opreme
Ljubljanska 8, Novo mesto
tel.: 07 33 21 638

COMPUTRONIC
Tel: (07) 3376 710
computronic@siol.net

Cvetličarna Cvetnik
Ljubljanska 27,
Podbevškova 4,
Novo mesto

studentski servis
sedež: Prešernov trg 6, Novo mesto
07 3374 370, 031 396 139
poslovalnice:
Baragov trg 1, Trebnje
07 3460 520, 031 677 965
<http://www.student-nm.com>

Lubcon d.o.o.
Pod Trško goro 33
Novo mesto
tel.: 07 33 80 760

Študentski servis
www.noua.si
051 310 676

Arch linea d.o.o.
projektiranje, načrtovanje, oprema, design
Kandijska cesta 28, Novo mesto
tel.: 07 30 79 811

ZOGAJ d.o.o.
ZIDARSTVO, FASADERSTVO IN ZIDAVA ŠKARP
Mestne njive 47, Novo mesto
041 624 967

LEPOTNI ATELJE
Frizerstvo, solarij, ličenje, pedikura
Milana Majcna 9,
Novo mesto telefon 07 332 45 10

Loging d.o.o.
Industrijski in skladišni objekti
Zdinja vas 17, Novo mesto
tel.: 07 30 99 300, www.loging.si

MTI Pavlič
Kočevarjeva 2,
8000 Novo mesto
tel.: 07 33 71 570

Robert's elektronik d.o.o.
Novomeška 79, Straža
tel.: 07 30 84 840

ROLETARSTVO MEDLE d.o.o.
8000 Novo mesto • Podbevškova ulica 31 • tel.: 07/3 930 930
E-mail: roletarstvo.medle@siol.net
OKNA - VRATA - SENČILA

STUDIO VIRC
avdio-vizualna produkcija

YURENA
33 72 100
šola tujih jezikov
33 72 102
Glavni trg 11, Novo mesto

N3 d.o.o.
Krajčeva 17
Novo mesto

Plesni center Dolenjske
Novi trg 7, Novo mesto
gsm: 041 754 911

Tuš market Brusnice
Panda d.o.o.
tel.: 07 30 85 623

Panda d.o.o.
KZ Krka,
Dom, vrt in kmetijstvo
tel.: 07 33 56 360

Visio d.o.o.
Metelkova 7b, Ljubljana

ZM d.d. ZAVAROVALNICA MARIBOR
Zavarovalnica Maribor d.d., Cankarjeva 3, 2507 Maribor

Real d.o.o. Novo mesto
Kočevarjeva 2,
8000 Novo mesto

TONSON
Šola tujih jezikov
Kandijska 64, Novo mesto
Tel.: 07 33 77 882, www.tonson.si

KERAMIČARSKA DELA
DACOMM
d.o.o. Novo mesto

Zarja d.d.
Stanovanjsko podjetje
Prešernov trg 5
Novo mesto

Vzdrževanje vozil - vulkanizerstvo
Matjaž Avbar s.p.
Belokranjska c. 16, Novo mesto

steklarsko Vidmar
Brod 11,
8000 Novo mesto
Tel.: 07 337 90 90

Naročniki revije **park** so tudi naslednje ustanove:

DOLENJSKI MUZEJ
Muzejska 7, Novo mesto

OŠ Bršljin
Kočevarjeva 40, Novo mesto
e-mail: os.brslijin@guest.arnes.si

RIC Novo mesto
Novi trg 5, Novo mesto
tel.: 07 39 34 550
www.ric-nm.si

K•N•J•I•Ž•N•I•C•A
Paula Golie
Kidričeva 2, p.p.29
8210 Trebnje Tel.: 07/ 34-82-110

Rozmanova 26/28,
Novo mesto
tel: 07 393 46 74

Osnovna šola CENTER
Seidlova cesta 7
8000 Novo mesto

Šolski center Novo mesto
Šegova 112
Novo mesto

Visoka šola za upravljanje in poslovanje
Dodiplomski visokošolski programi
Na Loko 2, Novo mesto
tel.: 07 39 30 020

LDS
LIBERALNA DEMOKRACIJA SLOVENIJE
MESTNI ODBOR NOVO MESTO

Osnovna šola GRM
Trdinova ul. 7,
8000 Novo mesto
Tel.: 07 39 35 900

Zavod za varstvo kulturne dediščine Slovenije
Območna enota Novo mesto

OŠ Brusnice
Velike Brusnice 101,
V. Brusnice

GIMNAZIJA NOVO MESTO
Seidlova cesta 8
8000 Novo mesto

Dijaški dom Novo mesto
Šegova ulica 115
8000 Novo mesto

Glasbena šola Marjana Rozina Novo mesto

KULTURNI CENTER JANEZA TRDINE
KC Janeza Trdine
Novi trg 5, Novo mesto

Srednja šola za gostinstvo in turizem

Srednja EKONOMSKA ŠOLA
Novo mesto
Ulica talcev 3/a
07 39 33 264

OŠ Šmarjeta
Šmarjeta 1, Šmarjeta
tel.: 07 38 44 180

Kmetijska šola Grm
Sevno 13
Novo mesto

Mestna občina Novo mesto
Seidlova 1, Novo mesto

Nižje cene digitalnih fotografij

Obiščite spletno stran www.foto-asja.si in si naložite program za enostavno naročanje in pošiljanje digitalnih fotografij prek spleta v naš studio.

Digitalni fotoaparati

Po ugodnih cenah in z možnostjo obročnega odplačevanja so Vam na voljo v vseh naših poslovnih enotah: Novo mesto, Metlika, Sevnica, Trbovlje, Zagorje ob Savi. Obiščite nas in z veseljem Vam bomo svetovali, tako bo vaša pot v svet digitalne fotografije enostavnejša.

FOTO ASJA

PARK

III 895/2003/200

200514706,7

COB:SS

KNJIZNICA R. JARROU
Študentski servis
NOVO MESTO

Študentski boni v McDonaldsu,
izbirate lahko med katerimkoli sendvičem z menija.

Krkatur
INTEGRAL

Plavajmo vsak vikend,
Jadranovo nas čaka

Od 3. junija dalje vozimo ljubitelje sonca in morja na enodnevne izlete na čudovito hrvaško plažo v mestu Jadranovo, ki je primerna tudi za otroke. Prevoz je organiziran z avtobusi višje kategorije, ki imajo klimo, video in hladilnik.

Odhodi so ob sobotah oziroma po dogovoru, in sicer iz Cikave, Kandije, Avtobusne postaje Novo mesto, Straže in Dvora.

Cena prevoza vključno s stroški: 2.400 sit, otroci do 12. leta le 2.000 sit.

Prijave sprejemamo na telefonskih številkah: 07-39-35-427, 07-39-35-420,
041-890-308

V treh urah smo tam!

DNS študentski servis

> > > n o v o m e s t o >

nagrajuje

nagrajna igra za mesec **MAREC**

V četrtek, 01.04.2004, je komisija DNS Študentskega servisa Novo mesto izvedla 4. nagradno žrebanje. Deset izžrebancev je bilo nagrajenih s praktično nagrado študentskega servisa.

Praktično nagrado študentskega servisa prejmejo:

1. Bukovec Petra, Adamičeva 23, 8000 Novo mesto,
2. Eržek Matic, Ulica Ivana Roba 58, 8000 Novo mesto,
3. Kastelic Vesna, Dečja vas 25, 8210 Trebnje,
4. Udovič Katja, Repče 21, 8210 Trebnje,
5. Breznikar Boštjan, Log 6, 8230 Mokronog,
6. Matko Primož, Stopiče 94, 8322 Stopiče,
7. Pust Anže, Gubčeva cesta 3, 8233 Mirna
8. Kočjaž Tea, Prečna 43, 8000 Novo mesto,
9. Robek Mateja, Hrastulje 47, 8275 Škocjan,
10. Fink Domen, Irča vas 21, 8000 Novo mesto.

nagrajna igra za mesec **APRIL**

V ponedeljek, 03.05.2004, je komisija DNS - Študentskega servisa Novo mesto izvedla 5. nagradno žrebanje. Deset izžrebancev je bilo nagrajenih z darilnim bonom za eno pizzo v Pizzeriji TOTALKA ali Pizzeriji ERA.

Darilni bon za eno pizzo prejmejo:

1. Eršte Doris, Šegova ulica 6, 8000 Novo mesto,
2. Butalin Matej, Seidlova cesta 26, 8000 Novo mesto,
3. Nose Tomaž, Kandija 11, 8321 Brusnice,
4. Červ Dejan, Prelesje 18, 8232 Šentrupert,
5. Stefanović Predrag, Seidlova cesta 24, 8000 Novo mesto,
6. Majster Aleša, Ulica Slavka Gruma 8, 8000 Novo mesto,
7. Gačnik Mihael, Sokolska ulica 14, 8233 Mirna,
8. Avsec Diana, Vinareber 66, 8000 Novo mesto,
9. Ocepek Danijel, Pristava 20, 8210 Trebnje,
10. Pust Barbara, Brezova Reber pri Dvoru 3, 8361 Dvor

Seznam nagrajencev je objavljen tudi na oglasni deski in spletni strani DNS - Študentskega servisa, Napovedniku Infotočke DNS in na oglasni deski v klubu LokalPatriot.

www.student-nm.com